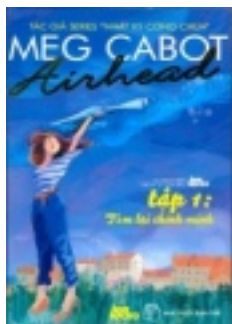

Tìm Lại Chính Mình

Contents

Tìm Lại Chính Mình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	44
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	61
15. Chương 15	67
16. Chương 16	71
17. Chương 17	78
18. Chương 18	82
19. Chương 19	86
20. Chương 20	92
21. Chương 21	99
22. Chương 22	108
23. Chương 23	111
24. Chương 24	117
25. Chương 25	120

Tìm Lại Chính Mình

Giới thiệu

Không phải là một cô gái theo kiểu nổi trội vẫn thường được nhiều người biết đến ở trường trung học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-chinh-minh>

1. Chương 1

“Emerson Watts” – đang mơ màng thì bị thầy Greer môn “Kỹ năng nói trước công chúng” làm cho giật bắn, mình choàng tỉnh khỏi cơn gà gât cổ hữu hằng sáng.

Khổ ghê. Không lẽ các thầy cô thực sự cho rằng học sinh bọn mình có thể đủ tỉnh táo mà nuốt trôi mấy bài giảng từ lúc 8h15 sáng chắc?

“Có ạ” – mình vội ngóc cổ lên khỏi mặt bàn, lén lút đưa tay quệt vội hai bên mép, đề phòng có dãi rớt gì trong lúc lơ mơ ngủ khi này.

Nhưng xem ra hành động của mình đã không đủ nhanh để qua được đôi mắt cú vọ của Whitney Robertson, đang ngồi vắt chân khoe đôi chân dài miên man cách đó vài bàn. Cô nàng dẩu môi nhạo báng mình: “Đúng là đồ dở người!”.

Ngoài việc vênh mặt nhìn lại cô ta đầy thách thức mình cũng chẳng biết phải làm gì hơn.

Đáp lại, Whitney chỉ nheo nheo đôi mắt xanh được kẻ vẽ cầu kỳ và nhếch mép cười khẩy, ra vẻ ta đây không thềm chấp

“Emm” – thầy Greer vừa nói vừa ngáp một cái dài ngoằng. Xem ra tối qua thầy ý cũng thức khuya thì phải. Nhưng tất nhiên không phải để giải quyết núi bài tập về nhà như mình – “Có phải giờ điểm danh đâu mà có với chẳng không. Đến lượt em lên thuyết trình rồi đây. Nhớ là 2 phút thôi. Hôm nay sẽ không theo thứ tự bảng chữ cái như mọi khi nữa mà ngược lại”.

Thôi, thế là xong đời!

Mình nhẩn nha bước ra khỏi chỗ, uể oải bước lên trước lớp, trong khi đám bạn ở dưới đang bụm miệng cười khùng khục. Tất cả, trừ Whitney. Bởi cô nàng còn đang bận soi gương, sửa lại mấy lọn tóc trước con mắt đầy ngưỡng mộ của Lindsey Jacobs, ngồi ở dãy bàn kế bên: “Ồi cái màu son này hợp với cậu thật đấy”.

“Mình biết” – Whitney tự hào ngẩng bản thân qua gương, gật gù nói.

Thề là khi ấy mình phải kiềm chế lắm mới không ọe ra trước lớp – bởi cái ý nghĩ sắp phải lên thuyết trình trước hai mươi tư gương mặt vẫn đang chờ đợi vì buồn ngủ kia... cộng thêm vừa nghe phải một màn hội thoại không-thể-ón-lạnh-hơn.

Tệ hơn nữa, mình chợt nhận ra là không còn nhớ một chữ nào trong bài phát biểu mà mình phải thức cả đêm hôm qua để viết.

“Emerson” – thầy Greer hắng giọng, nhìn xuống đồng hồ đeo tay – “Em có 2 phút”.

Đầu mình đột nhiên trống rỗng. Tất cả những gì mình có thể nghĩ lúc đó là... làm sao cậu ấy biết? Mình đang nói về Lindsey í. Rằng cái màu son bóng đó hợp Whitney? Trong khi mình sống trên đời được gần 17 năm rồi mà vẫn còn chưa biết màu son nào thì hợp với mình... hay bất kì ai.

Tất cả là lỗi tại bố. Chính bố là người khẳng định đặt cho mình cái tên đầy nam tính này. Chỉ vì lúc ở trong bụng mẹ mình đập dứ quá nên bố quả quyết rằng mình sẽ là con trai – dù cho kết quả siêu âm đã nói rõ là nữ. Có một ông bố làm giáo viên dạy Văn học Anh nên việc mình được đặt theo tên một nhà thơ Anh âu cũng là điều dễ hiểu. Nhưng còn mẹ... ẵm con trên tay thấy rõ kết quả siêu âm là đúng rồi mà còn vẫn để bố làm theo ý mình... Có lẽ khi ấy mẹ vẫn chưa tan hết thuốc mê. Kết quả là suốt đời này mình sẽ phải gắn với cái tên Emerson Watts.

Thử hỏi tên đời này có được mấy đứa con gái mang tên con trai như mình

“Bắt đầu đi” – thầy Greer bắt đầu bấm giờ.

Ngay lúc đó, tự dừng nội dung bài thuyết trình mà mình đã dày công chuẩn bị suốt đêm qua chợt ùa về như thác đổ.

May ghê.

“Phái nữ” – mình dong dạc mở đầu – “Chiếm 39% trong cộng đồng chơi game tương tác trên máy tính. Tuy nhiên, trong ngành công nghiệp game toàn cầu được ước tính trị giá gần 35 tỷ đôla, chỉ có một phần rất rất nhỏ được đầu tư vào các game dành cho phái nữ”.

Mình ngừng lại... bên dưới, mọi người như muốn đổ gục xuống bàn bất cứ lúc nào.

Mà cũng khó trách. Đi học sớm thế này thì ai mà chịu cho nổi cơ chứ.

Ngay cả đến Christopher, cậu bạn hàng xóm và đồng thời là bạn thân của mình, cũng đang không hề chú ý lắng nghe tẹo nào. Mặc dù vẫn thẳng lưng ngồi ngay ngắn ở dãy bàn cuối lớp...

...nhưng hai mắt thì nhắm nghiền.

“Một nghiên cứu” – kệ chứ, mình tiếp tục mở máy – “bởi Viện nghiên cứu giáo dục ở UCLA cho thấy số phụ nữ thi lấy bằng khoa học máy tính hiện đang giảm xuống mức chưa từng thấy, chỉ còn dưới 30%. Khoa học máy tính là lĩnh vực duy nhất có sự chênh lệch lớn giữa nam giới và nữ giới...”

Ôi giờ. Giờ thì trong lớp không còn ai thức ngoài mình. Kể cả thầy Greer cũng đang gáy o o rồi.

Càng tốt. Mình thích nói gì thì nói, chẳng sợ ai phản đối hay lên tiếng gì sất.

“Rất nhiều nhà nghiên cứu tin rằng nguyên nhân chính là do hệ thống giáo dục của chúng ta hiện nay đang khiến giới nữ thờ ơ với các môn khoa học, đặc biệt là khoa học máy tính, ngay từ những năm học trung học” – mình hùng hồn nói, mắt nhìn chăm chăm vào mặt thầy Greer. Nhưng thầy í chẳng có phản ứng gì hết. Bởi thầy còn đang bận ngáy.

Khi nhận được chủ đề thuyết trình lần này mình đã cực kỳ háo hức bởi vì mình cực kỳ thích chơi game máy tính. Nhưng chỉ duy nhất một trò thôi.

“Vậy thì điều gì giúp duy trì sự hứng thú của phái nữ đối với game máy tính?” – mình vẫn thao thao bất tuyệt đầy nhiệt huyết – “Bởi các nghiên cứu cho thấy bằng việc chơi game máy tính sẽ giúp chúng ta tăng cường khả năng hoạch định chiến lược, giải quyết các khó khăn, đồng thời phát triển kỹ năng tương tác xã hội và phối hợp ăn ý với mọi người”.

Không thể tin nổi mấy người này, chẳng lẽ ngủ hết thật rồi hay sao?

“Nói thật, bên dưới bộ quần áo mình đang mặc đây là chiếc áo hai dây và quần soóc ngắn, giống như nhân vật Lara Croft vẫn hay mặc trong trò Tomb Raider... Chỉ có điều của mình là bằng chất chống cháy và in hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối”.

Vẫn không một ai động đậy. Kể cả Christopher, một fan cuồng của Lara Croft.

“Tôi biết các bạn đang nghĩ gì” – mình lơ đãng như không biết việc cả lớp đã ngủ gục hết – “Mẫu khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối đã là một từ năm ngoái nhưng đợt này màu sắc có vẻ tươi trẻ hơn. Chưa kể quần

soóc ngắn mặc bên trong quần bò hơi có chút khó chịu và bất tiện khi đi toa-lét nhưng tôi rất thích hai cái bao đựng súng hai bên đùi... Trông rất khỏe khoắn...”

Rengggg. Đã hết 2 phút.

“Cám ơn em, Emerson” – thầy Greer choàng tỉnh, ngáp một cái rở dài – “Rất thuyết phục”.

“Vâng, thầy Greer” – mình cười ngoác tới tận mang tai – “Em phải cảm ơn thầy ý chứ ạ”.

Thật may bố mẹ mình không phải bỏ đồng nào cho tiền học phí của mình – mình được học bổng toàn phần mà – ở cái trường Tribeca Alternative này.

Bởi vì mình cực kì nghi ngại về chất lượng dạy học ở đây.

“Tiếp tới là ai nhỉ?” – thầy Greer lơ đãng hỏi – “Ừm, để xem nào... Whitney Robertson nhé?”. Nói rồi thầy nở một nụ cười rất tươi. Cứ nhắc tới cái tên Whitney thì có ai trong cái lớp này mà không mỉm cười. Ngoại trừ mình.

Whitney – đã kịp lấy hộp phấn ra dặm lại vài đường ngay khi đồng hồ bấm giờ của thầy reo lên mấy giây trước – nhanh chóng buông đôi chân đang bắt chéo ra, đứng dậy chỉnh trang lại váy áo. Dám chắc mình không phải là đứa duy nhất trong phòng thoáng nhìn thấy quả “quần chip” in hình da báo bên dưới lớp váy ngắn cũn cỡn kia. Chẳng trách đột nhiên ai nấy cũng tỉnh như sáo.

“Vâng, cũng được ạ” – Whitney cười rất tươi, đứng dậy thoăn thoắt đi lên bảng, mặc dù chân đang kênh kênh trên đôi giày cao gót đế bục không dưới 10 phân. Sao tài thế nhỉ? Mình mà phải leo lên mấy đôi cao gót 10 phân (thậm chí là 5 phân thôi) kiểu này thì chắc ngã dập mặt từ lâu rồi. Một cái quay người điệu đà của Whitney thôi cũng đủ khiến bọn con trai trong lớp mê mẩn, sẵn sàng phủ phục dưới chân cô nàng bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ Christopher, vẫn đang gà gật trên ghế.

“Em bắt đầu đi” – thầy Greer bấm đồng hồ.

“Chủ đề của bài thuyết trình lần này của tôi là...” – Whitney cất cao cái giọng thánh thót thỏ non, khác hẳn với những lúc tia tốt mĩa mai mình – “Tại sao tôi không tin vào ý kiến cho rằng chuẩn mực của người phương Tây về cái đẹp của phụ nữ là quá cao. Rất nhiều phụ nữ phản nản rằng ngành công nghiệp thời trang và phim ảnh đang chỉ ưu ái những cô gái trẻ có thân hình mảnh dẻ mà thờ ơ với những người, mở ngoặc, có thân hình vừa phải, đổng ngoặc. Xin thưa, điều đó thật lỗi bịch!”.

Whitney điệu đà đưa tay lên vuốt mái tóc dài vàng óng – rõ ràng đi nhuộm ngoài tiệm chứ của đâu ra tự nhiên đẹp được như thế. Đó là theo lời em gái mình, Frida – gì chứ riêng về mấy khoản đầu tóc, quần áo giày dép thì nó cực rành. Đôi mắt xanh của Whitney ánh lên đầy vẻ phản nộ: “Tại sao họ có thể ví việc giữ gìn dáng vóc một cách khỏe mạnh – mà theo các nhà khoa học thì chỉ số khối cơ thể nên ở nữ dưới 24.9 – là một sự công kích vào lòng tự trọng của phụ nữ? Nếu ai đó thích ru rú cả ngày trong nhà để chơi điện tử thay vì ra ngoài vận động tập thể dục thì đó là vấn đề của họ chứ đừng vì thấy bản thân không được quyền rũ hay gợn gàng mà quay ra chỉ trích những người biết quan tâm chăm sóc cơ thể như chúng tôi... Chúng tôi chính là những bằng chứng sống chứng tỏ các chuẩn mực về cái đẹp hoàn toàn có thể đạt được nếu chúng ta biết chú ý đến bản thân hơn một mình hơn một chút”.

Mình há hốc mồm kinh ngạc, quay tới quay lui xem phản ứng của những người khác trong lớp. Chủ đề thầy Greer muốn bọn mình về nhà chuẩn bị cho 2 phút thuyết trình trước lớp đã bị Whitney biến thành ra cái gì thế này? Cái gì mà những người phụ nữ có thân hình bình thường nên ngừng ngay việc lên án giới truyền thông đang lấy các cô người mẫu và diễn viên có thân cò hương làm chuẩn mực cho cái đẹp?

Nhưng xem ra chỉ có mỗi mình là đứa trong lớp cho rằng Whitney đã nói lạc đề, bởi cứ nhìn cái cách mọi người (riêng đám con trai đã chiếm tới hơn nửa lớp rồi) đang đắm đuối nghe như nuốt từng lời nói của cô ta là hiểu. Chỉ có điều không hiểu có lọt được chữ nào vào tai hay không, hay mắt vẫn còn đang dán chặt vào cái vòng 1 đáng ngưỡng mộ kia.

“Ví dụ, nếu việc một người ao ước có được vẻ đẹp hoàn hảo như Nikki Howard” – Whitney lấy ngay dẫn chứng ngôi sao nổi tiếng được coi là chuẩn mực của sắc đẹp hiện nay trong làng thời trang – “bị cho là tội

lỗi thì liệu ngành công nghiệp giảm cân có thể thu về tới gần 33 triệu đôla cho phẫu thuật thẩm mỹ. Xin thưa với các bạn, con người hơn con vật ở chỗ họ có cái đầu, họ không hề ngu ngốc! Họ hiểu rằng với một chút nỗ lực của bản thân và một chút tiền bỏ ra họ sẽ có thể trông quyến rũ và xinh đẹp hơn trong mắt mọi người. Giống như tôi vậy”.

Nói rồi cô ta vung tay hất mái tóc dài ra sau vai, như các người mẫu quảng cáo dầu gội đầu vẫn hay làm trên TV. “Một vài người” – vừa nói Whitney vừa nhìn thẳng về phía mình đang ngồi như muốn để thêm câu như Emerson Watts đây – “có thể nghĩ rằng tôi quá tự mãn khi tự nhận bản thân mình là đẹp nhưng thực sự thước đo của cái đẹp không chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài. Không phải cứ cao 1m75 và mặc đồ cỡ 0 mới được coi là quyến rũ. Thứ phụ kiện quan trọng nhất của một cô gái chính là sự tự tin... mà tôi thì luôn luôn có thừa!”.

Tiếp đó Whitney nhún vai, chớp chớp hai mắt đầy ngây thơ, khiến cho cả đám con trai – và hơn một nửa đám con gái – trong lớp lại thêm một lần ngẩn ngơ, thở dài đầy ngưỡng mộ. Minh quay ngoắt ra đằng sau nhìn xuống cuối lớp, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Christopher đã gục đầu xuống bàn ngủ say sưa. Cũng may vẫn còn một anh chàng – trong tổng số 14 con trai trong lớp – chưa bị mê hoặc.

“Hơn nữa, trái ngược với ý kiến cho rằng cái chuẩn mực đang được đặt ra hiện nay là viễn vông và các cô gái trẻ đang tìm mọi cách để sở hữu một thân hình gầy gò thiếu sức sống, tôi lại cho rằng thứ duy nhất đang giết dần giết mòn phụ nữ của đất nước này chính là căn bệnh béo phì. Tỷ lệ phụ nữ béo phì đang tăng lên một cách chóng mặt, giống như một bệnh dịch vậy”.

Bên dưới cả lớp cũng gật gù như đứng rồi, như thể những điều cô ta làm nhằm này giờ là chí lý lắm không bằng. Không hề! Ít nhất là đối với mình.

“Xin hết. Đã đủ 2 phút chưa thầy?”

Đúng lúc đó cái đồng hồ bấm giờ của thầy Greer cũng rung lên. “Đúng 2 phút. Tốt lắm, Whitney” – mình chưa bao giờ thấy thầy ấy cười mãn nguyện như thế với bất kì học sinh nào.

Sau khi đợi công chúa của lớp yên vị về chỗ ngồi, và thấy chẳng ai có ý định muốn phát biểu điều gì, giống như mọi ngày, mình gờ vội tay lên. “Thưa thầy Greer”.

“Có gì không trò Watts?” – thầy ngao ngán nhìn mình, giọng đầy mệt mỏi. Sao một người có thể thay đổi phát thái độ nhanh thế không biết?

“Em tưởng 2 phút thuyết trình là để thuyết phục người nghe một vấn đề gì đó, dựa trên các số liệu và phân tích thực tế chứ”

“Thì mình đã làm thế còn gì” – Whitney dẩu mồm lên cái.

“Xin lỗi, tất cả những gì cậu làm” – mình phản pháo lại – “là khiến cho những ai không được gầy gò và xinh đẹp như Nikki Howard trong cái lớp này cảm thấy nhụt chí và thiếu tự tin hơn. Tại sao không nói thẳng ra là hầu hết chúng ta sẽ không bao giờ có thể được như cô ta, dù có cố gắng hay bỏ ra bao nhiêu tiền đi nữa.”

Chuông hết giờ rung lên, vừa lâu vừa to, át đi cả tiếng của mình. Mới đây mà đã hết giờ rồi sao, không lẽ mình đã ngủ gật lâu đến vậy sao?

Trong khi mọi người rục rịch đứng dậy vội vã rời khỏi lớp để sang lớp học kế tiếp, Lindsey đi tới chỗ mình khinh khỉnh nói: “Cậu chỉ là đang ghen tỵ mà thôi”.

“Chứ sao nữa” – Whitney vừa nói vừa vuốt dọc đôi chân thon dài thẳng tắp của cô ả – “Nhưng cậu đã nói đúng một điều Em ạ: Dù cậu có cố đến đâu cũng sẽ không bao giờ được như thế này”.

Nói rồi hai người họ phá lên cười lãnh lớt, ngúng nguẩy bước ra khỏi lớp, bỏ mặc mình trơ trọi giữa lớp cùng với thầy Greer. Và Christopher.

“Em có thể tiếp tục đưa ra các luận điểm của mình vào buổi học tới, Em ạ” – thầy Greer lên tiếng – “Khi chúng ta học sang bài phản biện”.

“Cảm ơn thầy” – mình lí nhí.

Lúc ấy Christopher mới chịu vươn vai đứng dậy khỏi bàn.

“Cảm ơn cả cậu nữa. Bạn tốt ghê cơ” – mình giận dỗi nói.

Christopher dụi dụi mắt ra chiều ngơ ngác không hiểu: “Gì chứ, mình nghe rõ từng lời cậu nói mà”.

“Vậy sao? Thế mình đã nói về cái gì nào?” – mình nhướn lông mày bẻ lại.

“Ừm... cũng không rõ nữa” – Christopher cười trừ – “Nhưng mình nghĩ là có liên quan gì đó đến quần soóc ngắn và áo in hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối”.

Mình ngao ngán lắc đầu đầu hàng. Nhiều lúc mình nghĩ liệu có phải trường trung học chẳng qua chỉ là một phép thử mà xã hội muốn đả kích thiếu niên bọn mình phải trải qua để kiểm tra khả năng chịu đựng của từng đứa trước khi vứt ra thế giới thực không.

Nếu đúng như vậy thì dám chắc mình sẽ không thể vượt qua kỳ kiểm tra này.

2. Chương 2

Cứ ngỡ rằng ngày cuối tuần mình tìm được hai chữ bình yên, khỏi thế giới của những người như Whitney Robertson.

Nhưng ước mơ vẫn chỉ là ước mơ. Bởi em gái mình đang biến thành một bản sao của Whitney. Tất nhiên nó không đến nỗi tệ như Nữ hoàng Ti tiện kia. Hay nói đúng hơn là chưa tới lúc thôi. Nhưng có vẻ như cũng sắp rồi.

Thật không còn gì khủng khiếp hơn khi vào một sáng thứ 7 đẹp trời mẹ bắt mình đi cùng nó tới buổi khai trương Trung tâm mua sắm Stark, với lí do ở tuổi 14, Frida vẫn còn “quá nhỏ” để tới những nơi như thế một mình.

Mình nghĩ phải nên thay từ nhỏ bằng từ ngu mới chính xác. Nhưng tất nhiên chẳng đại gì mà mình thoát ra từ đó, nếu không muốn bị ăn đòn.

Frida nhà mình không phải có vấn đề gì về thần kinh, ngược lại, nó dễ dàng kiếm được học bổng toàn phần vào Trung học Tribeca Alternative giống như mình.

Chỉ có điều vừa vào trường chưa được bao lâu nó đã biến thành fan hâm mộ cuồng nhiệt của Whitney Robertson... Hay nói khó nghe hơn một chút thì Frida đang mong muốn trở thành thành viên của Hội “Những thầy ma biết đi” – cái tên mChristopher và mình thường dùng để gọi phần lớn hội bạn cùng lớp.

Trong định nghĩa của mọi người các thầy ma biết đi là những người dở sống dở chết. Còn trong định nghĩa của Christopher và mình, đó là nhóm người nổi tiếng của Trung học Tribeca Alternative. Bởi họ chẳng khác gì như đã chết khi bản thân chẳng có tính cách gì nổi bật, tâm hồn thì nhạt nhẽo. Nhưng họ vẫn ăn uống, ngủ, chơi như người đang sống.

Chính vì họ không có sở thích gì đặc biệt cho riêng mình (hoặc nếu có thì họ cũng sẽ cố giấu nhem đi để hòa nhập với Hội của mình), và chỉ theo đuổi những thứ mà họ cho rằng sẽ làm đẹp thêm cho học bạ để dễ xin vào Đại học nên có gì là oan ức khi gọi họ là những thầy ma biết đi?

Mặc dù đau lòng nhưng phải thừa nhận một điều: phần lớn học sinh của Trung học Tribeca Alternative này đã, đang và sẽ là những thầy ma biết đi.

Thật không còn gì đáng sợ hơn khi phải chứng kiến em gái ruột của mình đang dần biến thành người của Hội “Những thầy ma biết đi” nhưng đáng tiếc là không ai có thể làm gì để ngăn chặn điều đó xảy ra. Ngoại trừ việc không ngừng làm nó mất mặt ở những nơi công cộng.

Đó có thể là lý do tại sao Frida (Lần này là tới lượt mẹ đặt tên. Và tới việc mẹ là giáo sư nghiên cứu về nữ quyền của Đại học New York thì không có gì là ngạc nhiên khi mẹ khẳng định đặt tên cho em gái bé bỏng của mình theo tên Frida Kahlo – một nữ họa sĩ người Mêhico theo thuyết nam nữ bình quyền, nổi tiếng

với những bức chân dung tự họa với cặp lông mày dính liền và ria mép) cũng hốt hoảng không kém khi biết chuyện mẹ bắt nó phải đi cùng chị (tức là mình) tới buổi khai trương Trung tâm Stark.

Tưởng mình thích lắm chắc.

“Me-e-ẹ” – con bé rên rỉ – “Tại sao cứ nhất quyết chị Em phải đi cùng với con? Chị í sẽ phá hỏng mọi thứ mất!”

“Chị Em sẽ không phá hỏng gì hết” – mẹ bật cười trước vẻ trẻ con của Frida – “Chị chỉ đi theo con để chắc chắn là con về nhà an toàn thôi”.

Tất nhiên là mẹ không lung lay. Cũng phải thôi, từ trước khi Trung tâm mua sắm Stark được xây dựng đã có không ít cuộc biểu tình phản đối bên ngoài khu đất được diễn ra. Bởi một khi trung tâm này được xây dựng nên đồng nghĩa với việc Tiệm trái cây và rau sạch Mama (vốn nằm ngay giữa khu đất bỏ hoang) ở góc đường Broadway và Ho bị xóa sổ. Cư dân của chung cư trường Đại học khu nhà mình thường tới tiệm Mama để mua rau sạch và hoa quả tươi, bởi mọi người không tin tưởng lắm vào chất lượng hàng hóa của siêu thị Gristedes cách đó không xa. Còn giá thực phẩm bán trong cửa tiệm Dean & DeLuca ở cuối đường Broadway thì lại quá đắt.

May và mình không phải là người duy nhất bất bình khi biết cái gì sẽ mọc lên từ khu đất trống đó. Toàn bộ cộng đồng khu phố nhà mình đã họp sức lại với nhau để bảo vệ tiệm Mama, kêu gọi xây dựng Trung tâm Stark ở nơi khác.

Tuy nhiên, mọi nỗ lực thư từ kêu gọi tới các tờ báo địa phương, kể cả việc phá hoại công trường xây dựng của tổ chức E.L.F (Environmental Liberation Front – Mặt trận giải phóng môi trường) và kể cả những lời thề tẩy chay tập đoàn Stark trên diện rộng cũng vẫn không cứu nổi tiệm Mama. Và Trung tâm mua sắm Stark nhanh chóng được dựng lên với riêng 3 tầng lầu dành cho đĩa CD, DVD, trò chơi điện tử, đồ gia dụng và sách (nằm ở khu nhỏ nhất và khó kiếm nhất của cả tòa nhà), từ từ loại bỏ dần các cửa hàng nhỏ tư nhân đang phải bán tống bán tháo các món hàng còn tồn đọng trong cửa hàng với cái giá không thể bèo bọt hơn.

Phải công nhận là trong Trung tâm Stark này không có cái gì là không có, chưa kể công tác quảng bá hình ảnh của họ được diễn ra rầm rộ với quy mô lớn. Ngoài buổi lễ khai trương vô cùng hoành tráng, khách tới mua hàng còn được tặng đồ ăn và đồ uống miễn phí (Stark Cola và bánh ngọt Stark), thưởng thức những màn biểu diễn nhạc sống xuyên suốt 3 tầng lầu, do những ngôi sao trẻ hàng đầu hiện nay thể hiện. Chưa kể còn có cơ hội nhận đĩa CD do đích thân ngôi sao đó ký tặng.

Chẳng trách Frida sống chết đòi tới đây cho bằng được.

Trái ngược với mọi người trong nhà – và những người dân sống cùng khu phố – Frida nhà mình cực kỳ háo hức chờ đợi ngày khai trương của Trung tâm Stark. Nó không hề mấy may quan tâm tới việc tiệm Mama giờ phải cuốn gói đến tận cái hẻm khuất cuối đường Alphabet City, và mẹ sẽ phải lái xe một chặng dài nếu muốn tới đó mua đồ, hay việc từ nay cả nhà sẽ buộc phải ăn rau héo và chuối cũ của tiệm Gristedes.

“Sẽ không có chuyện gì đâu mẹ” – Frida vẫn tiếp tục nhì nhèo – “Con sẽ tránh đoàn người biểu tình của hội E.L.F ra. Nếu phải đội mũ bảo hiểm thì con cũng sẽ đội.”

Mẹ tròn tròn mắt nhìn cô nhóc: “Frida, mẹ chẳng có lý do gì phải lo lắng về hội E.L.F cả. Người khiến mẹ lo lắng là anh chàng Gabriel Luna kia”.

Cái má tròn xoe của Frida (Thì nó tròn thật mà. Mình có gì nói nấy thôi. Má tròn, tóc nâu, mắt nâu, chiều cao trung bình, cân nặng trung bình, chân đi giày số 9 – đó là gen nhà mình rồi. Cũng như việc gen nhà Whitney là gò má cao và mọi chỉ số cơ thể đều hoàn hảo) đột nhiên ửng đỏ từng bừng.

“Me-ẹ-ẹ nàyyyy!” – con bé rú ầm lên – “Anh í 20 tuổi rồi. Làm sao có chuyện anh ý để mắt tới một đứa trẻ con như con”.

Mồm thì nói vậy thôi nhưng cứ nhìn ánh mắt nó rực sáng khi nghe thấy cái tên Gabriel Luna thì thừa biết là nó đang nói dối. Frida luôn tin rằng anh chàng Gabriel kia sẽ trúng tình yêu sét đánh với mình khi anh ta ký tặng lên CD cho con bé. Mình cũng đã qua cái tuổi 14 này rồi (mới 2 năm rưỡi trước chứ mấy), làm gì mình chẳng hiểu nó đang nghĩ gì.

Thật may là mẹ mình cũng không phải tay vừa. “Thế thì chị đi cùng con cũng có sao đâu. Đề phòng...”.

“Đề phòng chuyện gì cơ ạ?” – Frida cau có.

“Đề phòng nhờ anh chàng Gabriel Luna đó có ý định mời con cùng tham gia buổi tiệc chúc mừng tại biệt thự nhà mình sau buổi ký tặng”.

Đây chính là điều Frida hằng mong ước sẽ xảy ra. Tất nhiên là không đời nào nó chịu thừa nhận rồi. “Anh ấy không hề có cái biệt thự nào cả, thưa mẹ. Gabriel cũng không hề hứng thú với những cạm bẫy của sự nổi tiếng”.

Mình phá lên cười khi nghe thấy cụm từ cạm bẫy của sự nổi tiếng thốt ra từ miệng cô em gái 14 tuổi của mình. Frida ngay lập tức quắc mắt tức tối nhìn mình: “Thật đấy mẹ ạ. Anh ấy chỉ có một căn hộ bình thường ở đâu đó khu NoHo. Anh ấy không phải là loại hot boy trong mấy nhóm nhạc nam tầm thường mà chị Em vẫn hay chê bai đâu. Anh ấy vừa là nhạc sỹ kiêm ca sỹ. Mặc dù cực kỳ nổi tiếng ở quê nhà London nhưng bên ngoài nước Anh vẫn chưa mấy người biết tới cái tên Gabriel Luna”.

“Trừ những người thường xuyên đọc tạp chí CosmoGIRL!” – mình đế vào – “Chẳng phải em vừa trích nguyên mấy câu trong bài báo viết về anh ta trong ấn phẩm tháng trước đó sao? Kể cả cụm từ cạm bẫy của sự nổi tiếng nữa”.

“Em, làm sao chị biết rõ thế?” – Frida bật lại – “Tưởng chị tuyên bố không bao giờ thêm đọc báo tuổi teen cơ mà. Tưởng chị chỉ đọc mấy tờ tạp chí nhảm nhí kiểu như Nguyệt san cuối tháng về Gam máy tính gì đó thôi chứ”.

Mình thở dài ngao ngán. “Đúng thế như khi hết báo để đọc thì ngoài mấy tờ CosmoGIRL! Vứt chỏng chơ trên sàn nhà đó ra chị đâu còn gì khác để xem đâu”.

“Me-ẹ-ẹ!!!” – Frida hét âm lên đầy phẫn nộ. Mấy hôm nay nó đã hậm hực suốt về việc tập đoàn Stark cực kỳ thiện cận khi sắp xếp tổ chức lễ khai trương tòa nhà thương mại mới vào đúng tuần cuối cùng của tháng 9, khi mà tất cả các thành viên trong Hội “Những thầy ma biết đi” của Frida bị “ép” phải đi nghỉ cùng gia đình ở Hamptons. Tất nhiên mấy đứa đó cũng mời Frida đi cùng.

Nhưng thà chết chứ cô nhóc không đời nào chịu bỏ lỡ cơ hội được tận mắt nhìn thấy những người nổi tiếng bằng xương bằng thịt – kể cả khi họ không sở hữu căn biệt thự sang trọng đắt tiền nào.

“Chị Em sẽ phá hỏng mọi thứ. Mẹ không thấy thế à? Chị í rõ ràng là một người không bình thường mà. Thà là một người lập dị có khi vẫn còn có ích, đằng này nửa nạc nửa mỡ. Tất cả những gì chị ấy làm là học hành và chơi mấy cái game máy tính ngu ngốc cùng anh Christopher, hoặc nếu không thì dán chặt mắt vào kênh Discovery. Chị í sẽ nói những câu châm chọc anh Gabriel và làm mất mặt con cho mà xem”.

“Làm gì có chuyện đó!” – mình vừa nhón nhào bánh gatô vừa gân cổ lên cãi.

“Có, chắc chắn có” – Frida quả quyết – “Chị luôn đối xử với bọn con trai chẳng ra sao cả”.

“Ai bảo?” – mình phản đối – “Thử xem đã lần nào chị đối xử không tốt với anh Christopher chưa”.

“Anh Christopher Maloney là bạn trai của chị thì nói làm gì” – Frida đảo tròn hai mắt, ra chiều ngao ngán – “Và ý em ở đây là thái độ của chị với những anh chàng dễ thương chứ không phải những người như anh Christopher”.

Câu nói đó của Frida khiến mình suýt nữa chết nghẹn với miếng bánh đang ăn dở. Thật đúng là một lời đặt điều trắng trợn mà – làm gì có chuyện Christopher Maloney là bạn trai mình! Mặc dù đôi khi mình cũng mong muốn được làm bạn gái của Christopher Maloney thật, bên cạnh việc là đứa bạn thân nhất của cậu ấy ra.

Nhưng khổ nỗi Christopher chưa bao giờ thể hiện hay có những động thái muốn vượt trên mức tình bạn với mình cả

Mà hình như cậu ấy thậm chí còn không hề nhận thức được là mình không phải con trai. Đành rằng mình cũng không phải là đứa con gái nét na gì cho cam. Cũng chưa bao giờ muốn cổ tỏ ra nữ tính trước mặt mọi người. Đôi ba lần mình thử tập tọe kẻ mắt và bị Frida bắt gặp, con bé đã rú lên cười như ăn phải bả.

Và từ đó mình không bao giờ táy máy động vào mấy thứ tương tự như vậy nữa.

Mọi người đều thấy lạ khi bạn thân nhất của mình lại là con trai. Nhưng thực sự là từ năm lớp 5 tới giờ mình chưa có một đứa bạn con gái nào. Hồi học cấp 2, thỉnh thoảng cũng có vài cô bạn cùng lớp rủ mình tới nhà chơi chung nhưng... cứ gượng gạo thế nào ý. Bởi vì bọn mình chẳng có tẹo điểm chung nào với nhau hết. Ví dụ, mình luôn thích chơi điện tử, trong khi bọn họ lại thích chơi trò Nói thật (kiểu như “Có phải cậu thích Christopher nhưng luôn nói với mọi người rằng hai người chỉ là bạn và ngay cả Christopher cũng không hề biết chuyện cậu đang yêu thầm cậu ta? Cậu có muốn bọn mình giúp cậu nói cho Christopher biết về tình cảm của cậu không? Bọn mình lúc nào cũng sẵn sàng!”).

Đấy, mấy trò không thể vô vị và nhạt nhẽo hơn.

Thật không hợp với mình tẹo nào. Và thế là mình nói với mẹ rằng mình thà ở nhà đọc sách còn hơn tụ tập với những người như vậy.

Có bố mẹ trong ngành giáo dục cũng có cái hay. Bởi bố mẹ mình cũng thích ở nhà đọc sách hơn là ra ngoài gặp bạn bè.

Nhưng Christopher thì khác. Từ cái lần bọn mình gặp nhau đầu tiên 8 năm về trước, khi gia đình cậu ấy chuyển tới sống tại khu dân cư nhà mình, mình đã biết hai đứa rất hợp nhau.

Nói đúng hơn là sau khi mình nhòm trộm vào bên trong cái thùng dán chữ TRÒ CHƠI ĐIỆN TỬ CỦA CHRIS đặt kế bên cửa thang máy và phát hiện ra hai đứa cùng có chung sở thích về cách chọn game.

Sao cũng được, có lẽ đó là tại hai đứa dính với nhau như đuôi sam nên mọi người nghiêng nhiên cho rằng mình và Christopher đang hẹn hò. Ước gì đó là sự thật!

Có thể bỏ qua việc Frida gán ghép hai đứa, nhưng không thể chấp nhận được việc nó dám bảo Christopher không dễ thương. Tất nhiên, nếu theo định nghĩa của Hội “Những cây ma biết đi” về hot boy thì cậu ấy có thể chưa đạt yêu cầu. Nhưng ít ra cậu ấy cũng cao trên 1m80, tàng, mắt xanh – đúng như những tiêu chí cơ bản mà đám “thây ma” đó đặt ra. Trừ việc Christopher vẫn đang thi gan với bố, một giảng viên Đại học môn Khoa học chính trị, về chuyện cậu ấy nuôi tóc dài – giờ đã quá vai rồi.

Và cậu ấy cũng không bỏ ra 4 tiếng một ngày để tập tạ nên nếu so với gã bạn trai đô con của Whitney thì trông không được cơ bắp cho lắm.

Nhưng không thể vì Christopher không giống như các tiêu chuẩn hot boy của Hội “thây ma” mà nói rằng cậu ấy không dễ thương được.

“Để xem từ nay Christopher có thêm sửa máy tính cho em nữa không” – mình nguyền Frida một cái rở dài.

“Xi, tóc anh ý còn dài hơn cả tóc em” – Frida lè lưỡi – “Mà chuyện hôm qua ở căng tin là sao thế? Tự dưng sao chị hét vào mặt kêu anh Jason Klein cầm miệng lại lúc cả hai đang đứng lấy ketchup ý?”.

“À” – mình nhún vai phân trần – “Hôm qua chị không được vui mấy. Hơn nữa cậu ta rất đáng bị ăn mắng. Ít ra Christopher còn có thể cắt tóc ngắn. Còn em tính biện hộ sao cho tên Jason kia đây?”.

“Anh ấy chỉ nói thích đồng phục áo dây của đội cổ vũ hơn là mấy cái áo dài tay mùa Đông thôi mà” – Frida tức tối gắt lên.

“Như thế cũng có thể coi là cậu ta thành kiến giới tính rồi, Frida” – mẹ nhẹ nhàng xen vào.

Mình tọng nốt miếng bánh vào miệng, hả hê nheo mắt nhìn Frida. Tất nhiên không có chuyện cô nhóc chịu cho qua chuyện này dễ dàng. “Đội cổ vũ cũng là các vận động viên mà mẹ. Mặc áo dây sẽ dễ vận động hơn là áo dài tay”.

“Này” – mình nhào hẳn người qua bàn, nhìn chăm chăm vào mặt Frida – “em đang định thi vào đội cổ vũ đúng không?”.

Frida hít một hơi thật sâu, mím môi nói: “Thôi bỏ qua đi. Không nói về chuyện này nữa. Con sẽ xin bố. Bố sẽ cho phép con đi một mình”.

“Sẽ không có chuyện đó đâu” – mẹ giơ tay cảnh báo Frida – “Đừng có làm phiền bố. Con biết qua bố về nhà muộn thế nào rồi mà”.

Vào các ngày bình thường trong tuần, bố sống ở New Haven để tiện cho việc giảng dạy của mình ở Đại học Yale. Chỉ có cuối tuần là bố mới về Manhat nghỉ cùng gia đình (thật tội nghiệp cho các cặp vợ chồng cùng làm nghề giáo mà không được dạy cùng trường).

Chính vì bố luôn cảm thấy có lỗi khi không thể ở nhà thường xuyên với mẹ con mình nên bố gần như không bao giờ từ chối bọn mình chuyện gì. Kể cả nếu Frida có xin bố cho đi chơi cuối tuần cùng đội tuyển bơi lội nam tới Atlantic City và tiêu sạch số tiền dành dụm để học đại học của nó chắc bố cũng gật đầu cái rụp, kiểu “Ừ, sao không? Con cầm theo Thẻ tín dụng của bố này, chơi vui nhé!”.

Đó là lý do tại sao mẹ luôn theo dõi nhất cử nhất động của chị em mình mỗi khi bố về nhà. Mẹ hiểu rất rõ bố không bao giờ nỡ nói “không” với hai cô con gái rượu của mình.

“Còn chuyện con định thi vào đội cổ vũ là sao thế?” – mẹ nghiêm giọng lại – “Frida, chúng ta cần nói chuyện...”.

Và rồi mẹ thuyết giảng cho nó nghe một tràng về việc tại sao trước những năm 1970, phụ nữ bị cấm chơi các môn thể thao của nam giới, mà chỉ được phép đứng bên ngoài đường biên cổ vũ cho các nam vận động viên... Đó là nguồn gốc của cái gọi là đội cổ vũ ngày nay.

Frida nhìn mình từ đầu tới chân đầy hăm dọa kiểu “Rồi chị sẽ phải trả giá cho điều này, Em ạ”!

Mình cũng không mong nó sẽ bỏ qua cho mình vụ ton hót với mẹ lần này.

Có điều chuyện đã xảy ra theo chiều hướng mình không bao giờ có thể ngờ tới.

3. Chương 3

Frida đã đúng một điều: Gabriel Luna là một ca sỹ kiêm nhạc sỹ tuyệt vời!

Và, công nhận, anh ta cũng siêu dễ thương nữa. Không kiểu giả tạo như mấy anh ca sỹ thần tượng mà Frida và đám bạn vẫn thường xuyên riu rít mỗi khi xem chương trình TRL trên TV.

Anh ta có vẻ không chạy theo mốt thời thượng hiện nay của các nam ca sỹ: xăm hình đầy người và kẻ viền mắt đen xì. Theo như mình quan sát (mặc dù không hề dễ dàng khi cứ phải chen lấn xô đẩy với đám đông đang bủa vây quanh sân khấu) thì Gabriel không xăm mình, cũng chẳng trang điểm.

Anh chàng ca sỹ này thậm chí còn ăn mặc hết sức bình thường, quần bò và áo sơ mi hở cổ. Mái tóc đen dài (nhưng tất nhiên không thể so sánh với Christopher) càng làm nổi bật lên đôi mắt xanh biếc khá cuốn hút người đối diện.

Nhưng tất cả những nét trên không gây ấn tượng mạnh với mình như giọng nói đậm chất Anh của Gabriel – ôi, nó trầm ấm và quyến rũ không tả nổi! Họ thậm chí còn dựng lên cả một sân khấu mini cho Gabriel biểu diễn ngay tại khu vực ký tặng đĩa CD của anh. Kể cả những người lợ mọ ở khu đĩa giảm giá cũng không thể không dừng bước trước giọng hát ngọt ngào và đắm say của chàng ca sỹ điển trai người Anh này.

Lúc bọn mình tới anh ta đang biểu diễn ca khúc nhạc dance mới nhất trong album đầu tay của mình. Công nhận nghe bốc ra phết! Mình còn nhún nhảy theo mới ngượng chứ.

Tất nhiên là không quá lộ liễu chứ để Christopher nhìn thấy chắc cả đời này mình sẽ phải nghe những lời chế giễu của cậu ấy.

Tiếp đó Gabriel chuyển từ guitar điện tử sang guitar thường để đệm cho bài hát thứ 2 trong album của mình. Với bản acoustic này anh ấy đã hoàn toàn chinh phục trái tim của tất cả mọi người có mặt ở đây. Kể cả mình.

Thề là mình phải kiềm chế lắm mới không lao theo Frida hò hét cùng đám fan hâm mộ xung quanh sân khấu.

Chỉ tới khi xếp hàng để xin chữ ký cho Frida, đứng giữa một rừng trẻ con lít nhít 13-14 tuổi ăn mặc xì-tin giống như Frida, mình mới nhận ra một sự thực bề bàng: mình không còn là teen nữa. Đứa nào đứa nấy hơn ha hơn hờ cầm trên tay một tờ giấy ghi sẵn họ tên người mà chúng muốn Gabriel đích thân ký tặng lên CD... cùng với số điện thoại di động của mình. Phòng trưởng hợp Gabriel có thể muốn liên lạc.

Tự dưng bao nhiêu phần khích nãy giờ trong mình trôi tuột đi đâu sạch, chỉ còn đọng lại một sự mệt mỏi, chán chường. Chắc tại phải xếp hàng dài và lâu quá.

“Anh ta không phải đang nhìn em đâu” – mình huých Frida.

“Còn lâu” – Frida nhẩy căng lên, vẫy tay chào Gabriel – “Anh ý đang nhìn về phía em kia kìa”.

“Không hề” – Christopher đứng bên cạnh chen vào. Hi hi, đúng là bạn tốt. Thật may là cậu ấy đi cùng là để giúp mình đối phó với Frida, phần là để dạo qua khu đồ điện tử Stark xem cái thiết kế game cầm tay mới nhất của tập đoàn siêu cường này. Nghe nói màn hình của nó đủ lớn để người chơi có thể yên tâm, không sợ hỏng mắt kể cả với trò suy nghĩ, chiến lược. Đặc biệt nhân dịp khai trương, giá của mỗi chiếc chỉ còn không tới 100 đôla.

Về mặt lý thuyết, Christopher và mình cực lực phản đối việc xây dựng Trung tâm thương mại Stark... nhưng tất nhiên cũng chẳng dại gì mà không tận dụng cơ hội siêu khuyến mãi như thế này.

“Anh ấy đang nhìn cô ta kìa” – Christopher chỉ lên màn hình plasma khổng lồ treo trên đầu bọn mình. Nổi bật trên nền cái phông màu hồng đậm là hình ảnh siêu mẫu Nikki Howard – rạng ngời trong chiếc váy dạ hội duyên dáng và đôi giày cao gót nhọn hoắt – đang xoay tròn theo giai điệu sôi động của bản nhạc rock, tràn ngập khắp khu mua sắm.

Vài chục – mà có khi là vài trăm – màn hình plasma khổng lồ được treo bằng dây cáp trên các gian hàng nhỏ, mỗi chiếc lại chiếu hình ảnh một Nikki Howard khác nhau: nửa kín nửa hở quảng cáo cho dòng thời trang và mỹ phẩm mới nhất của tập đoàn Stark Enterprises – sẽ được ra mắt tại các Trung tâm mua sắm Stark trên toàn thế giới vào đầu năm tới.

“Có lẽ anh ta đang tò mò muốn biết bên dưới lớp váy kia Nikki có mặc gì không” – Christopher chọc Frida.

“Anh Gabriel không bao giờ có những ý nghĩ tầm thường đê tiện như thế về phụ nữ đâu nhá!” – Frida xì một tiếng, mắt hơi liếc về phía ngón tay Christopher đang chỉ – “Em rất hiểu anh ý. Em chưa bỏ sót một bài phỏng vấn nào về Gabriel trên tờ CosmoGIRL! Anh ý rất tôn trọng những cô gái có đầu óc”.

Ồi giời, Nikki Howard có đầu óc á? Frida làm mình xem chút nữa thì sặc ły Stark Cola miễn phí đang uống dở trên tay.

“Gi chứ?” – cô nhóc tỏ ra khó chịu thấy rõ – “Nếu không phải là một người có đầu óc thì làm sao Nikki Howard thành công được? Em đồ chị tìm được một cô gái 17 tuổi nào được nhiều công ty mời là người mẫu và quảng bá sản phẩm như Nikki Howard đấy. Chưa kể chị ấy còn bắt đầu từ con số không – không có gì hết. Mà sao kiến thức sơ đẳng như thế mà hai người cũng không biết là sao? Ngoài mấy trò chơi điện tử vô bổ đó hai người không còn biết làm gì khác nữa hả?”.

Tiếp đó nó đứng thuyết giáo cho mình và Christopher một tràng về việc hai đứa đang lạc hậu với thời đại đến thế nào... Cũng may là khi ấy nhạc đang m hết cỡ (không hề gì, nhạc của Gabriel mà) và dân tình thì đang kéo đến ầm ầm nên mình chỉ phải nghe câu được câu chẳng.

À mà không phải tất cả đều đến với mục đích gặp Gabriel Luna, như 3 đứa bọn mình. Rất nhiều trong số đó tới đây vì một việc hoàn toàn khác: gây rắc rối! Cứ vài phút lại thấy nhân viên an ninh gô cổ một người gây rối ra khỏi khu mua sắm. Không khó khăn gì để phân biệt những người này với các khách hàng bình thường, như Frida, bởi bộ quần áo dã chiến... và những chiếc súng bắn sơn được giấu một cách vụng về dưới lớp áo choàng rộng thùng thình. Mục tiêu của họ là các màn hình (toàn ở các vị trí chiến lược) đã bị xới sơn vàng choe choét.

Nơi này thật chẳng khác gì một cái sở thú. Ấy vậy mà cô nhóc Frida nhà mình lại như đang phát cuồng vì sung sướng, không ngừng nhắn tin và chụp ảnh gửi cho đám bạn đang đi nghỉ ở Hamptons để “cho bọn nó tiếc hùi hụi vì đã bỏ lỡ hội ngàn năm có một này”.

Vừa giờ điện thoại chụp Gabriel – người vẫn còn cách xa bọn mình tới vài chục thước (không hiểu đám bạn của nó xem ảnh có nhận ra nổi các đốm áo trắng đó là ai không nữa) – Frida vừa tự hào nói: “Anh Gabriel là một người cực kỳ sùng đạo và trí thức. Giống như em vậy”.

Mình sắc tiếp tập 2.

“Thật mà” – Frida giầy nảy lên – “Còn hơn ai đó giỏi Toán và Khoa học nhưng lại hâm... Anh Gabriel còn nói điều quan trọng nhất ở người phụ nữ là độ lớn của trái tim cô ấy chứ không phải kích cỡ cái áo ngực”.

“Ha” – mình cười khẩy – “Vậy thì chắc anh chàng Gabriel này thích chơi với bọn cún con hơn là Nikki Howard rồi.”

Christopher cười phá lên khi nghe thấy câu bình phẩm vừa rồi của mình. Trái ngược lại với Frida. Mặt con bé đang tím bầm lại vì tức.

“Em không phải là chó!” – giọng con bé rưng rưng như sắp khóc.

“Frida” – mình há hốc mồm ngạc nhiên trước phản ứng thái quá của nó – “Chị đâu có nói em”.

Quá muộn ! Mình vừa làm tổn thương em gái mình mất rồi.

“Có thể chị tự nghĩ mình như thế” – Frida lạnh lùng nói – “Nhưng đừng có kéo em xuống theo chị. Ít ra em cũng đang cố gắng phấn đấu

“Ý em là sao?”

“Chị nhìn lại mình đi”.

Nhìn đi nhìn lại mình cũng đâu có đến nỗi nào đâu. Tất nhiên không thể sánh điệu như Nikki Howard với đôi giày cao chót vót hay sexy như Whitney Robertson trong những chiếc váy ngắn cùn cùn.

Mà quần bò, áo hoodie, giày Converse thì làm sao?

“Chị trông có khác gì một thằng con trai không?” – Frida nói toẹt ra, không chút ngần ngại – “Em không nói là chị không có dáng vẻ của một đứa con gái nhưng mọi người sẽ không thể nhìn ra điều đó nếu chị cứ suốt ngày diện những bộ quần áo thùng thình như vậy. Chị đã bao giờ thử làm một kiểu đầu khác, thay vì chỉ túm một búi sau lưng chưa? Kiểu đầu đó từ năm 2002 rồi. Ít ra em cũng đã cố gắng làm đẹp cho bản thân mình”.

Mặt mình lúc đó đỏ lựng sau mỗi câu chì chiết của cô em gái. Những lúc thế này thấy ghét nó thế không biết.

Lại còn làm mình bẽ mặt ngay trước mặt người con trai mình vốn thâm thương trọng nhớ từ năm lớp 7 nữa chứ.

“Vâng, xin lỗi vì chị mày không chạy kịp với chuẩn mực của các em siêu mẫu teen”.

Christopher phì cười. Chứng tỏ Christopher thích cách nói chuyện của mình. Bỗng nhiên mình thấy mát ruột mát gan.

“Mà anh thấy chị Em của em trông cũng được mà...” – Christopher nói tiếp.

Ôi Chúa ơi, Christopher nói mình trông cũng được! Cả người mình như muốn bay bổng vì hạnh phúc. Đành rằng “trông cũng được” không phải là lời khen ngợi hay nhất quả đất nhưng xuất phát từ miệng Christopher thì chẳng khác gì đang khen mình “quyến rũ”. Mình đang ở trên thiên đàng chẳng?

“... và ít ra Em không phải là sản phẩm của phẫu thuật thẩm mỹ như cô ta” – vừa nói cậu ấy vừa hát hăm chỉ về phía màn hình.

“Chính xác” – mình vênh mặt nhìn Frida đầy hả hê. Trông cũng được cơ đấy! Christopher vừa bảo mình trông cũng được cơ mà! Trông cũng được hẳn hoi!

Nhưng có vẻ như Frida chẳng hề quan tâm tới lời nhận xét của Christopher.

“Này em nói cho mà biết nhé!” – cô nhóc cười khẩy – “Nikki Howard là một người mẫu hiện tượng của ngành thời trang đấy. Chưa có người mẫu trẻ nào làm được điều thần kỳ như chị ấy đâu. Nikki và các bạn của chị ấy...”

“Lạy hồn!” – mình cố tình chặn họng con bé thật thô lỗ – “Không thích nghe thuyết giảng về B. C. N”.

“B. C. N là cái gì?” – Christopher nhú mồm hỏi.

“Bạn Của Nikki” – mình dịch – “Theo như tờ CosmoGIRL! Tháng trước thì Nikki chính là người cầm đầu hội N. T. V. N. T hiện nay”.

“N. T. V. N. T là cái gì?” – Ngoài những thứ liên quan tới máy tính và game máy tính ra Christopher gần như mù tịt với mọi chuyện. Đây chính là điểm nổi bật nhất khiến cậu ấy khác hẳn với các anh chàng ở Trung học Tribeca Alternative.

“Thì là những người suốt ngày phơi mặt trên các phương tiện thông tin đại chúng ý. Nhưng họ chỉ Nổi Tiếng vì là người Nổi Tiếng mà thôi” – mình giải thích – “Họ thậm chí chẳng có chút tài cán gì. Họ đơn giản là con cái của những nhà giàu có, như Brandon Stark, gã bạn trai chia tay lên chia tay xuống của Nikki là một ví dụ” – mình đang vô cùng phần khích trước lời khen ngợi trông cũng được của Christopher mà bản luôn một tràng không nghỉ – “19 tuổi, con trai của ông chủ tịch tập đoàn Stark Enterprise – tỷ phú Robert Stark. Hay như cô con gái 17 tuổi của ngôi sao Tim Collins – Lulu Collins. Nhớ không? Đạo diễn Tim Collins của phim Joureyquest ý”.

Christopher há hốc mồm: “Và đã phá hỏng cả bộ phim. Là ông đấy á?”.

“Chứ còn ai nữa” – mình gật gù – “Lulu cũng là một B. C. N”.

“Sao 2 anh chị có thể nhỏ mọn thế nhỉ?” – Frida nhăn nhó – “Hình như hai người thích nhạo báng thiên hạ”.

“Em sai rồi” – Christopher nhét vội mấy gói bánh Stark miễn phí vào túi quần bỏ rộng thùng thình để dành lát vừa chơi game vừa ăn. Bố cậu ấy không thích những đồ ăn vặt kiểu như thế này trong nhà – “Bọn anh không hề nhạo báng game Journeyquest. Nhưng bản phim thì quá tệ”.

“Ngoài cái game nhằm nhí đó ra” – trán Frida giờ đang nhăn tít hết cả

“Âm nhạc” – mình bật nói vội. Nhạc Gabriel Luna vẫn đang xập xình quanh tai – “Chị thích nghe nhạc. Kiểu nhạc này này”.

“Vậy sao? Kể tên một nhạc sỹ nổi tiếng mà chị vẫn thường nghe xem nào. Đừng có kể tên mấy tay nhạc metal rock mà anh Christopher thích đấy nhá”.

“Một nhạc sỹ nổi tiếng á?” – mình nhướn cao mày – “Được thôi. Tchaikovsky thì sao?”.

“Hay!” – Christopher vừa gật gù vừa ôm bụng ngặt nghèo cười tán thưởng – “Mahler nữa. Nhạc của ông ý cũng được lắm”.

“Nhưng hơi nghiêm túc quá” – mình nhe răng cười – “Beethoven chẳng?”.

“Ừ ông ý hơi bị đỉnh đấy” – Christopher giơ ngón tay út và ngón cái lên, kiểu chào kinh điển của dân rock – “Beethoven là số 1”.

“Quá sợ đấy!” – Frida ôm đầu bất lực.

“Thôi mà, Free” – mình huých yêu cô em gái đang phụng phịu bên cạnh – “Bọn chị làm gì tệ đến như em nói đúng không?”.

“Có đấy” – vẫn chưa hết tức, Frida lẩm bẩm – “Cả hai người lúc nào cũng giễu cợt mọi thứ mà người bình thường thích. Ví dụ như Nikki Howard và các bạn của chị í...”.

Buồn cười nhất là ngay lúc Frida nói cậu đó thì Nikki Howard chẳng hiểu từ đâu lù lù xuất hiện – cùng với mấy người bạn – ngay trước mặt bọn mình.

Có điều Frida còn đang mãi bảo vệ thần tượng của mình với Christopher và mình nên không nhận ra.

“Em, chị lúc nào mở mồm ra cũng là nam nữ bình quyền” – con bé vẫn chưa chịu thôi – “Chị có bao giờ nghĩ Nikki Howard thành công – trở thành Gương mặt đại diện của tập đoàn Stark, một trong những siêu mẫu có thu nhập cao nhất thế giới – cũng là vì chị ấy ủng hộ quyền bình đẳng nam nữ không?”.

“Ồ” – mình lơ đãng ậm ừ. Thật không thể tin nổi người bọn mình đang tranh cãi với nhau lại đang ở ngay gần trước mặt.

“Em thậm chí không thể hiểu sao chị có thể tự gọi mình là một người th bình đẳng nam nữ nữa” – ô, cái con bé này hôm nay nói lảm thế không biết. Động vào thần tượng của nó có khác mở máy không ngừng – “khi mà chị tỏ ra cay nghiệt với chính một người cùng giới tính với mình. Chị Nikki xét cho cùng cũng chỉ là một cô gái, giống như chị”.

Sự thực là: Nikki Howard không phải là một cô gái bình thường – chứ đừng nói cô ta giống mình. Thứ nhất, cô ta cao hơn mình tới gần ba chục phân (nếu tính cả đôi giày 10 phân kia. Mà kể cả đi chân trần thì chỉ ít cô ta cũng phải cao trên 1m70) và chỉ nhỏ bằng nửa mình. Thật, có nhét hai Nikki vào cái quần bò của mình chắc cũng vẫn vừa.

Thứ hai, mái tóc vàng óng ả đang xoa ngang lưng kia hoàn hảo tới từng lọn tóc. Không thể tin nổi là nó vẫn mượt như nhung kể cả khi Nikki đang đi gần như chạy – trên đôi giày cao gót dọc hành lang. Cái váy cô ta đang mặc trên người có phần cổ được khoét sâu nhất mà mình từng thấy trước giờ – trừ cái của Whitney Robertson mặc hôm chụp hình lưu niệm cuối năm ngoái – thế mà cô ta vẫn kín đáo mới hay chứ! Làm sao Nikki có thể giữ không cho hai cái quai áo mỏng manh kia không bị tụt xuống nhỉ? Hay là họ phải dùng băng dính? Tài thế không biết!”.

Mới thoáng nhìn cứ tưởng cô ta cầm cái pom-pom của đội cổ vũ nhưng nhìn kỹ lại mới thấy đó là một con chó con đang rúm ró nép vào ngực cô chủ, hoảng hốt trước tiếng ồn và những ánh đèn flash của đám phóng viên và fan hâm mộ. Nó chỉ còn thiếu điều muốn chui tọt vào trong cái váy kia mà thôi.

Frida, trong khi đó, vẫn chưa chịu tha cho mình và Christopher, tiếp tục lải nhải chuyện mình là tấm gương xấu của những người theo thuyết nam nữ bình quyền, vân vân và vân... Nó hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra phía sau lưng mình – mặc dù những người khác đang xếp trong hàng cũng đều mắt chữ o quay qua ngắm cô siêu mẫu trẻ tuổi và con chó cưng của mình đang lướt đi dọc hành lang, bên cạnh là nữ trợ lý hay người đại diện gì đó (tóc đỏ, tay cầm cặp táp, không ngừng nói chuyện với cái máy bộ đàm), một thợ làm tóc (nam giới, áo sơ mi lụa hồng, quần da bó sát, tay khư khư chai thuốc xịt tóc) và thành viên số một của B. C. N – Lulu Collins (17 tuổi, xinh đẹp và khăng khiu không kém gì Nikki) trong chiếc váy quây in hình da rắn, không chịu rời mắt khỏi cái điện thoại Sidekick lấy một giây.

Thề là cảnh này không khác gì cảnh mình vẫn thấy ở trường, khi Whitney và Lindsey cùng đám “Những thầy ma biết đi” tiến vào sảnh chính mỗi buổi sáng. Và những ai có mặt khi ấy sẽ đồng loạt dừng mọi việc đang làm để ngược lên nhìn đầy ngưỡng mộ – điều đang xảy ra y xì như lúc này đây.

Mà chỉ những người xung quanh đó đâu, đến cả Gabriel Luna cũng không thoát khỏi tầm ra-đa của Nikki. Mặc dù vẫn mỉm cười với đám con gái đang tíu tít xếp hàng xin chữ kí trước mặt, nhưng mắt anh ta thì không rời Nikki lấy một phút...

... Christopher cũng vậy.

Cuối cùng, Frida cũng chịu quay đầu lại xem chuyện gì khiến Christopher – mồm đang há hốc vì kinh ngạc – và mình phải nhìn chăm chăm không chớp mắt như thế.

Tất nhiên, ngay lập tức con bé gần như phát điên vì sung sướng.

“Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi?” – Frida rú âm lên, một tay cầm điện thoại, tay còn lại phẩy phẩy không ngừng trước mặt như thể muốn ngăn dòng nước mắt sắp tuôn trào – “Ôi Chúa ơi! Là chị ấy. Là chị ấy. Là CHỊ ẤY”.

“Free, em có sao không thế?” – Christopher lay lay hai vai con bé – “Bình tĩnh lại đi. Mà này, cái tay Gabriel kia cũng có đạo đức gì cho cam. Nãy giờ mắt hắn ta không rời khỏi bộ ngực của cô ta lấy một giây”.

“Ồ, đâu phải chỉ có mình anh ta” – mình lẩm bầm hất hàm với cậu ta.

Mặt Christopher đỏ bừng lên, nhưng mình nhận thấy cậu ta không hề có ý định quay đầu nhìn sang hướng khác. Ghét!

Tự nhiên mình thấy bản thân trông chẳng được chút nào!

“Ôi chết mất thôi” – Frida bầu chặt lấy tay mình phần khích – ‘Lulu Collins cũng đi cùng với chị ấy! Em phải xin chữ kí họ mới được. Bằng mọi giá!’.

Nhưng đó cũng là lúc bọn mình chỉ còn cách bàn của Gabriel có chút xíu. Vài người nữa là đến lượt bọn mình, bỏ cái công đứng xếp hàng cả tiếng này giờ. Mình không muốn thôi, chứ chỉ cần với tay ra cũng có thể chạm vào Gabriel rồi.

Nhìn gần, anh ta trông còn đẹp hơn cả khi trên sân khấu. Nhìn gần, anh ta quả thực không có hình xăm nào trên người. Cũng không hề kẻ mắt. Đó là một đôi mắt xanh biếc và cực kỳ sexy.

Có điều nó đang không nhìn về phía mình, mà chỉ dán chặt vào từng bước đi của Nikki Howard.

“Frida!” – mắt mình không sao rời khỏi Gabriel Luna, trong kh đang dõi theo Nikki không chớp mắt – “Này, Frida!”.

Không thấy tiếng nó trả lời.

Mình hoảng hồn khi thấy Frida đã rời khỏi hàng từ lúc nào và đang lăng xăng chạy về phía Nikki và bầu đoàn của cô ta – mặc dù thích Gabriel là vậy nhưng dường như con bé vẫn không cưỡng nổi sức hút của Nikki... giống như cách Leander Ashanti trong bộ phim Journeyquest (dở tệ).

“Frida!” – mình gọi với theo một cách vô vọng. Cuối cùng, Gabriel Luna cũng ngừng nhìn theo Nikki mà nheo mắt nhìn mình đầy tò mò. Không còn cách nào khác, mình đành lú lú bước tới bàn ký tặng và lí nhí chào: “Chào anh”.

“Chào em” – Gabriel vui vẻ mỉm cười chào lại.

Không biết phải diễn tả cảm xúc khi ấy như thế nào nữa. Thật khó tả. Kiểu hạnh phúc trào dâng như khi được lên bàn trong game Journeyquest chẳng? Không, còn tuyệt hơn thế... Cảm giác giống như khi thức dậy buổi sáng thì được nghe mẹ thông báo: “Con biết gì không? Nhà trường vừa thông báo hôm nay con được nghỉ học. Tuyệt rơi dầy quá”. Đúng vậy, nụ cười của Gabriel Luna đã mang đến cho mình một cảm giác hạnh phúc vô bờ bến, đến nỗi trong một giây người mình run run vì sung sướng.

Thật là lạ, trước đó khi Christopher nói mình “trông cũng được” mình cũng có cảm giác y như vậy. Bọn con trai thật kỳ lạ!

Mình đã chẳng thốt lên nỗi lòng nào, chỉ biết đứng trơ khấc một chỗ, không sao ngậm miệng lại được. Sao trên đời này lại có người đẹp và hấp dẫn đến thế? Như thể vừa bước từ trong game hoặc tranh vẽ ra vậy.

“Tên của em là gì?” – Gabriel mở lời trước. Ôi mình như chết lịm đi vì cái giọng Anh quyến rũ đó!

“Dạ...” – ôi Chúa ơi, anh ý nói chuyện với mình. Mình nên nói gì bây giờ? Làm sao đây? Frida, em biến đi đâu rồi? FRIDA! – “Em ạ”.

“Em?” – Gabriel vẫn cười rất tươi – “Gọi tắt của Emily à?”

“Dạ” – Chết mất thôi, mình bị làm sao thế này? Bình thường nói chuyện với bọn con trai mình có luống cuống thế này đâu? Ở mà cũng có thể vì bọn họ rất một lũ công tử bột, chỉ bắt chuyện với mình khi cần nhờ giải hộ bài tập. Vừa không có giọng Anh thiên thần vừa không có đôi mắt xanh nhìn thấu tâm can người khác như “Không hẳn...”

“Em có mang theo CD mà em muốn anh ký tặng lên đó không?” – anh ngần ngừ nhìn vào bàn tay trống không của mình.

Ồi.

“Anh chờ chút” – tìm mình đập thành thịch – “Em gái em...”

Mình quay ra đảo đạc tìm Frida và đâm sầm vào Christopher, mắt vẫn không rời Nikki Howard. Có điều ánh mắt của cậu ấy đang lộ đầy vẻ lo lắng: “Nghe này, Em. Hình như...”.

Nhưng mình đã không kịp nghe hết câu bởi còn những gì xảy ra khi ấy quá nhanh, không khác gì một cơn ác mộng. Mình thấy Frida đi về phía Nikki Howard và đám bạn của cô ta, cùng lúc một người đàn ông đứng gần đó đột nhiên phanh áo khoác ra, để lộ áo phông in logo của tổ chức E.L.F và rút ra một khẩu súng bằng sơn. Nhân viên an ninh của toàn nhà thoáng thấy vậy lập tức lao ra nắm tay Nikki kéo giật lại. Gồm, họ cũng khéo lo xa. Mục tiêu của anh chàng Bắn-Súng-Sơn kia là cái màn hình plasma đang treo lủng lẳng trên đầu Nikki kia. Sơn vàng bắn tung tóe vào khuôn mặt Nikki đang tươi cười khoe dáng, trông như thể cô ta vừa ăn bánh mỳ kẹp xúc xích và bị rây mù tạt ra đầy mặt và cổ...

Màn hình TV đột nhiên rung rinh vài cái rồi lần lượt từng sợi dây cáp treo đứt phùm phụt trước sự sững sờ của tất cả mọi người.

Đứng ngay dưới đó Frida, em gái mình – đang hớn hở chìa cái bút và mẫu giấy ra xin chữ ký Nikki, không may may biết chuyện gì sắp xảy ra.

“Frida! Tránh ra!” – mình gào ầm lên. Tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực.

Mình lao như tên bắn về phía Frida, đẩy vội nó ra trước khi sợi cáp cuối cùng đứt phụt. Cả cả màn hình đổ ụp xuống...

... đầu mình.

Và – giống như khi chơi game Journeyquest, mình đi sai một bước và nhân vật mất mạng – mọi thứ trở nên tối thui.

4. Chương 4

Tiếp sau đó, tất cả những ý thức được là những hình ảnh chớp vá không ngừng ủa về trong tâm trí mình.

Có điều nó không rõ nét, mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo. Mình nhìn mà không hiểu đó là cái gì. Chúng giống như con tảo biển... à không, giống tóc của Christopher qua lăng kính bơi dưới nước, khi bọn mình học bơi trong giờ thể dục tuần trước.

Khoan, mình đang học thể dục sao? Hay là mình đang bị rơi xuống nước? Nhưng mà người mình có bị ướt tẹo nào đâu nhỉ. Khô cong đây này.

Vậy thì làm sao mình có thể nhìn thấy tóc của Christopher dưới nước khi mà thậm chí không hề bị ướt? À, có lẽ tại mắt mình không hề mở ra. Mình đang nhắm mắt hay mở mắt thế nhỉ? Tại sao mình không thể nhấc tay sờ vào mặt để kiểm tra? Chưa bao giờ thấy tay mình lại nặng đến vậy... Không làm sao cất lên nổi...

Sao mình thấy mệt thế nhỉ?

Mệt đã man ý...

Mình nghe thấy có tiếng nói. Họ đang nói gì đó. Nhưng mình không luận ra được. Mình đang quá mệt, không muốn cố. Sao họ vẫn nói suốt thế nhỉ? Làm ơn yên lặng cho mình ngủ một lát đi!!!

Chờ chút. Là tiếng của mẹ. Nãy giờ người nói duy nhất là mẹ. Mẹ và... ai nữa? À, là bố. Là bố. Mẹ và bố đang nói chuyện với nhau. Không, hình như là với mình thì đúng hơn. Họ muốn mình thức dậy. Tại sao? Tại sao không để yên cho mình ngủ một chút?

Mình biết, mình phải nghe lời bố mẹ – Frida và mình luôn làm theo những gì bố mẹ bảo, không chống thì chày.

Nhưng thế là mình không sao cử động được. Như thể mình đã hóa đá, và giờ mình chỉ muốn ngủ mãi thôi.

Có điều mình vẫn nghe thấy tiếng mẹ, đầy thúc giục và khẩn trương.

“Em ơi! Em ơi! Nếu nghe thấy tiếng mẹ thì mở mắt ra đi con! Mở mắt đi con, Em ơi! Chỉ một phút thôi cũng được, Em à.”

He, mình không mắc lừa đâu. Mẹ mà biết mình đã thức giấc thì đừng hòng mẹ để cho mình ngủ lại nữa. Chắc chắn mình sẽ phải đi rửa bát hoặc đến trường hoặc làm một việc gì đó tương tự. Lần này mình sẽ không bị lừa nữa đâu “Em ơi! Mẹ xin con đấy! Xin con, hãy mở mắt đi”.

Ồ những sao giọng mẹ nghe đau lòng thế nhỉ. Hay là nhà mình đang cháy? Có khi mình phải làm theo lời mẹ thôi. Mở hé mắt ra xem mẹ muốn gì.

“Em ơi! Làm ơn đi con...”.

Mẹ đang khóc thì phải. Ôi, mình chẳng muốn làm mẹ khóc tẹo nào. Không bao giờ.

Vì thế mình cố mở mắt ra. Mình đã rất muốn mở mắt ra. Thật đấy.

Nhưng bắt lực.

Hai mắt mình không chịu mở ra.

Mình nghe thấy tiếng mẹ khóc, tiếng bố đứng bên cạnh an ủi: “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Karen”.

“Trong những ca như thế này” – mình lại nghe thấy một giọng nam khác – “không có gì là bất thường khi...”

Mình không nghe được hết câu bởi còn mãi tập trung cố gắng mở hai mắt ra. Nhưng vẫn bó tay toàn tập. Mí mắt mình cứ như làm bằng chì vậy, còn mình thì quá yếu không thể cất nó lên được

Thôi thì đành mở mồm vậy. Để bảo mẹ đừng khóc nữa, mình vẫn bình thường, chỉ là hơi mệt mỏi thôi. Ngủ thêm chút nữa có lẽ sẽ ổn...

Nhưng mình phát hiện ra đến mồm mình cũng không mở ra được.

Trong một thoáng mình cũng hơi hoảng hồn tí xíu. Nhưng quả thực là lúc này mình quá mệt, không muốn làm gì hết... Chỉ muốn ngủ thôi. Và thế là mình quyết định cứ ngủ đã, lát dậy nói với mẹ sau... Vài tiếng nữa chắc sẽ hồi lại năng lượng.

Cuối cùng thì mình cũng mở được mắt. Không phải vì có ai đó đang gọi tên mình. Cũng chẳng phải vì nhìn thấy tiếp đám tảo biển. Hai mắt mình chỉ đơn giản là... mở ra.

Một cách tự nhiên.

Đảo mắt xung quanh mình ở người phát hiện hóa ra mình không phải đang ở bể bơi, hay ở nhà, mà là trên giường bệnh của bệnh viện.

Không khó để nhận ra mình đang ở trong bệnh viện, mặc dù trời lúc bấy giờ là khá tối – chắc cũng quá nửa đêm rồi. Thứ nhất, mọi thứ trong phòng này đều trông rất lạ. Thứ hai, bốn bức tường đều được sơn màu be, chứ không phải màu trắng đục quen thuộc mà trong một cơn hứng chí mình đã sơn lại cả cái phòng ngủ (do chán ngấy màu vỏ trứng nhờ nhờ nhiều năm nay).

Chưa hết, toàn bộ số poster của phim Journeyquest – dành rằng bộ phim đúng là không thể tệ hơn nhưng được cái poster lại đẹp mê man – đều không cánh mà bay. Cũng như đồng bư thiếp và ảnh chụp mà bọn mình thu hoạch được sau chuyến tham quan Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan. Thứ duy nhất mình nhìn thấy bây giờ là đám dây nhợ loằng ngoằng – đang cấm đầy người mình. Đầu còn lại được cấm vào mấy cái máy đang kêu tút tút ở sát cạnh giường.

Ấy vậy mà mình chẳng hề thấy hoảng sợ một tẹo nào cả, bởi vì ngồi kế bên mấy cái máy đó là bố mình. Đang tựa đầu ra sau ghế ngủ.

Mình cố nhớ lại xem tại sao lại phải vào bệnh viện và cấm đầy dây dợ lên người như thế này. Bình thường mình hơi bị khỏe đấy. Lần duy nhất phải nằm viện là do bị ngã gãy tay khi chơi bập bênh ở cái sân trước nhà hồi năm lớp 2. Hay là mình lại bị ngã? Mà mình không nhớ là có trèo lên cái gì cao đâu nhỉ. Vậy thì tại sao lại phải nằm viện như thế này? Mình thậm chí còn chẳng thấy đau ở đâu hết.

Chỉ có điều siêu siêu mệt thôi.

Nhưng có lẽ mình bây giờ còn hơn bố chán. Sự mệt mỏi thể hiện rõ trên khuôn mặt lâu ngày không cạo râu (buồn cười thật, mình vừa gặp bố tối qua lúc ăn tối mà. Khi ấy bố có để râu đâu. Hay là có nhĩ? Ôi, mình cũng chẳng nhớ nữa... Tối qua có ăn tối cùng bố không nhĩ? Sao có cảm giác lâu lắm rồi ý...). Mà sao bố mặc cái áo nhàu nhĩ thế nhĩ, thật khác với bố thường ngày.

Nói tóm lại là trông bố rất tiều tụy. Tại sao thế nhĩ? Mình không nỡ đánh thức bố dậy để hỏi cho ra nhẽ. Như thế thì ích kỷ quá.

Tự dưng thấy khát nước ghê gớm. Có cảm giác như sắp chết vì khát mất!

Nhưng chẳng thấy còn ai khác trong phòng cả. Ngoài bố và đám máy móc, dây nhợ loằng ngoằng.

Giá mà mình có thể nháp một ngụm nước rồi đi ngủ lại thì sướng biết mấy...

Mình cố mở miệng gọi b

Không một tiếng động nào phát ra.

Làm sao lại có chuyện vô lý thế được?

Thử thêm vài lần nữa. Vẫn không được. Tất cả những gì mình nghe thấy chỉ là một tiếng rên.

“Bố ơi?” – ơ sao tiếng mình nghe lạ thế nhĩ? Hay tại mình khát quá nên mới bị như vậy?

Ngay lập tức bố giật mình choàng tỉnh dậy, giương hai mắt mở to nhìn mình: “Em hả con?” – giọng bố run run.

“Vâng” – mình nói – “Con xin lỗi”

Ê, giọng mình bị làm sao ý nhĩ?

Hình như bố cũng thấy giọng mình không bình thường bởi vì ngay lúc đó bố nhảy dựng lên khỏi ghế và hét âm lên: “Bác sỹ! Bác sỹ!” – rồi cuống cuồng chạy ra khỏi phòng.

Hừm, xem ra mình bị thương nặng hơn là mình nghĩ.

Nhưng trước khi kịp tìm hiểu xem bệnh tình của mình nặng đến đâu thì một cơn buồn ngủ lại ập tới. Chưa bao giờ mình thấy mệt mỏi như thế này, kể cả khi phải học lớp Kỹ năng nói trước công chúng ngay tiết đầu tiên. Có lẽ nếu mình không thức cả đêm chơi Journeyquest với Christopher – sau đó thức tới sáng để làm bài tập về nhà – thì chắc mình đã không thấy vất vả mỗi khi phải thức dậy mỗi buổi sáng như thế, nhưng...

Mình rất muốn dậy. Thật đấy! Mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra với mình và tại sao mình lại phải nằm viện. Mình muốn uống nước nữa...

Nhưng mình không thể mở mắt thêm được một giây nào nữa. Thôi thì chợp mắt một tẹo chờ bố quay lại vậy.

Và thế là mình lại chìm vào giấc ngủ. Mmmm, thèm ngủ quá đi.

Hy vọng mình sẽ không bị chảy nước dãi sau khi ngủ say. À, chắc ở bệnh viện thì không sao đâu.

Khi mình mở mắt ra thì trời đã sáng rõ. Và mẹ đang ngồi trên cái ghế bố đã ngồi tối qua. Liên tục gọi tên

“Mẹ ơi!” – mình thều thào gọi. Bởi vì mình vẫn còn mệt – “Con không muốn đi học hôm nay đâu. Được không ạ?”

Ít ra đó là điều mình muốn nói với mẹ. Nhưng không chắc là mẹ có nghe rõ những gì mình nói không bởi mình thấy chẳng giống tiếng mình chút nào cả.

Tuy nhiên, thay vì tranh cãi với mình như mọi ngày mỗi khi mình không chịu dậy đi học, mẹ chỉ bưng mặt khóc. Ô mà mình không chỉ có mình mẹ trong phòng. Còn có bố, và một vài người mặc áo khoác trắng mình chưa gặp bao giờ.

Hừm, chắc mẹ khóc vì thấy giọng mình nghe lạ quá. Nó cứ the the thế nào ý.

Giờ thì mình cũng chẳng dám chắc những gì mình vừa nói có thành câu thành chữ không nữa.

“Con yêu” – bố đặt tay lên vai mẹ, nhìn mình đầy lo lắng... giống như lần mình bị trượt chân và đập cả cái cằm vào thành bể bơi trong khách sạn ở Disney World mà không hề hay biết gì hết. Chỉ tới khi cả một miếng da buột ra và máu tuôn ra xối xả, ướt hết cả cái áo bơi thì mình mới biết đang bị chảy máu – “Con có biết chúng ta là ai không?”.

Oái, xem ra mình gặp phải tai nạn gì đó cực kỳ nghiêm trọng rồi.

“Ồ, có chứ ạ” – mình ngơ ngác trả lời – “Bố là Daniel Watts và mẹ là Karen Rosenthal-Watts”.

Phát âm của mình đúng là có vấn đề, nghe cứ sao sao ý.

Có lẽ vì thế mà mẹ càng òa khóc to hơn. Làm mình giật bắn cả mình. Chưa bao giờ thấy mẹ khóc dữ dội như thế. Kể cả khi xem đoạn kết phim Love Actually – bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của mẹ.

Bố có vẻ cũng bất ngờ khi thấy mẹ khóc dữ dội như vậy. “Thôi mà, Karen. Mọi chuyện ổn rồi”.

Thật may, đúng lúc đó một trong mấy người khoác áo trắng kia bước lại gần giường mình, sau khi chụm đầu hội ý với những người còn lại vài phút – “Emerson, bác là bác sĩ Holcombe”.

“Vâng” – mình cố hắng giọng. Nhưng xem ra không phải do mình bị khản tiếng hay gì hết – “Tại sao giọng cháu nghe buồn cười thế ạ?”

Bác sĩ Holcombe rút ra một cái bút điện và soi vào mắt mình. “Cháu có bị đau ở đâu không?” Bác ý đang cố tình lờ đi câu hỏi của mình hay là bác sỹ không hiểu mình đang nói gì nhỉ? Cái giọng mình cứ làm sao ý. Đến mình còn không hiểu mình đang nói gì nữa là người khác.

Cùng lúc đó, lại một người mặc áo trắng khác, lần này là phụ nữ, tóc búi cao bước tới, nhẹ nhàng hỏi: “Cô là bác sĩ Higgins. Cháu có thể cử động mấy ngón tay chân được không, Emerson?”

Hơi khó – bởi mình vẫn còn mệt – nhưng mình vẫn ngo ngoáy chân.

“Cháu bị làm sao thế ạ?” – mình tò mò hỏi.

“Cháu nhìn theo ngón tay của bác nhé, Emerson?” – bác sỹ Holcombe nói tiếp – “Đừng cử động đầu. Chỉ nhìn theo bằng mắt thôi”.

Và mình lại ngoan ngoãn làm theo. Mình có thể nhìn rõ mọi thứ. Không còn những cái bóng mờ hay tảo biển gì hết.

“Cháu biết mình đang phải nằm viện” – mình vẫn kiên trì – “Nhưng mấy cái dây này là sao ạ? Và tại sao giọng của cháu nghe buồn cười thế?”

“Tập trung nhìn vào đây nào” – bác sỹ Holcombe tiếp tục rọi đèn vào mắt mình, và mình lại nhìn theo cử động ngón tay của bác ý.

“Emerson, cháu thử nắm tay cô xem nào” – Bác sỹ Higgins nói.

Mình nắm lấy tay cô bác sỹ.

“À, con đã bỏ bao nhiêu buổi học rồi?” – mình chợt nhớ ra mấy lớp nâng cao mà mình đang theo. Mẹ vẫn đang khóc như mưa, còn bố thì không ngừng vỗ vai an ủi mẹ. Mình không còn cách nào khác đành quay ra cầu cứu mấy người lạ mặt mới gặp lần đầu – “Bác sĩ ơi giọng cháu bị làm sao thế ạ?”

“Đừng lo, Emerson. Sớm muộn rồi cháu cũng sẽ biết” – Bác sỹ Holcombe thủng thẳng nói.

“Bác cứ gọi cháu là Em”.

“Tùy cháu” – bác mỉm cười, cất cái bút vào trong túi rồi quay sang nhìn bố mẹ mình đang sụt sùi ở bên giường – “Giờ thì nằm nghỉ một lát đi. Cháu thấy rồi đấy, mọi người trong nhà cháu khỏe... Ừm, họ sẽ sớm bình tĩnh lại thôi. Chẳng qua là họ quá lo lắng cho cháu. Thật may là cháu đang tiến triển rất tốt. Cháu quay lại ngủ tiếp đi, nếu muốn”.

Nói tới mới nhớ, mình cũng thấy buồn ngủ thật. Nhưng vụ bài vở ở trường làm mình khá lo lắng. Nghỉ nhiều quá không biết có đuổi kịp mọi người không.

Ồ mà sao vẫn không ai chịu trả lời cho mình về vụ giọng nói nhỉ?

Nhưng cô bác sỹ tóc búi tó đã bơm cái gì đó vào sợi dây trên tay mình và đột nhiên mình cảm thấy buồn ngủ hơn bao giờ hết. Và mình thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc mình mở mắt ra sau đó thì đã nửa đêm và trên chiếu ghế đặt kế bên giường là một chàng trai đẹp như tranh vẽ.

5. Chương 5

“Ồi em tỉnh rồi à?” – anh chàng đó reo lên mừng rỡ khi thấy mình mở mắt.

Nụ cười của người ấy khiến mình như muốn bay lên chín tầng mây – cảm giác được lên tới bàn 60 của trò Journeyquest chắc cũng chỉ tuyệt vời đến thế này là cùng. Đột nhiên mình thấy hơi khó thở.

Mình cũng chẳng mấy may khó chịu trước tiếng bíp bíp liên hồi của cái máy đo nhịp tim đầu giường.

“Ồi không” – nụ cười trên môi anh ấy vụt tắt khi thấy máy báo động đỏ – “Anh đã làm gì sai sao?”.

“Không sao đâu” – mình trấn an anh ấy bằng cái giọng vẫn-khác-hẳn-giọng-mình. Chuyện đó giờ thì quan trọng gì chứ?

Rõ ràng mình đang bị ảo giác mà.

Nhưng mình vẫn muốn tận hưởng cảm giác tuyệt vời ấy.

Mình nhoẻn miệng cười với anh ta, thở phào nhẹ nhõm khi thấy tiếng bíp bíp khi nãy đã trở lại bình thường (ngượng ghê cơ). “Cái đó dành cho em đấy à?”.

Trên tay anh chàng ảo-giác là một bó hoa hồng đỏ to đùng. Sự hiện diện của anh ấy ở đây cũng đã là quá đủ với mình rồi, giờ lại còn thêm cả hoa nữa thì tuyệt vời hơn.

“Ồ” – anh ấy giật mình nhìn xuống tay – “Đúng vậy. Em có nhớ anh không? Gabriel Luna? Tại buổi khai trường trung tâm mua sắm Stark hồi cuối năm ngoái ý?”.

Anh ý đang nói gì thế nhỉ? Mình chỉ lơ mơ về cái gọi là trung tâm mua sắm Stark nhưng mình nhớ như in mái tóc đen dài và đôi mắt xanh biếc gọi tình kia.

Có điều mình không sao gắn được chúng với cái tên Gabriel Luna và lý do vì sao mình biết anh ta.

Không thể tin được một chàng trai tuyệt vời như thế lại đến thăm mình ở bệnh viện. Lại còn mua hoa nữa chứ.

“Tất nhiên em nhớ anh chứ!” – mình nói dối.

“Cám ơn em” – Gabriel cười rạng rỡ. Được cái lần này tim mình không bị loạn lên như lúc nãy (ơn Chúa) nhưng mình có cảm giác nó đang bị tan chảy trong lồng ngực. Nhưng chỉ một chút thôi. Bởi dù sao anh ấy vẫn không phải là Christopher – “Anh cứ lo là em không nhớ. Dù sao sự việc xảy ra ngày hôm đó cũng không dễ gì quên...”.

Mình ngơ ngác không hiểu anh ấy đang nói gì.

“Ha ha” – mình đành nhe răng cười trừ rồi với tay ra chạm vào mấy cánh hoa hồng mượt mà như nhung.

Chỉ tới khi đó mình mới phát hiện ra bàn tay đó...

... không phải là tay của mình.

Khoan, rõ ràng là tay mình mà. Nhưng trông nó... khác thế nhỉ. Thay vì đôi bàn tay bị cắn nham nhỏ (mình là một tín đồ cắn móng tay cỡ bự) giờ trước mắt mình là bộ móng không thể hoàn hảo hơn, đầu mỗi ngón được sơn trắng, phần còn lại sơn màu hồng phớt.

Lạ thật. Tay mình trông thon nhỏ hơn hẳn hồi trước. Không lẽ người ta có thể sụt cân cả vào ngón tay sao? Mình hẳn đã bất tỉnh rất lâu.

Đủ lâu để Frida làm xong cả một bộ móng giả cho mình – như mấy lần nó vẫn dấm dứ đòi làm.

“Trông em khỏe hơn nhiều rồi. Họ nói rất nhiều điều về em. Thú thực anh cũng không dám hy vọng nhiều. Không ai chịu hé lộ chút tin tức gì về em với anh. Họ thậm chí còn không cho phép thăm bệnh nhân... Anh phải lên vào đây đây...” –

Oài, anh ý còn lên trốn vào thăm mình cơ đấy. Dễ thương thế không biết...

“Em cảm thấy trong người thế nào?” – giọng anh ý lộ rõ sự quan tâm.

“Ồn ả” – mình nhún vai – “Chỉ hơi buồn ngủ một chút...”.

“Thế thì em nghỉ đi...” – anh Gabriel giật mình lo lắng – “Anh không cố ý muốn làm em thức giấc”.

“Không, không sao đâu ả” – mình vội nói, chỉ sợ anh ý bỏ đi mất. Ôi, hot boy ảo giác của mình! Mình không muốn nó kết thúc sớm như vậy!

Nhưng hai mí mắt cứ nặng trĩu, chỉ muốn sụp xuống bất cứ lúc nào, y như mỗi lần phải học lớp của thầy Greer.

“Anh đừng đi” – mình nói với theo. Tay mình lúc này chỉ còn cách tay anh ấy có vài phân. Và trước khi mình kịp định thần đã thấy ngón tay mình chìa ra đặt lên tay Gabriel. Mình đang làm cái gì thế này? Mình, chủ động chạm vào tay một chàng trai là sao? Nhất là khi chưa từng có chàng trai nào tuần tú đến như vậy đến sát gần mình, đủ để mình có thể chạm tay anh ta... trừ Christopher...

Nhưng trong mắt những người khác – hay ít nhất là Frida và đám “Những thầy ma biết đi” thì Christopher không được coi là hot boy. Trừ phi cậu ấy chịu cắt tóc.

Hơn nữa Christopher chưa bao giờ mua HOA HỒNG tặng mình. Cậu ấy cũng chẳng buồn tới bệnh viện thăm mình ý (buồn ngủ thế thôi nhưng mình vẫn quan sát rất kỹ). Chứ đừng nói đến chuyện âu yếm vuốt nhẹ tay mình như cách anh Gabriel đang làm. Một vài lần, khi tay mình chạm vào tay Christopher, cậu ấy lập tức rút lại rất nhanh, như kiểu chẳng may đụng phải nhau chứ không phải cố tình gì (nhưng mình cố tình thật mà, haizzz).

Hơ, mình đúng là lảm cảm! Mọi chuyện xảy ra nãy giờ cũng có phải thật đâu. Tất cả đều là ảo giác của mình mà... Thôi thì cứ coi như đây là cơ hội vàng để thực hành cầm tay con trai, để khi thời cơ với Christopher tới mình sẽ biết phải làm gì.

Vào giây phút tay mình chạm vào tay anh Gabriel (lúc anh ấy đang định đứng dậy ra về), đột nhiên nét mặt anh ấy thay đổi hẳn. Dịu dàng, ngọt ngào như một thiên thần! Anh ấy quay lại nắm tay mình, ngón cái vuốt nhẹ lên mu bàn tay và nhẹ nhàng nói: “Anh sẽ ở lại cho tới khi em ngủ”. Ôi mình yêu cái giọng Anh trầm ấm đó quá đi mất!!! ả nói là siêu siêu tuyệt ý!

Đúng là ảo giác có khác. Giá như một ngày nào đó Christopher cũng ngọt ngào với mình như vậy thì hay biết mấy.

Đột nhiên mình nhận ra là vẫn còn thiếu thiếu một cái gì đó – thứ mà có thể biến toàn bộ khung cảnh ảo giác này trở nên hoàn hảo.

À, mình biết rồi.

“Anh có thể hát cho em nghe bài hát đó không?” – mắt mình giờ đã díp tịt lại – “Cái bài mà anh đã hát...” – ở đâu nhỉ? Mình cũng chẳng ý thức nổi là mình đang lảm nhảm cái gì nữa. Mình chỉ biết rằng mình đã từng nghe anh ấy hát bài hát đó... ở một nơi nào đó. Chắc chắn đấy.

Anh ấy mỉm cười. “Anh không hề biết em còn nhớ cả bài hát đó nữa đấy. Anh cứ tưởng em đến lúc buổi trình diễn của anh đã kết thúc. Nhưng tất nhiên anh rất sẵn sàng hát lại cho em nghe”.

Ý anh ý là sao?

Và rồi anh Gabriel cất giọng hát. Chỉ có thể nhận được một từ: ĐỈNH CAO!

Giai điệu du dương của bài hát nhanh chóng đưa mình vào giấc ngủ... nhưng trước khi mình mất dần đi mọi ý thức vẫn kịp nghe thấy tiếng cô bác sĩ tóc búi tóc ban sáng la lên the thé: “Cậu kia! Cậu đang làm gì trong này thế?”.

Và bài hát chợt tắt ngúm.

Nhưng khi đó mình cũng đã chìm sâu vào giấc ngủ rồi, nên mình cũng không quan tâm cho lắm.

Một chàng hot boy tên là Gabriel Luna đã hát ru cho mình ngủ.

Một chàng hot boy tên là Gabriel Luna đã mua hoa hồng tặng mình.

Một chàng hot boy tên là Gabriel Luna đã nắm tay mình.

Đây đúng là một giấc mơ tuyệt vời nhất mà mình từng có. Nếu người đó không phải là Gabriel Luna, mà là một chàng trai khác...

... có lẽ mình sẽ không bao giờ muốn thức giấc.

Lần mở mắt tiếp theo của mình thì trời đã sáng bảnh mắt.

Trên chiếc ghế đặt kế bên giường là một cô gái trẻ, không ngừng lay tay mình gọi: “Nikki ơi! Nikki, thức dậy đi! DẬY ĐI NÀO!”.

Mình mở hé mắt ra.

“Ôn Chúa! Họ đã tiêm cho cậu cái gì mà khiến cậu ngủ say như chết thế? Mình còn đang tưởng cậu bị hôn mê cơ đấy”.

Mình chớp mắt nhìn cô bạn kia. Trông cô ấy quen quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu. Bạn học cùng trường chẳng? Nhưng nếu thế thì tại sao cô ta lại nói chuyện với mình? Bởi vì cô ấy cực kỳ xinh đẹp – khuôn mặt trái xoan thanh thoát nổi bật với làn da mà cả phê nhuộm nà không chút tí vết và mái tóc ngắn nhuộm vàng được cắt tỉa cẩn thận.

Mà đám con gái xinh đẹp ở trung học Tribeca Alternative chẳng bao giờ nói chuyện với mình. Ngoài câu “tránh ra!”.

“Cậu không thể tưởng tượng nổi mình đã phải mất bao lâu mới lần ra được dấu vết của cậu đâu. Cậu có biết là họ thuê cả một đội an ninh trấn gác ở tất cả các thang máy trong bệnh viện để ngăn không cho bất kỳ ai lên thăm cậu không? Gớm, lên vào thăm cậu thế này thật còn khó hơn cả chuyện đặt bàn ăn ở tiệm Pastis vào tối Chủ Nhật” – cô gái đó vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt – “Mình đã phải lén vào bằng đường thang bộ, sau đó trốn trong toa-lét nữ cho tới khi hành lang không còn một bóng người. Cũng may mình có mang theo tờ Us Weekly mới nhất và thấy lên bàn bà y tá trưởng nên mới đánh lạc hướng được sự chú ý của họ đấy. May mà kỳ này Britney lại được lên bìa nên mình có thừa thời gian lén vào đây thăm cậu”.

À, mình biết gặp cô gái này ở đâu rồi. Không phải ở sân trường, cũng chẳng phải trong đám thầy mà biết đi. Cô ta xuất hiện rất nhiều trên bìa các cuốn tạp chí của Frida.

Đó là Lulu Collins, con gái của đạo diễn nổi tiếng Tim Collins, người đã tiêu tốn hàng trăm triệu đôla vào phiên bản điện ảnh của game Journeyquest... và xem chút nữa làm hỏng cả cái game yêu thích của mình và Christopher.

Nhưng vì cơ gì mà Lulu Collins lại đến thăm và ngồi kế bên giường mình như thế?

“Chẳng ai chịu tiết lộ bất cứ thông tin gì về cậu nên mình đành tự xử lý theo cách của mình” – Lulu nói – “Chắc chắn chị Kelly sẽ nổi cơn điên nếu biết chuyện, nhưng kệ chứ, mình là bạn thân nhất của cậu mà. Hơn nữa, thú thật mình không thể chịu nổi cái tiếng nỉ non ấy thêm một giây nào nữa. Cậu không thể tưởng

nổi nó nhớ cậu đến thế nào đâu. Vì thế mình đành phải đưa nó tới đây thăm cậu. Mình biết như thế là vi phạm nội quy bệnh viện, nhưng sao cũng được, ai thèm quan tâm tới mấy cái quy định vớ vẩn đó chứ”.

Tiếp đó, Lulu Collins thò tay vào trong cái túi xách to dùng của mình và lôi ra...

... con chó trắng bông xù của Nikki Howard.

Và đặt lên ngực mình.

Ngay lập tức con chó cuống quít mừng rỡ như vỡ được vàng. Trước giờ mình không phải là đứa thích chó mèo cho lắm. Bản thân bố mẹ đều bận rộn không có thời gian chăm sóc (bố thì ở New Haven, còn mẹ lại ở Manhattan).

Ô mà con cún con này đặc biệt thích mình thì phải. Nó cứ nhảy cẫng khắp người mình, hít hít hà hà, liếm láp mặt mình ra chiều sung sướng...

“Ồi!” – Lulu thẳng thốt kêu lên khi thấy một trong mấy cái dây trên người mình tụt ra và cái máy đầu giường kêu lên inh ỏi – “Làm sao cấm nó lại bây giờ... À, đây rồi... Cấm lại đi. CẤM LẠI MAU ĐI!”.

Sao cô ta phải nhặng xị lên thế nhở? Cái dây đó hình như được cấm trên trán mình thì phải. Để xem nào... mất một lúc rồi mình cũng cấm nó ngược trở lại và tiếng bíp bíp cũng đã tắt. Lulu thở phào nhẹ nhõm.

“Phù, may quá. Họ canh gác nơi này nghiêm ngặt như ở vũ trường vậy. Chưa bao giờ tên mình lại không có mặt trong bất kỳ danh sách nào, dù là khu VIP nhất. Thế mà lần này mình phải lên vào đây như kẻ trộm ý. Mà này, chị Kelly nhất quyết không chịu hé răng một lời nào về tình hình của cậu. Giới truyền thông như đang ngồi trên đồng lửa. Cậu không tưởng tượng nổi họ đang bàn tán những gì về cậu đâu, Nikki ạ. Sau những gì xảy ra ngày hôm đó mình thật không dám mong là cậu khỏe lại được như thế này. Thật đấy. Mặc dù giờ cậu không hề trang điểm nhưng trông vẫn tuyệt lắm. Cosy, thôi đi nào! Đừng có liếm cậu ấy nữa”.

Ơn Chúa, cuối cùng cũng gạt được con chó ra khỏi mặt mình.

Đột nhiên mình nhìn thấy một thứ khiến mình còn ngạc nhiên hơn cả chuyến viếng thăm của cô gái trẻ tuổi và chú chó lông xù trắng muốt...

Đó là bình hoa hồng to dùng trên bậu cửa sổ – bên cạnh hàng trăm bó không-phải-hoa-hồng khác.

Khoan đã. Không lẽ ảo giác của mình là thật? V Gabriel Luna thực sự đã tới thăm và vừa nắm tay vừa hát ru cho mình ngủ?

Không. Không thể nào.

“Bao giờ thì họ cho cậu xuất viện?” – Lulu thắc mắc – “Còn nữa, cậu có muốn mình nói cái gì với anh Brandon không? Anh ấy gọi điện và ghé qua nhà bọn mình suốt ngày. Chính anh ấy là người phát hiện ra cậu đang ở đây đấy. À, à, cậu có nhớ cái anh chàng hôm khai trương trung tâm Stark không? Cái tay người Anh, ca sỹ ý. Tên là gì nhỉ...”

“Gabriel” – mình nói. Chỉ nhắc tới cái tên đó thôi cũng đủ khiến tim mình hơi loạn nhịp. Mình đúng là ốm to rồi. Tự dưng sao tim mình lại thế này? Mình thậm chí có thích Gabriel đâu. Mình thích một chàng trai khác cơ mà.

“Ừ, đúng. Gabriel” – Lulu vỗ tay cái dẹt – “Anh ta gửi tới một LẮNG hoa hồng to dùng làm cả nhà mình bây giờ sặc sụa mùi hoa hồng. Xem ra tay này mê cậu như điên rồi. Nhưng Brandon đã nhìn thấy lăng hoa đó – lúc ghé qua tìm cậu buổi tối tuần trước – và nghĩ rằng giữa cậu và anh chàng người Anh đó có gì đó mờ ám. Đáng đời anh ta, đúng không? Mình lại mới bắt gặp anh ta đi nhảy cùng ả Mischa ở vũ trường Cave. Đừng nổi nóng làm gì cho mệt, với cả cậu cũng đột nhiên biến mất không nói tiếng nào mà. Cosy, thôi ngay đi!” – Lulu lôi xềnh xệch con chó con, ngăn không cho nó liếm mặt mình nhưng đã quá muộn... Sao một sinh vật xiu xiu mà lại có thể có lắm dãi dớt thế không biết – “Ôi xin lỗi cậu, đáng ra mình không nên bế theo nó đến đây”.

“Không sao” – mình vuốt nhẹ lên đám lông trắng mượt như nhung trắng muốt kia – “Kệ nó”.

Lulu mở túi lấy ra một lon nước tăng lực và ngửa cổ tu ừng ực. “Xin lỗi. Mình khát quá. Tối qua uống hơi bị nhiều nên đến giờ vẫn chưa tỉnh hẳn. Bữa trưa mới chỉ kịp ăn một miếng bánh PowerBar và vài cái

bỗng ngơ... Ôi, quên mất chưa khoe với cậu” – cô nàng hớn hử chìa cái nhẫn to đùng vào mắt mình – “Anh Justin mua tặng mình đấy. Là hạt sapphire hồng đấy. Cậu nghĩ sao? Thú thật mình cũng hơi lo, không hiểu ý Justin như thế nào. Chứ mình chứ hề sẵn sàng với mấy chuyện gia đình, con cái đâu. Mình không phải là Britney Spears. Nhưng dù sao mình cũng vẫn giữ cái nhẫn này, bởi vì nó quá đẹp”.

Mình chớp chớp mắt nhìn Lulu. Những chuyện này là thật sao? Lulu Collins đang ngồi bên cạnh giường bệnh của mình thao thao bất tuyệt về chuyện chàng ca sĩ bánh trai Gabriel Luna gửi hoa hồng tới tận nhà tặng mình, chuyện được người có tên là Justin (chắc cô ấy đang nói về Justin Bay, ngôi sao của bộ phim Journeyquest, người được đồn là bạn trai của Lulu. Ít nhất là theo như những gì mà tờ Us Weekly mới nhất đưa tin) tặng cho một chần đất tiền... và chuyện bọn mình vẫn đang ở chung trong một căn hộ sang trọng đất tiền... Mình vẫn đang nằm mơ chẳng?

Có lẽ đây là phần tiếp nối của giấc mơ về Gabriel Luna tới qua.

Nhưng nếu là mơ thật thì làm sao có chuyện bó hoa hồng của Gabriel Luna tặng đang được cắm trên bậu cửa sổ kia?

Và còn chú chó này nữa? Chắc chắn đây không phải là ảo giác bởi mình có thể cảm nhận được trái tim của nó đang đập thình thịch trên ngực mình, cùng hơi ấm từ cái lưỡi xinh xắn đang liếm láp khắp trên mặt.

Đúng vậy, mình vẫn đang tỉnh. Tỉnh như sáo là đằng khác.

“Xin lỗi, nhưng thú thật mình không hiểu nãy giờ cậu nói gì hết. Mình không... ý mình là... chúng ta gặp nhau bao giờ chưa?” – mình từ tốn hỏi.

Lulu há hốc mồm sững sốt. “Ôi Chúa ơi. Thì ra đây là lý do cậu phải nhập viện. Cậu bị mất trí nhớ hả Nik? Hôm đó đột nhiên cậu lăn ra bất tỉnh. Mặc dù trong chớp mắt anh chàng Gabriel đó đã lao ra ngay chỗ cậu cùng đám nhân viên y tế. Khi ấy họ đang mãi cấp cứu cho cô gái bị TV rơi trúng đầu...”.

“Còn một chuyện nữa” – mình ngắt lời cô ta – “Tên mình không phải là Nik...”.

Ngay lập tức mồm Lulu mím chặt lại. Hai mắt nheo tít. Rồi đột nhiên cô ta đứng phắt dậy, đặt hai tay lên vai mình lay lấy lay để, làm con Cosy cũng phải hoảng hốt sữa ầm lên.

“Họ đang làm gì cậu thế này?” – Lulu rít lên – “Là ai? Là ai đã làm ra chuyện này? Có phải do người của giáo phái Scientology không? Mình đã bảo cậu tránh xa mấy người đó ra cơ mà”.

Cô lắc mình khiến toàn bộ số máy móc đang nối vào cơ thể mình kêu lên inh ỏi. Bản thân mình cũng cảm thấy không được khỏe.

“Ôi Chúa ơi, Nik. Là mình, Lulu đây mà” – Lulu phủ phục dưới chân giường mình, giọng gần như sắp khóc – “Bạn thân nhất của cậu! Bạn cùng nhà với cậu! Cậu quên rồi à? Nếu không phải vì cậu bị bệnh trào ngược dạ dày có khi bọn mình còn ngủ chung phòng luôn ý chứ...”

“Chuyện gì thế này?” – một giọng nữa kêu lên thất thanh – “Tránh xa cô ấy ra!” – cô ý ta hốt hoảng lao ra ngoài – “Bảo vệ! Bảo vệ đâu”.

Trong nháy mắt, Lulu bị một người đàn ông to béo mặc áo xanh lơ xềnh xệch ra ngoài, còn cô y tá thì vật lộn với cục bông trắng Cosy đang sữa nặng xị vì bị tước khỏi tay mình. Mẹ và bác sỹ Holcombe mặt mày trắng nhợt lao vào phòng, vẻ đầy lo lắng.

“Nikki” – Lulu hét ầm lên – “Đừng lo, Nikki! Mình sẽ quay lại! Mình sẽ làm rõ chuyện này, bằng mọi giá...”.

Cửa phòng đóng sập lại, bỏ lại đằng sau tiếng gào thét của Lulu và Cosy. Trong phòng chỉ còn lại tiếng bíp bíp liên hồi của mấy cái máy.

“Con không sao chứ, con yêu?” – mẹ hoảng hốt hỏi mình.

“Con vẫn ổn” – mình nói, trong khi đó bác sỹ Holcombe cúi xuống chỉnh lại mấy cái dây – “Nhưng chuyện gì đang xảy ra thế ạ? Tại sao cô gái đó lại nói là biết con?”.

“Chúng ta rất tiếc về chuyện vừa xảy ra, Emerson ạ” – loáng một cái, bác ý đã tắt được gần hết mấy cái máy trước đầu giường mình, chỉ trừ cái đo nhịp tim – “Các y tá nhẽ ra phải ngăn những vị khách không phải là người trong gia đình...”.

“Nhưng cháu không hề quen Lulu Collins” – mình nói – “Tại sao cô ấy lại tỏ ra như là biết cháu thế? Tại sao cô ấy lại gọi cháu là Nikki? Mẹ ơi, chuyện gì đang xảy ra thế?”.

“Bác sỹ” – mẹ ngập ngừng nói. Mẹ thường chỉ như thế mỗi khi cực kì lo lắng về chuyện gì đó. Ví dụ như khi bố không kịp quay về Manhattan để dự buổi biểu diễn clarinet của Frida hay buổi bảo vệ khoa học của mình – “Tôi nghĩ chúng ta nên...”.

“Tuyệt đối không” – vị bác sỹ kia gạt phăng đi – “Cháu Emerson cần được nghỉ ngơi” – nói rồi bác sỹ bơm một chất gì đó vào cái ống trên tay mình.

“Nhưng bác sỹ ơi...”

“Điều quan trọng nhất với con bé bây giờ là...”

Mình không thể nghe nốt câu chuyện của họ. Chắc chắn bác sỹ Holcombe đã tiêm thuốc ngủ cho mình bởi vì gần như ngay lập tức mình cảm thấy buồn ngủ kinh khủng, hai mí mắt cứ sụp xuống không cưỡng lại được.

6. Chương 6

Lần tiếp theo mình thức giấc, trời đã tối mịt. Frida đang cúi xuống dòm vào mặt mình, như thể đang nhìn một sinh vật lạ không bằng.

Vừa thấy mình mở mắt, nó hoảng hồn nhảy bắn ra xa cả mét, hai mắt mở to đầy sợ hãi.

Chưa bao giờ mình thấy Frida hoảng hốt đến như vậy.

“Sao thế?” – mình hỏi, bằng cái giọng vẫn không phải là mình, vừa thánh thót vừa... có cái gì đó đầy nữ tính – “Mặt chị bị dính gì à?”.

Mình giờ ta lên sờ quanh mặt. Ô hô, sao hôm nay da mặt mình mịn màng thế nhỉ. Không ngờ nằm viện có mấy ngày mà da mình đã cải thiện rõ rệt như thế. Không còn dấu vết của một cái mụn trứng cá nào. Đúng là thần kỳ!

“Ở đây có nước hay thứ gì uống được không?” – mình có cảm giác như cả tháng nay mình không được giọt nước nào vào miệng rồi ý. Khát khô cả cổ. Có lẽ vì thế mà giọng mình nghe mới khác đến vậy.

“N-nước ý ả?” – Frida ngập ngừng – “Chị muốn uống n-nước ả?”

“Ờ” – mình gật đầu.

Mình tính ngời dậy một chút cho nó khỏe người nhưng...

Sai lầm nghiêm trọng! Mấy cái máy quanh mình lập tức rú lên inh ỏi. Toàn bộ đám dây dợ trên người như muốn kéo giật mình trở lại xuống gối.

Chưa kể đầu mình đau như búa bổ ngay khi mình vừa định ngóc đầu lên.

“Em không nghĩ là...” – Frida hoảng hốt – “Em nghĩ là chị chưa nên cố ngồi dậy vội”.

“Ừm, chị cũng nghĩ thế” – mình uể oải nói. Mình giơ tay sờ lên đầu và phát hiện ra có cả đồng dây loằng ngoằng đang dính vào đầu mình bằng băng dính. Mình tiện tay rút đại một cái ra. Không có tiếng bíp bíp nào cả.

“Em nghĩ chị không nên làm như vậy” – giọng Frida đầy e dè.

“Không sao đâu” – mình lần lượt bóc từng cái băng dính ra. Tất nhiên mình không biết rồi sẽ có chuyện gì không nhưng quan trọng là mình không muốn dính với đám máy móc này thêm một phút nào nữa. Mình cảm thấy khỏe rồi mà. Trừ mỗi cái đầu hơi biếng biêng một chút và cái cổ họng khô rát.

“Quanh đây có nước không thể?” – mình hỏi Frida – “Em nghe giọng chị có thấy lạ không?”.

Nhưng Frida chỉ đứng trơ khấc ra một chỗ, mắt rưng rưng như muốn khóc.

Giờ để ý kỹ mới thấy mấy hôm nay Frida không hề chải chuốt, ăn diện như thường ngày. Tóc nó buộc túm một cách cẩu thả phía sau gáy, khuôn mặt thì nhợt nhạt không phấn son, còn quần áo thì không thể lôi thôi hơn. Thay vì bộ cánh xì tin 9X như mọi khi, hôm nay cô nhóc mặc mỗi cái áo len cũ của mẹ cùng chiếc quần bò bạc phếch của mình.

Chính điều này đã khiến mình thấy có gì đó hơi bất an, hơn cả việc Gabriel Luna mua tặng hoa hồng cho mình, hay chuyến viếng thăm kì lạ của Lulu Collins. Bởi Frida luôn chăm chút cho vẻ bề ngoài của bản thân từ khi nó còn rất nhỏ. Không bao giờ nó ra khỏi nhà khi chưa chuốt mascara. Một mụn đầu đen trên mũi thôi cũng đủ khiến nó ăn uống ngon, ngủ không yên. Vậy mà bây giờ trông bộ dạng nó nhếch nhác thế này đây, mặt mũi thì bơ phờ không phấn không son.

“Này” – mình vẫy tay hỏi – “Có chuyện gì thế? Trông mặt em như thể danh sách thí sinh lọt vào cuộc thi Thần tượng âm nhạc Mỹ đã chốt rồi không bằng”.

“Em...” – Frida chớp mắt là nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt nó – “Em chỉ là không dám tin... đây là chị”.

“Ồ cái con này, không là chị thì là ai?” – con nhóc này đúng là có vấn đề thật rồi. Mình luôn cho rằng Frida tốn quá nhiều thời gian ám ảnh vẻ bề ngoài của mình, thay vì bỏ thời gian để đọc sách, thậm chí là truyện tranh. Nhưng phản ứng thế này thì quả là có hơi quá. Trông nó bây giờ nhợt nhạt như xác người chết trôi ý.

Nghe thấy vậy Frida bật òa khóc nức nở. Khóc như chưa bao giờ được khóc.

“Thôi nào. Nói chị nghe xem có chuyện gì nào” – mình vỗ về cô em gái nhỏ.

“Ồ, xem ai vừa thức giấc này?” – một giọng nói sang sảng vang lên từ phía cửa khiến cả hai chị em giật nảy cả mình. Mình nghiêng đầu sang một bên và thấy bác sỹ Holcombe cùng bố mẹ hôn hờ bước vào phòng. Gương mặt bố mẹ lộ rõ vẻ mừng rỡ khi thấy mình đã thức giấc.

“Chị ý... chị ý muốn uống nước” – Frida mặt tái xanh như vừa bị bắt quả tang đang làm việc xấu không bằng.

“Bác nghĩ giờ chúng ta có thể đáp ứng yêu cầu đó rồi” – bác Holcombe vui vẻ nói – “Cháu giúp bác ra bảo mấy cô y tá lấy cho một bình nước và một cái cốc nhé Frida!”

Nghe thấy vậy con bé mừng hóm, vọt thẳng ra cửa và cầm đầu chạy một mạch. Làm như thế vừa thoát hang hùm không bằng. Bác sỹ Holcombe phát hiện ra mấy mẩu băng dính vứt lăn lóc trên gối – dây vẫn còn dính nguyên – mà mình vừa bóc ra, liền chặc chặc lưỡi. “Xem nào, xem nào” – trong khi tay bác ấy thoăn thoắt dán lại cái dây lên trán mình – “Bác thấy mừng là cháu thấy khỏe hơn rồi nhưng đừng khẩn trương cô bé quá. Cháu vẫn còn đang rất ốm cô bé ạ”.

“Cháu chẳng thấy đau nhức chỗ nào cả” – mình cãi lại – “Trừ cái đầu. Nhưng chỉ một chút thôi ạ”.

Mình quay sang nhìn bố mẹ cầu cứu. Rõ ràng ông bác sỹ này đang nghiêm trọng hóa mọi việc lên. Mình cảm thấy bình thường mà. Nếu bị ốm thì mình phải biết chứ?

Nhưng bố và mẹ trông vẫn đầy lo âu và căng thẳng.

“Con yêu, con phải làm theo những gì bác sỹ Holcombe dặn” – mẹ vuốt nhẹ cánh tay mình động viên – “Bác ý biết phải nên làm gì”.

Đành rằng là vậy nhưng...

“Con bị bệnh gì thế ạ? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Các bác sỹ đã phải cho con dùng một loại thuốc đặc trị liều cao vì thế con có thể thấy hơi buồn ngủ” – bố giải thích. Trông mặt bố lúc này như thể ai ép bố phải cố tỏ ra tươi tỉnh, làm như không có chuyện gì trước mặt mình. Không biết tại sao nhưng mình có cảm giác như vậy.

“Đúng thế” – bác Holcombe xen vào – “Và nếu may mắn chúng ta có thể sớm giảm dần liều lượng thuốc xuống. Nhưng hiện tại bây giờ thì chưa”.

Hoá ra bao lâu nay mình đã bị dùng thuốc ngủ. Hèn gì mình luôn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh thế này. Không bị ảo giác mới lạ!

Nhưng còn đám hoa hồng trên bậu cửa sổ kia thì làm sao? Không thể coi đó là ảo giác được.

“Bao lâu cơ ạ?” – mình hỏi.

“Bao lâu thì chúng ta có thể giảm liều lượng thuốc ỷ à?” – bác Holcombe lúi húi mở cái bệnh án dày cộp trên tay – “Cũng khó xác định chính xác...”

“Không, ỷ cháu là đã nằm viện bao lâu rồi ạ? Cháu đã bỏ bao nhiêu buổi học rồi?”.

“Con không phải lo về chuyện đó, Em ạ” – bố vẫn nói bằng giọng giả vờ vui vẻ – “Bố mẹ đã nói với các thầy cô giáo của con và...”

Cái gì??? Bố mẹ đã tới trường và gặp các thầy cô của mình? Ôi Chúa ơi! Tại sao chuyện này không phải là ảo giác thay cho chuyện Lulu Collins nói cô ấy là bạn thân nhất của đời mình?

“Thực sự là bao lâu rồi ạ?” – mình hỏi lại, giọng hơi run run.

“Cũng không lâu lắm đâu” – bác Holcombe mỉm cười nói – “Chỉ hơn một tháng thôi”.

“Một tháng ỷ ạ?” – mình suýt nữa thì ngồi phắt dậy, nếu không phải bị đám dây dợ kéo ngược trở lại và mấy cái máy đầu giường lại kêu inh ỏi, nhất là cái máy đo nhịp tim. Chắc là tại khi ấy tim mình đập liên hồi do nghĩ tới lượng bài vở phải học đuổi theo mọi người trong lớp. Đột nhiên mình thấy chóng hết cả mặt. Đầu óc quay cuồng.

Đúng lúc đó Frida đẩy cửa bước vào, trên tay là cái bình nước và một cái cốc. Hình như con bé tưởng mình đang lên cơn đột quỵ hay gì đó. Mặt mũi nó tái mét, toàn thân như hóa đá nơi bệ cửa.

“Có phải chh-chị ỷ... Chị ỷ...” – Frida lắp bắp nói không ra hơi.

“Chị không sao” – mẹ dùng tay ấn người mình nằm xuống – “Em, thôi đi nào. Con còn nhiều điều quan trọng hơn cần lo lắng, chứ không phải chỉ là chuyện bài vở ở trường đâu”.

Mẹ, đùa à? Ngoài chuyện ở trường học ra thì còn cái gì quan trọng hơn nữa chẳng nữa chứ?

“Con sẽ không chịu học lại đâu!” – mình khẳng khái nói – “Sẽ không có chuyện con phải học lại lớp 11 đâu!”.

“Không, sẽ không có chuyện đó đâu!” – mẹ vỗ về mình – “Em, làm ơn đi con. Bình tĩnh nào. Bác sỹ, ông có thể cho cháu nó một chút...”

“Ồi không” – mình hét ầm lên – “Đừng có bắt con ngủ nữa! Con muốn có cái laptop của con! Ai đó về nhà và mang cho con cái laptop đến đây để con còn ôn bài. À mà cái phòng này có wifi không

“Nào, nào” – bác Holcombe khẽ lắc lắc đầu – “Cháu phải làm từng thứ một không thể ngay lập tức như thế, cô bé ạ. Frida, mang cho bác cốc nước tới đây”.

Frida, vẫn nhìn mình như nhìn sinh vật lạ, từ từ bước tới run run rót nước đưa cho bác sỹ.

“Dạ, đ-đây ạ”.

Mình chìa tay ra đón lấy cốc nước. “Cám ơn em. À, cám ơn cả về bộ móng tay nữa. Không ngờ em khéo tay thế”.

“Em... Em đâu có làm móng gì cho chị đâu” – Frida ngạc nhiên nói.

“VẬY sao” – mình đưa cốc nước lên miệng. Vừa nằm vừa uống thể này quả đánh đổ người khác. Chẳng hiểu sao mình đưa chệch cốc nước thể nào mà làm đổ cả cốc nước đó vào cổ và quần áo bệnh viện.

Diên tiết, mình cúi nhặng hết cả lên. “Cái quái gì thế này?”

“Từ từ nào” – bác Holcombe rút vội cái khăn tay lau cổ cho mình – “Cháu đã hiểu ý của bác chưa? Phải từ từ làm từng việc một, không thể hấp tấp được. OK? Bài tập ở trường có thể đợi. Giờ cháu muốn thử uống lại không?”

Mình thật thê thảm, đến uống nước còn để rớt ra ngoài.

Lần này thì mẹ giúp mình đưa cốc nước lên miệng và cuối cùng thì mình cũng thỏa được cơn khát lâu ngày. Đây quả là cốc nước lạnh tuyệt vời nhất mà mình từng được uống.

“Đấy, vậy là được rồi. Cháu có muốn thử ăn chút gì đó không?”

Chỉ từ ăn thôi cũng đủ khiến bụng mình sôi lên òng ọc. Mình vội gật đầu lia lịa và điều đó khiến bác Holcombe mỉm cười đầy hài lòng.

“Frida” – bác quay qua gọi – “Cháu chạy xuống căn tin bệnh viện và mua món gì đó mà chị cháu vẫn thích nhé. Cháu cảm thấy thích ăn gì hả Emerson?”

“Tôi biết cháu nó thích ăn gì” – mẹ vội xen vào – “Một cốc kem đá bào mát lạnh. Đúng không, Em?”

“Kèm theo bánh chips sô-cô-la nữa” – bố hào hứng kể thêm.

“Chị có muốn thể không... Em?da hỏi dò.

Thật kì lạ, nhưng đó không hẳn là thứ mình thèm ăn lúc này.

“Tất nhiên rồi” – mình nói bừa. Trước giờ mình chưa bao giờ nói không với kem đá bào và bánh chips cả. Trừ hôm nay.

Cũng may là mình nói có bởi ngay khi vừa nghe thấy mình nói vậy Frida đã nhõn cười rất tươi. Đây là lần đầu tiên kể từ khi mình tỉnh dậy con bé mới nở một nụ cười. “Em sẽ quay lại ngay” – nói rồi con bé tung tăng chạy ra ngoài.

Chưa bao giờ thấy Frida vui vẻ làm việc gì giúp mình đến thế. Cộng thêm sự căng thẳng trên nét mặt của bố và đôi mắt rưng rưng như sắp khóc của mẹ, chứng tỏ mình đã phải bị thương rất nặng.

“Cho con biết đi” – mình quay qua hỏi mẹ – “Tại sao con ở đây? Có phải con bị tai nạn không? Không lẽ là tai nạn tàu điện?”

Mẹ nhíu mày. “Con không nhớ gì sao? Chuyện con tới trung tâm Stark ý?”

Mình, đến trung tâm Stark á? Anh chàng Gabriel cũng nhắc gì đó tới trung tâm Stark. Một buổi khai trương. Mình chỉ nhớ mang máng nhưng không hề rõ nét, hơn nữa càng cố nhớ lại thì mình càng có cảm giác nó như muốn tuột ra khỏi tầm với của mình...

“Chúng ta không cần phải nói về chuyện đó bây giờ” – bác Holcombe vội cắt ngang lời mẹ – “Hãy tập trung làm sao để cho cháu khỏe lên đã”.

“Nhưng cháu nghỉ học lâu quá rồi. Không lẽ cháu bị hôn mê sao?”

“Ừm... vụ tai nạn đó không hề khiến con bị hôn mê” – mẹ nhẹ nhàng giải thích – “Bác sỹ Holcombe đây đã đưa con vào trạng thái hôn mê bằng thuốc để con có thể lành bệnh một cách nhẹ nhàng hơn, mà không phải chịu đau đớn. Mấy ngày vừa qua, bác ý đã từng bước đưa con thoát khỏi trạng thái hôn mê đó để xem tiến triển bệnh của con như thế nào”.

“Vấn đề là con bị thương ở chỗ nào? Bởi vì con cảm thấy rất khỏe trừ cái đầu ra. Và giọng nói nữa. Mẹ có thấy giọng con nghe buồn cười không?”

Bố mẹ quay sang nhìn bác sỹ Holcombe. “Emerson, sự thật là vết thương của cháu cực kỳ nghiêm trọng. Các bác đã phải dùng một phương pháp để cứu mạng sống cho cháu. Bởi vết thương mà cháu gặp phải thực sự là một vết thương chí mạng

“Nhưng cháu vẫn sống sờ sờ đây mà” – mình chớp mắt ra điều không hiểu.

“Chính nhờ phương pháp điều trị đặc biệt kia đó con” – bố nói.

“Phải thừa nhận một điều, sự hồi phục nhanh chóng của cháu quả là vượt quá mong đợi của các bác. Mọi người đã không hề hy vọng là cháu lại có thể nói chuyện, cử động và nhận thức hoạt bát được như vậy. Cứ ngỡ sẽ phải mất hàng tuần, thậm chí là hàng tháng nữa cơ. Không ai dám chắc 100% về kết quả của ca phẫu thuật này. Cháu sẽ thấy nhiều thứ – ví dụ như giọng nói – của cháu sẽ không còn giống như trước đây”.

“Do đó con phải tuyệt đối nghe theo lời dặn của bác sỹ và y tá” – bố nhắc.

“Nhất là không được tháo mấy cái máy cảm ứng này ra” – bác Holcombe dính nốt một cái dây còn sót lên thái dương mình”.

“Và không bài tập bài tiếc gì cả” – mẹ ngừng khóc và đang cố gượng cười – “Con hiểu chứ? Đầu tiên con phải tập trung sao cho khỏe lên đã. Sau đó chúng ta sẽ tính tiếp tới chuyện ở trường”.

“Vâng” – mình xịu mặt xuống. Tại sao mọi người lại đối xử với mình như một đứa con nít học lớp 1 thế nhỉ? – “Nhưng... con ở đây đã một tháng rồi cơ á? Ít ra cũng cho con gọi điện cho Christopher và hỏi thăm sự tình ở trường thế nào cái đã! Cậu ấy hẳn đang rất lo lắng không biết con biến đi đâu. Con là bạn duy nhất của cậu ấy mà...”

Vẫn chẳng ai chịu nhúc nhích đi lấy cho mình cái điện thoại, ngoài việc lặp đi lặp lại câu “con cần phải nghỉ ngơi, Christopher vẫn khỏe” và rằng mình sẽ sớm được thấy cái laptop của mình. Bác Holcombe đã gọi một cô y tá vào tháo bớt một số dây đang cắm trên người mình ra (hóa ra không phải tất cả đều được dính bằng băng dính). Ôn Chúa, cuối cùng cũng thoát được mấy cái máy cứ động tí là réo lên inh ỏi.

Khi Frida quay lại với cốc kem đá bào và bánh chips mọi người có vẻ quay lại đối đãi với mình giống một người bình thường hơn là một bệnh nhân vừa thoát chết sống lại.

“Của chị đây” – Frida trộn đều cốc đá bào lên và đặt vào cái khay cô y tá đã chuẩn bị từ trước cho mình. Bên cạnh ly đá bào là một cái bánh sô-cô-la to đùng, món khoái khẩu hằng ngày của mình. Nếu để tự nhiên một mình mình cũng xơi được tới 4-5 cái.

Ấy vậy mà chỉ riêng cái ý nghĩ phải đưa cái thứ đồ ngọt kinh người kia vào miệng cũng đủ khiến mình thấy nôn nao. Thật lạ! Bình thường cứ thấy món tráng miệng này là mắt mình sáng hết cả lên cơ mà!

Trong khi đó mọi người – mẹ, bố, Frida, bác sỹ Holcombe, ba cô y tá luôn túc trực quanh phòng mình và chú bảo vệ mình từng nhìn thấy trong ảo giác mấy hôm trước (không thể có chuyện Lulu Collins tới thăm mình... cùng con chó bông cún của Nikki Howard được) – đều như đang nín thở chỉ chờ xem mình dứt thìa kem Frida vừa mua vào miệng.

Vì thế mình chẳng còn cách nào khác, đành bấm bụng xức một thìa đầy từ từ đưa lên miệng. “Ừmmmm”.

Tất cả đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Và mỉm cười. Thậm chí mấy cô y tá và chú bảo vệ còn quay qua vỗ tay chúc mừng nhau.

Mình vớ vội lấy cốc nước đặt cạnh đó tu một hơi thật lâu. Sao mà cốc kem đó ngọt thế không biết? Kinh không thể tả được!

Chuyện gì đã xảy ra với mình thế này? Từ bao giờ mình quay ra ghét kem đến vậy?

Ông bác sỹ này đã làm gì với mình thế này?

Thật may, không ai để ý thấy thái độ khác thường đó của mình. Bởi mọi người còn đang mãi hơn hớn chúc tụng nhau trước sự tiến triển nhanh của mình.

Mình bị thương ở đâu? Mình đã gặp phải chuyện gì? Tại sao mọi người lại mừng rỡ đến như vậy khi thấy mình uống được nước, và ăn được kem?

Chính xác thì liệu pháp “đặc biệt” mà họ đã dùng để chữa trị cho mình là gì?

Bác Holcombe đã đứng ở một điều: mình bắt đầu nhận thấy có một số thứ khác hẳn với trước khi xảy ra sự cố gì đó.

Không chỉ một chuyện mình không thích ăn kem nữa. Điều lạ lùng nhất đó là cái cách mọi người trong gia đình cư xử trước mặt mình... như thể họ không hề quen biết mình.

Như thể... mình biết nói ra thì nghe có vẻ hơi điên – nhưng như thể mình là một người khác vậy.

7. Chương 7

“Có... có chuyện gì đấy ạ?”

Mình lấp bắp hỏi chú bác sĩ và cô y tá trong bộ đồ phòng mổ, đeo khẩu trang kín mít bất chợt xuất hiện giữa đêm khuya lay mình dậy và chuyển mình ra cái cang của bệnh viện.

“Shhh.” – cô y tá chỉ tay ra hiệu về phía mẹ đang gà gât trên cái ghế cạnh giường mình – “Đng làm mẹ thức giấc chứ, mẹ đã kiệt sức lắm rồi.”

“Nhưng chúng ta đi đâu đấy ạ?” – Mình khệ nệ lăn từ giường sang cang.

“À, đi làm mấy cái xét nghiệm đấy chứ.” – Chú bác sĩ thì thào.

“Vào lúc nửa đêm thế này á?” – Mình hỏi lại đầy nghi hoặc – “Chẳng nhẽ không thể đợi tới sáng ạ?”

“Mấy cái xét nghiệm này quan trọng lắm. Người ta nói không thể đợi được.”

“Vâng.” – Mình miễn cưỡng nằm xuống cái cang nhỏ tin hin, quá buồn ngủ để mà tranh cãi hay hỏi han gì thêm. Trong cơn mơ màng, mình chỉ ý thức được rằng họ đang đẩy mình đi sang cái hành lang bệnh viện vắng tanh vắng ngắt.

“Vẫn ổn cả chứ?” – Bác sĩ cúi xuống hỏi mình trong khi ấn nút chờ thang máy.

“Vâng ạ” – Mình lí nhí.

“Nãy giờ vẫn ổn” – Cô y tá đột nhiên gỡ cái mặt nạ xuống – “Thậm chí còn chẳng có bà y tá nào ngồi ở chỗ khu trực đêm. Cả tầng lầu đều trống trơn. Em nghĩ vụ này chúng ta sẽ thành công thôi.”

Cái giọng nghe quen quen và mình ngược mắt lên nhìn kĩ khuôn mặt cô y tá. Cô ta chẳng phải là y tá hay bác sĩ gì hết.

“Ồi!” – mình đột nhiên tỉnh cả ngủ, chống tay ngồi bật dậy, thật may cái đầu không bị đau đón một tẹo nào hết – “Cậu là...”

Vừa lúc đó, cửa thang máy mở ra.

“Đi thôi.” – Lulu Collins hét lên ra lệnh cho anh chàng đeo mặt nạ còn lại.

“Cậu đang làm cái quái gì thế?” – Mình thẳng thốt khi thấy họ khẩn trương đẩy cái cang vào trong thang máy.

“Bọn mình đang bắt cóc cậu chứ sao.” – Lulu ấn nút B để xuống khu tầng hầm. Có cảm giác bọn mình đang lao xuống rất rất sâu khỏi cái tầng mà mình đang nằm.

“Nhưng đừng lo Nic ạ. Là mình và anh Brandon đây mà. Cho cậu ấy xem đi anh Brandon.”

Và tay bác sĩ kia, mà mình đoán cũng chẳng phải là bác sĩ nào cho cam, thì đang gỡ cái mặt nạ ra và âu yếm cúi xuống nhìn mình.

“Là anh đây Nic” – Anh ta nở một nụ cười rõ tươi – “Brandon. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bọn anh tới để cứu em.”

“Cứu?” – Minh chớp chớp mắt nhìn anh ta, một anh chàng trẻ tuổi tóc vàng và đẹp trai không chịu nổi nhưng lại có vấn đề về thần kinh mới phí chứ – “Tôi nghĩ hai người nhầm lẫn đâu rồi.”

Mình thở dài, không thể nào có chuyện mình lại gặp ảo giác được bởi vì chẳng có ảo giác nào mà mọi thứ đều có cảm giác thật và chi tiết đến như vậy. Mình có thể nhớ rõ tiếng “ding ding” của thang máy khi nó chuyển động và mình có thể ngửi thấy mùi nước hoa mùi hoa quả của Lulu mà cũng có khi là từ viên kẹo cao su cô ta đang nhai nhóp nhép trong miệng này giờ, cũng như nhìn thấy những giọt mồ hôi đang lấm tẩm trên trán của anh chàng điển trai có tên là Brandon kia. Và đến khi họ đẩy cái cang của mình ra khỏi đường hầm đầy xe ô tô và tiến về phía một chiếc limo dài ngoằng đang chờ sẵn mình mới hoảng hốt nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Dù có kêu gào thế nào thì cũng chẳng ai nghe thấy ngoài tiếng vọng của chính mình.

Lulu quay sang Brandon.

“Cậu ấy sẽ không chịu lên xe một cách tự nguyện đâu. Cậu ấy vẫn chưa nhận ra chúng ta là ai.”

Thở dài đánh thượt một cái, anh chàng cúi xuống nhắc bổng mình lên khỏi cái cang và gần như bế vác mình trên vai.

OK. Mình có thể vừa bị hôn mê suốt một tháng trời thật nhưng không có nghĩa là mình chịu để yên cho họ bắt cóc mình đi như thế. Cho dù họ có là nhân vật trong hội N.T.V.N.T chẳng nữa. Mình hít một hơi thật sâu và ra sức gào thét rất to. Thẻ người ở New Jersey cũng nghe thấy tiếng hét đó...

... hoặc ai đó đang còn thức.

Nhưng đây chỉ là mong ước hão huyền của mình. Brandon ném mình vào trong xe limo rồi chui vào ngồi kế bên mình, mặt tổn thương. Chắc không phải do lúc này trong lúc đây dựa mình đã làm gì anh ta đấy chứ.

“Chúa ơi Nicky.” – Anh ta nhăn nhó thốt lên. Phía bên kia Lulu đang rối rít giục chú tài xế cho xe chạy – “Là anh mà. BRANDON. Em còn lạ gì anh nữa. Chúng ta đang hẹn hò với nhau mà.”

Hừm. Đúng là anh ta trông cũng quen thật. Mình đã nhiều lần nhìn thấy ảnh của anh ta trong mấy tờ tạp chí của Frida. Brandon Stark – người thừa kế tập đoàn Stark. Brandon Stark – nhà sản xuất âm nhạc kiêm người bạn trai chia tay lên chia tay xuống của Nicky Howard. Brandon Stark – chàng tỷ phú trẻ vừa đẹp trai, nổi khát khao của mọi cô gái.

Đời mình chưa bao giờ ngồi cạnh một người nào giàu có và nổi tiếng đến thế. Nhưng việc đó đâu có nghĩa anh ta có quyền bắt cóc và ép mình lên xe limo như vậy chứ.

“Hai người bị làm sao thế?” – Minh cau có hỏi Brandon và Lulu – “Hai người không thấy là tôi đang ôm à?”

“Mình xin lỗi.” – Lulu loay hoay cởi bộ quần áo và cái mặt nạ bác sĩ ra, Khuôn mặt trang điểm cầu kì cùng bộ quần áo da đen bó sát của cậu ấy không mấy may có chút hề hấn gì sau vụ bắt cóc vừa rồi – “Chỉ vì bọn mình chẳng nghĩ ra được cách nào khác để cứu cậu ra khỏi đó. Nhất là sau khi biết được họ đã tẩy não cậu.”

“Chẳng có ai tẩy não tôi cả.” – Minh gắt âm lên – “Cô có ý thức được bản thân đang làm cái quái gì không thế? Tôi thậm chí còn không quen biết hai người.”

Brandon và Lulu liếc mắt nhìn nhau đầy dò xét – “Anh đã tin những gì em nói chưa?” – Lulu thì thào. Bất thình lình Brandon nghiêng người về phía mình nheo mắt hỏi đầy nghi hoặc – “Nicky, họ đã làm gì em thế này?”. Trong một giây, mình gần như muốn ngộp thở trước vẻ bề ngoài quá đỗi quyến rũ của Brandon. Anh ta cao cỡ mét chín, thân hình đồ con như Jason, bạn trai của Britney, tóc vàng, mắt màu xanh lá cây. Đây là anh ta còn chưa cởi hẳn cái mặt nạ ra đấy.

“À, còn một vấn đề nữa, tại sao mấy người cứ luôn miệng gọi tôi là Nicky vậy?”

“Chúa ơi!” – Lulu rên rỉ giơ tay ôm lấy đầu và Brandon mở to mắt nhìn mình đầy sửng sốt như thể mình vừa hỏi anh ta tại sao người sống thực vật lại cần phải thở máy.

Vừa lúc đó, chú tài xế quay đầu lại lịch sự hỏi – “Tới nhà cô Howard hả ông Stark? Lulu ngẩng đầu lên nói – “Tất nhiên rồi.” – Sau đó quay sang vỗ vai Brandon ra chiều an ủi – “Có lẽ nên để cho cậu ấy thấy lại vài

thứ quen thuộc”

“Đúng đây anh Tom, cho chúng tôi đến căn hộ của cô Howard.” – Brandon giọng đầy chán chường.

“Hai người không thể làm thế được.” – Minh đang hết sức cố gắng giữ bình tĩnh nhưng không dễ chút nào nhất là trong hoàn cảnh như thế này. Minh bị bắt cóc chứ có phải chuyện đùa đâu. Trên người có độc một bộ quần áo bệnh viện, thậm chí giày cũng không. Sau đó có muốn nhảy ra ngoài cửa sổ để chạy trốn cũng khó.

“Nicky” – Lulu vẫn tỏ ra cực kì kiên nhẫn với mình – “Bọn mình làm như thế này là vì cậu. Bởi vì bọn mình yêu quý cậu cho dù họ có nói gì đi chăng nữa thì đó cũng là nói dối hết, hiểu chứ? Chỉ có bọn mình là bạn tốt của cậu thôi.”

“Anh còn hơn cả bạn tốt của em nữa” – Brandon nhích tiếp lại gần mình, nếu không muốn nói là sát rạt.

Tại sao anh ta lại nhìn mình với ánh mắt như thế nhỉ? Bên ngoài ánh đèn điện trên các tòa cao ốc dọc đại lộ số Hai đều chiếu rọi vào trong xe, chiếu sáng khuôn mặt điển trai của anh ta.

“Anh là bạn trai của em. Làm sao em có thể không nhớ anh được chứ?”

Ồi đến chịu với anh này, sao giọng anh ta nghe buồn quá nhỉ. Không có chút giả tạo gì trong giọng nói trầm ấm đó. Nhất là câu “Anh là bạn trai của em” nghe mới đầy cảm động làm sao. Đáng tiếc là câu nói đó lại xuất phát từ mồm của một gã điên. Anh ta rõ ràng là không ý thức được bản thân đang làm gì.

“Nếu hai người không chịu quay xe Limo này lại” – Tôi run run nói – “và đưa tôi quay trở lại bệnh viện. Tôi hứa sẽ không kiện hai người tội bắt cóc. Sẽ không ai biết về chuyện xảy ra tối nay. Cứ trả tôi về chỗ cũ và tôi sẽ không nói chuyện này với bất kì ai.”

“Bắt cóc á?” – Brandon vặn lại – “Bọn anh đâu có bắt cóc em”

“Có đây” – Lulu với tay mở tủ lạnh mini lấy ra một lọ nước tăng lực và tu ừng ực – “Anh cứ thử nhìn cách chúng ta đưa cậu ấy lên xe mà xem. Nhưng mà mình thích được gọi là sự can thiệp hơn, Nicky à.”

“Nhưng mà làm sao có chuyện cô ấy không nhớ gì về chúng ta được?” – Brandon thắc mắc – “Cô ấy là ai?”

Lulu lắc đầu – “Em đã cảnh báo cậu ấy tránh xa đám người của giáo phái Science Technology ra.”

Hít một hơi thật sâu cố gắng giữ bình tĩnh hết sức có thể – “Nghe này. Tôi không hiểu hai người đang nói về cái gì nhưng có lẽ giữa chúng ta có chuyện hiểu lầm gì đó. Tên tôi là Emerson Watts. Bố mẹ tôi, chắc chắn sẽ rất lo lắng khi biết tôi biến mất khỏi giường bệnh như thế này, là Daniel Watts và Rosan Watts. Tôi không biết tại sao hai người lại nghĩ tôi là Nicky, mà nếu tôi đoán không nhầm là cô siêu mẫu Nicky Howard gì đó. Nhưng tôi thực sự không phải mà.”

Cả hai người đó chợt giương mắt nhìn mình giống y như Frida mỗi lần mình ra giảng bài cho nó – “Hiện nay” – Minh nói tiếp – “Tôi đang học lớp 11 ở trường Trung học Tribeca Alternative. Cách đây khoảng một tháng, tôi bị tai nạn gì đó. Nói chung là khá nghiêm trọng và sau khi tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Rồi thì hai người làm ơn trả tôi về lại đó đi.”

Mình đã cố gắng nói năng rất tử tế với họ, hai nhân vật đỉnh đám của giới thượng lưu, hy vọng là họ sẽ chịu buông tha cho mình. O, mà sao chẳng ai chịu mời mình một lon nước quả nào nhỉ. Tôi đang khát khô hết cả cổ rồi này.

“Chúa ơi” – Brandon thốt lên được mỗi câu đó trước khi đổ phịch cả người ra phía sau

“Không sao đâu” – Chỉ có Lulu là vẫn giữ được bình tĩnh – “Mọi chuyện sẽ ổn thôi khi chúng ta đưa cậu ấy về nhà. Khi nhìn thấy đồ đạc quen thuộc của mình, cậu ấy sẽ nhớ lại mọi chuyện trước đây. Anh cứ xem cái váy mà Nic đang mặc này thì rõ. Bình thường cô ấy thà chết chứ không chịu chui vào mớ hổ lốn này đâu.”

Ha. Cô ta gọi bộ đồ bệnh viện trên người mình là cái váy mới tài chứ – “Đủ rồi.” – Minh nhào ra khỏi cái ghế đang ngồi nói chuyện thẳng với chú Tom lái xe – “Làm ơn dừng xe lại và thả cháu ra. Nếu không chú cũng sẽ thành đồng phạm của hai người kia với tội danh bắt giữ người trái phép.”

Mình thấy chiếc limo phanh kít lại nhưng chẳng phải vì câu ra lệnh của mình mà là vì bọn mình đã đến nơi cần đến.

“Tôi rất tiếc cô Howard.” – Chú tài xế vội quay người ra phân trần – “Tôi chỉ là đang làm theo lệnh thôi.”

“Tại sao tất cả mọi người cứ gọi tôi như thế chứ?” – Mình đứng dậy gắt gắt nặng nề

“Gọi như thế nào thưa cô?” – Chú Tom ngơ ngác.

“Cô Howard. Lại cả Nicky nữa chứ.”

“Ừm” – Chú tài xế mặt đầy căng thẳng – “Có lẽ bởi vì đó là tên của cô, thưa cô.”

“Tôi còn phải nói với mấy người bao nhiêu lần nữa?” – Mình rên rỉ – “Rằng tên tôi là Emerson Watts. Tôi không phải là Nicky Howard.”

“Ừm. Thưa cô.” – Chú Tom với tay chỉnh lại cái gương chiếu hậu cho mình nhìn – “Thực ra, cô chính là Nicky Howard.”

Mình đưa mắt nhìn vào trong gương và hét lên một tiếng thất thanh.

8. Chương 8

Gớm, ai mà chẳng hét lên như vậy khi thấy khuôn mặt trong gương của mình là gương mặt của một ai đó khác.

Mà lại không phải là một khuôn mặt bình thường. Đó là khuôn mặt của người thường xuyên xuất hiện nhan nhản trên các bìa tạp chí, xe buýt, bột điện thoại... nói chung là phủ sóng khắp toàn thành phố. Hầu như không mặc gì khác ngoài những bộ bikini không thể nóng bỏng hơn.

Thật đấy, trong cái gương chiếu hậu kia là khuôn mặt của Nikki Howard đang nhìn chăm chăm về phía mình.

Chỉ có điều khi mình giơ tay lên ôm mặt vì kinh hãi thì tay của Nikki cũng giơ lên.

Khi mình buông tay xuống – Nikki cũng làm theo.

Toàn thân mình như lên cơn co giật.

Có muốn bình tĩnh lại cũng không thể.

“Làm thế nào...” – giọng mình lấy bẫy hỏi một cách vô thức – “Làm thế nào mà chuyện này lại có thể xảy ra?”.

“Bọn cũng đang cố tìm hiểu đây” – Lulu nói – “Giờ thì cậu đã hiểu tại sao bọn mình buộc phải bắt cóc cậu rồi chứ? À, ý mình là tạo ra màn thiếp này”.

Mình run rẩy đưa tay lên sờ tóc... ý mình là tóc của Nikki. Nó được tết gọn gàng đằng sau gáy (của Nikki). Đó là lý do tại sao mình không phát hiện ra sự thay đổi trong màu tóc của mình. Hơn nữa, trong phòng bệnh không hề có cái gương nào.

“Mình... mình là một người mẫu sao?” – mình vẫn không dám tin vào hình ảnh vừa nhìn thấy trong gương.

Chuyện này cuối cùng cũng lý giải được tại sao giọng của mình nghe khác thế. Bởi vì cái giọng mà mình nghe thấy không phải giọng của mình. Mà là giọng của Nikki Howard, thánh thót, nhẹ nhàng và đầy nữ tính... trái ngược hẳn với mình.

“Chính xác” – Lulu gật đầu – “Giờ cậu đã nhớ mình là ai chưa? Lulu. Lulu Collins. Bạn cùng nhà với cậu ý?”.

Mình quay sang nhìn Lulu. Nét mặt cô ấy có vẻ như lo lắng cho mình thấy rõ. Ngoài bộ đồ da đen bóng trông có phần lố bịch kia – không lẽ cứ đi bắt cóc là phải ăn mặc như vậy sao? Lại còn đôi boots đen cao tới 10 phân nữa chứ – trông Lulu khá dễ thương, có phần mong manh dễ vỡ.

Rồi mình chợt nhớ ra cô ta có phải đang quan tâm lo lắng cho MÌNH đâu. Mà là Nikki Howard ý chứ.

Và dù cho cái gương chiếu hậu kia có nói gì đi nữa thì mình cũng KHÔNG PHẢI là Nikki Howard.

“Thôi nào em” – Brandon nhẹ nhàng cầm tay mình – “Lên nhà rồi từ từ nói chuyện tiếp. Có lẽ em cũng muốn thay vào bộ quần áo tử tế hơn đúng không? Vào nhà ăn một chút gì đó?”.

Có thể mình đang mang trên mình khuôn mặt của một người khác là thật, có thể Brandon Stark – một trong những chàng trai độc thân quyến rũ nhất do tạp chí People bầu chọn – và Lulu Collins vừa ra tay bắt cóc mình là thật, có thể bố mẹ hiện đang vô cùng lo lắng trước sự mất tích bất thành linh của mình và toàn bộ gia đình mình đã nói dối mình suốt quãng thời gian qua, thậm chí còn giấu không cho mình soi gương là thật – nhưng một điều không thể chối cãi ngay lúc này đâu là mình đang cực kì đói. Dù cho mình có là ai đi chăng nữa thì... mình cũng đang sắp chết đói đến nơi rồi.

Đến nỗi ai cũng nghe thấy tiếng bụng mình đang sôi ồng ọc. “Đi nào anh sẽ làm gì đó cho em ăn” – nói rồi Brandon nắm lấy cổ tay mình, hay phải nói là cổ tay của Nikki Howard, mà giờ mình mới để ý thấy đang đeo một đôi vòng Livestrong màu vàng chanh cùng với cái vòng tay mà Frida đã làm tặng cho mình mùa Hè năm ngoái khi hai chị em

“Ừ, phải đấy” – Lulu giọng đã có vẻ tươi tỉnh hơn một chút – “Trong tủ lạnh vẫn còn một ít cá vược đen còn thừa hôm ăn ở tiệm Nobu. Món khoái khẩu của cậu còn gì. Chỉ cần cho vào lò vi sóng một phút là xong”.

Ba đưa mình đi dọc cái sảnh hành lang ốp đá cẩm thạch lớn – hóa ra Lulu Collins và Nikki Howard sống chung trong một căn hộ được tu sửa lại từ một sở cảnh sát thời thế kỷ 19 nằm trên phố SoHo, chỉ cách chung cư nhà mình chưa tới năm tòa nhà – và vài bước vài trong cái thang máy gỗ đánh véc-ni bóng loáng, có riêng một người vận hàng thang máy trang phục chỉnh tề. Vừa thấy bọn mình, người đó lập tức nghiêng mũ chào lịch sự: “Cô Howard. Rất vui được gặp lại cô. Lâu lắm rồi mới thấy cô về nhà”.

“Vâng” – mình lí nhí. Cũng may có Brandon Stark đứng bên cạnh xóc một bên nách chứ không chắc mình đã ngã khuỵu ra ở đây rồi. Không phải chỉ vì đói mà còn vì nỗi sợ hãi tội độ đang tăng lên từng phút trong ruột gan mình, trước những gì đang diễn ra.

Đây là còn chưa kể việc mình đang đi lại trong cơ thể một người khác. Chân trần. Trong bộ đồ bệnh viện.

Nhưng có vẻ như anh nhân viên trực thang máy đó không coi chuyện đó là bất thường tẹo nào, anh ta còn rất vui vẻ chào tạm biệt bọn mình trước khi bấm thang máy đi xuống. “Chúc ngủ ngon, cô Howard, cô Collins và cậu Stark”.

Vừa bước chân ra khỏi thang máy, chân mình dẫm ngay lên một tấm thảm trắng tinh, mềm và êm ái như nhung. Mình không sao ngậm miệng lại nổi khi chứng kiến sự khang trang tráng lệ của căn hộ trên tầng áp mái sang trọng này. Phía cuối phòng là một cái lò sưởi bằng đá cẩm thạch to đùng (tất nhiên là không có lửa) và đầu còn lại là cái bếp không-thể-tiện-nghi-và-hiện-đại-hơn, tất cả đều được làm bằng đá hoa granite đen và thép không gỉ. Trần nhà cao chót vót, cách đầu mình phải tới hơn 3m, bao quanh tường là cửa kính hoàn toàn, một bên nhìn xuống toàn cảnh SoHo, còn một bên là Lower East Side (vùng Hạ Đông).

Thiết kế nội thất trong nhà toàn bộ là đồ đắt tiền và hiện đại. Phía trên lò sưởi là màn hình TV khổng lồ, mỏng dính đang chiếu một đoạn phim dưới lòng đại dương... nó trông thật đến nỗi trong một lúc mình cứ tưởng đang nhìn vào một cái bể cá chứ không phải là TV. Kê dọc giữa phòng là một bộ ghế sofa trắng to đùng, có cảm giác như bạn sẽ bị nó nuốt chửng khi ngồi xuống đó. Phía trước mặt là một bàn cà phê, cũng trắng nốt, chất đầy tạp chí. Bìa tờ nào cũng là mặt của Nikki Howard.

À, phải nói là mặt của mình đúng chứ nhỉ.

Brandon dắt mình tới một trong mấy cái ghế sofa và nhẹ nhàng ấn vai mình ngồi xuống. Trần đời chưa bao giờ được ngồi vào cái gì mềm mại và dễ chịu như thế!

“Em cứ ngồi đó đi, Nik” – Brandon âu yếm nói – “Lulu, em lấy chút gì cho cô ấy ăn nhé!”

“Xong ngay đây” – Lulu nhanh chóng mở cánh cửa tủ lạnh Sub-Zero đắt tiền.

“Có khi cho cô ấy uống thứ gì nóng nóng thì hơn” – Brandon mắt vẫn không rời khỏi mình – “Cô ấy đang run lấy bầy đây này”.

Nhìn quanh một lúc, anh ấy phát hiện ra cái chăn màu kem đang được vo viên vút ở phía cuối sofa và lấy nó quấn quanh người cho mình. Ôi, sờ vào cái chăn này mềm chẳng khác gì đang sờ lên cánh hoa bồ công anh vậy. Chợt mình thấy có cái móc ở một góc chăn.

100% cashmere.

Hèn gì...

Trong lúc Brandon loay hoay chỉnh lại cái chăn, mình đã ngược lên và bắt gặp ánh mắt anh ấy đang đắm đuối nhìn mình. Công nhận anh chàng tỷ phú này đẹp trai thật. Mọi thứ trên người anh ta đều chỉnh chu và hoàn hảo, từ đầu tóc đến quần áo. Trái ngược hẳn với típ con trai mình vẫn thích đó là phải hơi bụi bặm một tí, tóc để dài, và là một thiên tài máy tính. Ít nhất thì cũng là mẫu con trai mà mình vẫn cho rằng mình thích. Dưới ánh sáng trắng của chùm đèn nê-on phía trên đầu mình, mắt của Brandon Stark trông đặc biệt xanh và quyến rũ.

“Chào em” – anh ta mỉm cười trêu mếu, khi ánh mắt hai đứa gặp nhau.

Thề là việc xảy ra ngay sau đó vượt hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát của mình. Chắc có lẽ bởi trước giờ chưa từng có chàng trai nào ở gần mình đến như vậy... ngoại trừ Christopher.

Nhưng Christopher chưa từng coi mình là con gái.

À, còn Gabriel Luna nữa.

Nhưng anh ấy chỉ là một ảo giác. Đúng không nhỉ?

Quay trở lại vấn đề, mình thật không biết phải phản ứng thế nào khi một chàng trai đang từ từ cúi sát về phía mình như thế này?

Hay là mặt mình đang dính gì chẳng? Và Brandon muốn lau hộ mình?

Nhưng có ai lại đi lau bằng môi bao giờ? Bởi vì đó chính là điều mà Brandon Stark đang làm với mình. Anh ấy đang hôn mình.

Thật không thể tin nổi, chàng trai độc thân quyến rũ nhất thế giới đang hôn mình.

Và điều đáng ngạc nhiên hơn là mình cảm thấy thích điều đó.

Hay chỉ ít là cơ thể của Nikki Howard rất vô cùng hứng thú với nụ hôn này. Chứ không thì làm sao lý giải được chuyện mình đang hôn lại anh ta một cách nhiệt tình như vậy? Trong khi trước giờ mình thậm chí còn chưa từng hôn một chàng trai nào hết.

Giờ thì mình hiểu vì sao mọi người thích hôn người khác như vậy. Trong các cuốn tiểu thuyết trên giá sách của Frida (thỉnh thoảng mình cũng lấy ra đọc tạm khi hết thứ để đọc) luôn có cảnh các nữ nhân vật chính không ngừng miêu tả về cảm giác khi được chàng trai mà mình yêu hôn, cái gì mà giống như “toàn thân đang bốc cháy như một ngọn lửa của đam mê”...

Được cái toàn thân mình chưa có gì gọi là muốn bốc cháy cả. Nhưng cảm giác thật thích thú. Rất rất thích là đằng khác.

Mà đây là mình còn không hề yêu Brandon đấy. Không hiểu nếu được hôn bởi một người mình yêu thì thế nào nhỉ? Không hiểu cảm xúc khi được Christopher hôn lên môi thì sẽ còn tuyệt vời đến đâu nữa...

Và rồi mình chợt nhận ra rằng dù cho cơ thể mình – hay đúng hơn là Nikki – có thích thú với sự đụng chạm đến đâu thì mình cũng không thể để kéo dài thêm một chút nào nữa. Nhất là khi mấy cái chuyện hôn hít này rất có thể còn dẫn tới những chuyện khác nữa nếu mình không chấm dứt ngay tại đây.

“Mmmph” – mình dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh Brandon ra, làm anh ta mất thăng bằng đổ xiên đổ vẹo xuống ghế.

“Sao chứ?” – vừa lồm cồm bò dậy Brandon vừa hậm hực nói. Nghe như kiểu bị tổn thương hơn là giận dữ – “Anh đã vô cùng nhớ em! Như thế có gì là sai?”.

OK, nếu là những cô gái khác, việc được một hot boy như Brandon Stark hôn có lẽ không còn gì tuyệt vời hơn. Không nói đâu xa, lấy Frida nhà mình làm ví dụ. Đảm bảo nó mà được Brandon hôn chắc sẽ đi khoe khoang với cả khu phố nhà mình mất. Và nó chắc cũng sẽ không thấy phiền nếu được bắt cóc bởi một nhân vật nổi tiếng như cậu chủ nhà.

Bản thân mình cũng sẽ thấy rất cảm kích nếu được một người điển trai như Brandon chú ý tới.

Nhưng vấn đề là ở chỗ đó. Anh ta không phải là thích mình. Người anh ta thích là Nikki Howard.

Hơn nữa mình cũng đâu có thích gì anh ta.

“Tôi... Tôi xin lỗi” – mình cảm thấy áy náy thực sự khi thấy nét mặt có phần bị tổn thương của Bradon. Thậm chí một phần trong mình còn có một chút nuối tiếc khi phải ngừng hôn anh ta. Thật đấy. – “Chỉ là... Tôi thậm chí còn không hề quen biết anh”.

“Chúng ta hẹn hò với nhau hơn 2 năm rồi” – Brandon nhấn nhá – “Mặc dù không phải là có lúc chia tay nhưng rồi chúng ta lại làm lành và quay lại với nhau. Sao em có thể quên được cơ chứ?”.

Mình chỉ còn biết lấy tay cuốn chặt cái chăn vào người không biết phải phản ứng hay đối đáp lại thế nào cho phải. Hơn nữa mình vẫn chưa tỉnh hẳn khỏi cơn mê mà nụ hôn với Brandon Stark vừa đem lại. Mọi mình vẫn còn hơi ran rát, người mình vẫn còn chưa hết run...

Ôi Chúa ơi! Nikki Howard đúng là một đứa con gái lẳng lơ! Hay là mình nhỉ (chỉ là trước giờ chưa có cơ hội khám phá ra mặt đó của bản thân mà thôi?)

Mình bị làm sao thế này? Tại sao Christopher chẳng bao giờ chủ động tấn công mình như cách Brandon vừa làm? Nếu không bọn mình đã có ổi thời gian vui vẻ bên nhau, thay vì chỉ ngồi chong mắt chơi cái game Journeyquest ngu ngốc kia.

Cái gì thế? Có phải mình vừa gọi game Journeyquest thần thánh là trò chơi ngu ngốc không thế? Mình đúng là bị điên rồi!

Cũng may là đúng lúc đó Lulu xuất hiện với một đồng quần áo trên tay.

“Này” – cô ấy vút xuống ghế một cái quần bò, một cái áo phông và mấy món đồ lót diêm dúa – “Mình nghĩ cậu nên đi thay quần áo đi. Cái váy đó chẳng hợp với cậu tẹo nào cả”.

“Ờ” – mình nhìn xuống bộ đồ đang mặc – “đây là quần áo bệnh viện mà. Có phải váy đâu. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu”. Nói rồi mình nhặt đồng quần áo lên, đứng dậy và ngáp ngừng nhìn quanh nhà.

Lulu thở dài cái thượt. “Không thể tin nổi cậu còn quên cả phòng của mình nữa. Kia của cậu kia kia” – vừa nói cô ấy vừa chỉ tay về phía cánh cửa bên cạnh phòng bếp – “Cậu thay xong, thức ăn cũng sẵn sàng là vừa”.

Mình lú lú ôm quần áo đi về phía căn phòng Lulu chỉ, trên vai vẫn cuốn cái chăn cashmere đắt tiền. Phải đi lại trong cơ thể của người khác thật... cứ kỳ kỳ làm sao ý.

Mình chẳng dám nhìn lại vào mắt Brandon, mặc dù mình biết anh ấy vẫn dõi theo từng bước chân của mình cho tới khi cánh cửa được khép lại sau lưng.

Cũng chẳng trách anh ta được. Đến mình, sau nụ hôn cuồng nhiệt kia, còn thấy khó muốn dứt nữa là.

Hèn gì các cặp đôi yêu nhau lúc nào cũng ríu rít với nhau không rời. Cảm giác khi hôn và được hôn người khác thật tuyệt!

Ôi Chúa ơi! Mình mới chỉ sống trong thân phận của người mẫu được 5 phút mà đã có những tư tưởng quái dị như thế rồi. Cần phải chỉnh đốn lại bản thân mới được!

Vừa đặt chân vào phòng Nikki mình đã bị choáng ngợp bởi mùi hương hoa hồng ngào ngạt... từ lồng hoa hồng đỏ mà Lulu nhắc tới vào buổi tối hôm trước. Mà người gửi chính là Gabriel Luna. Đời mình chưa bao giờ nhìn thấy lồng hoa nào to và đẹp đến vậy.

Xem ra anh chàng Gabriel này không phải đang đùa giỡn với tình cảm của Nikki thật.

Phòng ngủ của Nikki to và tiện nghi chẳng khác gì cái phòng khách... tất cả đều phủ một màu trắng muốt, từ cái thảm lông dày cộp đến cái giường cỡ lớn kê ở giữa phòng. Cửa sổ cao từ sàn nhà lên tới trần được treo rèm xa-tanh trắng không tì vết. Cái gương to dùng đặt trên bàn trang điểm đang bị lầy hoa hồng của Gabriel che mất một nửa. Trong gương là hình ảnh một cô gái tóc vàng xanh xao, gầy guộc đang mặc bộ quần áo bệnh viện, vai choàng chăn cashmere, tay ôm khư khư một bộ quần áo còn nét mặt không thể hoảng loạn hơn.

Không sai, cái cô gái xanh xao gầy gò ấy chính là người, mà theo như tờ CosmoGIRL!, thì một ngày kiếm được tới 20.000 đôla.

Khác hẳn với căn phòng ngủ ở nhà của mình, Nikki không hề trang trí tường nhà bằng bưu thiếp hay poster phim mà cô yêu thích. Càng không có chuyện vứt đầy sách báo, tạp chí và truyện tranh trên sàn, khiến cho mọi người có thể vấp ngã bất cứ lúc nào. Nói chung là không có một bức ảnh nào trong phòng của Nikki cả. Ngoài cái máy tính – một chiếc laptop hiệu Stark (màu hồng chóa rất kinh) – trên bàn trang điểm cạnh giường ngủ ra thì Nikki gần như chẳng có dụng cụ nào đặc biệt khác. Nếu không kể tới cái TV màn hình phẳng hiệu Stark được gắn chặt trên bức tường đối diện với giường ngủ.

Và đồ trang điểm. Tất cả những gì mình tìm thấy trong các ngăn kéo bàn chỉ là mascara, son bóng, son bóng và son bóng.

Hình như cô nàng này tiêu thụ son bóng hơi bị nhiều. Cũng phải thôi, có anh người yêu bảnh trai như thế kia hẳn cô ta phải tô đi to lại son không biết bao nhiêu lần một ngày.

Với tay mở một cánh tủ khác, mình phát hiện ra một điều: Có thể Nikki không sở hữu một cuốn sách nào, nhưng quần áo thì cô ta cực nhiều. Cả một cái tủ lớn treo hàng ngàn bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền, áo khoác, áo sơ mi, áo choàng, quần bò, quần ka-ki, váy, đầm... đủ các chủng loại và màu sắc. Mỗi thứ đều được treo ngay ngắn trên một cái mắc áo bằng gỗ riêng biệt. Không ít trong số đó còn mới tinh, vẫn còn nguyên giá tiền chưa cắt. Chỉ riêng một cái quần bò thôi cũng trị giá cả 400 đôla, hay một cái váy trông cũng bình thường mà có giá lên tới 3.000 đôla (hẳn phải có sự nhầm lẫn nào ở đây). Bên dưới và bên trên dãy quần áo là các kệ chứa hàng trăm cái túi xách đủ các kích cỡ, chất liệu và kiểu dáng, còn giày dép thì ôi thôi... không thể nào đếm xuể, hình như chẳng có kiểu giày nào mà Nikki không có ý... Từ boots, giày bệt, cao gót, đến xăng đan, giày thể thao, dép xỏ ngón... Thậm chí chẳng hiểu sao còn có cả đôi guốc gỗ mà mấy cô gái Hà Lan ngày xưa vẫn hay đi.

Frida mà lạc vào đây chắc sẽ ngỡ đang được lên thiên đàng. Còn mình á? Không có cảm xúc gì ngoài ba chữ: không thoải mái. Sao một đứa con gái tuổi teen lại có thể bỏ ra 400 đôla chỉ để mua một cái quần bò? Ai cần một cái quần đắt tới như vậy? Chưa hết, sao lại có người có thể sống ngăn nắp tới như vậy? Thật kỳ quái! Mình không thích cảm giác khi bước vào cái tủ quần áo đó. Không một tẹo nào luôn.

Và vì thế mình đã nhanh chân chuồn ra ngoài đó, đi thám thính cái toa-lét của Nikki Howard.

Không giống như các phòng khác trong nhà, căn phòng này không hề phủ một màu trắng muốt. Tường phòng được ốp đá cẩm thạch màu nâu sẫm. Sừng sững nơi góc phòng là cái bồn tắm đứng rộng thênh thang, và một bồn mát-xa riêng biệt. Phía trên hai bồn rửa mặt đôi là một tấm kính lớn gắn đèn sáng rực rỡ. Nét mặt cô gái mà mình đang nhìn thấy trong gương vẫn chưa hết vẻ sợ hãi.

Mình đặt bộ quần áo Lulu lấy cho mình xuống và với tay lên gỡ bím tóc mà ai đó đã tết cho mình (hay nói đúng hơn là cho Nikki). Mái tóc nâu vừa xõa vừa cứng thường ngày của mình nay được thay thế bởi suối tóc vàng mượt như những uốn lượn cầu kỳ... mặc dù nhìn qua cũng biết là lâu ngày chưa được chải – hay gội.

Trút bỏ bộ quần áo bệnh viện rộng thùng thình kia ra, mình ngỡ ngàng khi nhìn thấy cơ thể mình (à, Nikki) trong gương. Phải nói là hoàn hảo tới từng cm – theo tiêu chuẩn của Hội “Những thầy mà biết đi”. Mình đã nhiều lần thấy thân hình này trên các mẫu quảng cáo đồ lót của Vitoria's Secret.

Và thân hình hoàn hảo ấy giờ đây lại đang thuộc chính sở hữu của mình.

Không dám nhìn thêm một giây nào nữa, mình chui vội vào bộ quần áo Lulu đưa cho mình – đầu tiên là bộ

đồ lót màu hồng khá kiểu cách, tiếp đó là cái quần bò bó sát và áo phông trắng với dòng chữ BABY SOFT màu hồng trước ngực ôm đến nỗi lộ hết cả lần áo lót sặc sỡ bên trong ý. Trái ngược hoàn toàn với mấy cái áo trong tủ quần áo ở nhà của mình. Thường thì mình chỉ chọn kiểu nào mà khi mặc vào có thể che dấu những gì Nikki Howard muốn khoe ra thôi.

Từ phòng tắm đi ra, mình mở tủ giày chọn đại một đôi thể thao thấp nhất có thể và xỏ vào.

Sau đó mình quay đầu nhìn lại căn phòng được cho là của mình – mà cả đời mình chắc sẽ chẳng bao giờ có thể giữ cho nó sạch sẽ được như thế – thêm một lần nữa rồi đẩy cửa bước ra ngoài phòng khách.

... để rồi lại bị tấn công thêm một lần nữa.

9. Chương 9

Nhưng mình không thấy khó chịu một tẹo nào cả. Bởi thay vì bị tấn công bởi cặp đôi trong hội N.T.V.N.T đeo mặt nạ bác sĩ, kẻ tấn công mình lần này là một cô cún cao chưa đầy 18 phân, nặng chưa tới 3 kí. Vừa nhìn thấy mình bước ra khỏi phòng của Nikki Howard, nó lao như tên bắn về phía mình, trông như một cục bông trắng muốt với cái lưỡi tin hìn màu hồng nhạt.

“Ồi, xin lỗi” – Lulu gọi với ra từ trong bếp, khi thấy mình cúi xuống nhắc bổng con cún lên – “Mình đã khóa Cosy trong phòng mình suốt mà quên không thả nó ra. Gớm, gặp được cậu trông nó mừng chưa kìa! Mặc dù không nhớ được bọn này nhưng chắc cậu phải nhớ Cosabella chứ hả. Chính cậu đặt tên cho nó theo tên hãng đồ lót yêu thích của cậu mà”.

Đấy đâu phải là hãng đồ lót yêu thích của mình đâu nhỉ. Mình vốn chỉ chuộng đồ của Hanes

Nhưng mà cũng không sao, kể cả khi mình có không biết Cosabella thì Cosabella cũng vẫn biết mình. Ngay khi mình ngồi xuống cái ghế sofa mềm mại kia, Cosabella lập tức nhảy tót lên theo, cuống quýt hít hà gương mặt mình, trong khi đuôi vẫn ngoáy tít mù.

Mình cũng chẳng thấy khó chịu một tẹo nào. Bởi sau cú sốc mình vừa trải qua thì đâu còn chuyện gì có thể khiến mình bất ngờ nữa!

“OK” – Brandon ngồi xuống cái ghế đối diện, thận trọng nhìn mình với ánh mắt đầy dò xét – “Đùa giỡn lúc này thế là đủ rồi. Giờ nói thật anh nghe đi, Nikki. Ai đã làm chuyện này với em? Có phải Al Qaeda không?”

“Anh Brandon!” – Lulu kêu thất thanh ra từ trong bếp.

“Anh nói thật đấy” – Brandon lắc lắc đầu – “Biết đâu lần này họ muốn tấn công vào một trong những siêu mẫu được yêu thích nhất nước Mỹ, bộ mặt của tập đoàn kinh tế lớn Stark thì sao”.

“Al Qaeda thì không làm người khác MẤT TRÍ NHỚ như vậy được” – tiếng Lulu vang vọng ra từ chỗ kệ bếp làm bằng đá granite đen bóng loáng – “Chỉ có giáo phái Scientology mới có đủ công nghệ làm việc đó”.

Brandon rầu rĩ quay sang hỏi mình. “Có phải mấy người trong giáo phái Scientology không Nikki?”

“Ồi giờ ời” – mình giơ tay lên bóp thái dương của mình (của Nikki – và cũng của mình) – “Có một điều chúng ta phải nói cho rõ. Tôi biết tôi giống Nikki Howard. Và tôi cũng biết giọng của tôi nghe giống giọng của Nikki Howard. Giờ tôi cũng đang ở trong nhà của Nikki Howard, mặc quần áo của cô ta, bị con chó của cô ta liếm mặt. Nhưng tôi không phải là Nikki Howard. OK?”

“OK” – Brandon nói – “Ngoại trừ việc... em là Nikki Howard”.

“Tôi đã bảo là không phải mà” – mình khẳng định – “Nghe này, bản thân tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra hết. Nhưng tôi quả thực không phải là Nikki mà”.

“Nhưng làm sao có chuyện vô lý như vậy được?” – Lulu hỏi ngược lại. Cô ấy đã rời khỏi khu bếp... và đang bưng khay thức ăn tới chỗ mình. Rất nhiều đồ ăn.

Và mùi thơm thì không ai cưỡng lại được.

Chỉ tới khi nhìn ra trong khay có những món gì mình mới không biết nên cười hay khóc. Đây không phải là món khoái khẩu ngày xưa của mình. Thứ nhất là món cá vược đen – mà mình thì ghét tất cả các loại cá. Tiếp đó là món súp miso kiểu Nhật – chỉ có mỗi vài miếng đậu phụ và mấy cái rong biển lèo tèo. Mình chưa bao giờ thích ăn đậu phụ, chứ đừng nói là rong biển. Cuối cùng là một cốc trà xanh nóng.

Trên đời mình ghét nhất là trà xanh.

Ấy vậy mà xem ra Nikki Howard lại không hề ghét chúng tào nào bởi trong một giây mình đã thấy bản thân đang cầm tách trà lên uống ngon lành. Tiếp đó là món cá vược và súp miso.

Khủng khiếp hơn là chính mình cũng cảm thấy đây là bữa ăn ngon nhất mà mình từng được thưởng thức.

Lulu và Brandon hình như không nhận thấy điều đó. Họ chỉ chăm chú theo dõi mình ăn ngon miệng thế nào. Lulu cười tí mắt khi thấy mình không bỏ sót lại một miếng nào. “Món cá vược đen của tiệm Nobu đúng là món yêu thích của cậu có khác”.

Trong chốc lát, đĩa cá đã được mình chén sạch, và bây giờ thì đang chuyển sang món súp.

“Khổ ghê” – mình vừa ăn vừa nói – “Đã bảo tôi không phải là Nikki Howard mà. Ban đầu tôi thậm chí còn không biết hai người là ai. Mặc dù nhiều lần thấy ảnh hai người trên tạp chí nhưng ngoài chuyện đó ra tôi chẳng biết tạo gì về hai người biết hết”.

Brandon thiếu não quay sang Lulu. “Cô ấy còn đẩy anh ra khi anh hôn cô ấy”.

“Nikki! Như thế là hơi quá rồi đấy!” – Lulu sững sốt thốt lên

Mình thấy mặt mình đỏ bừng lên. Nếu họ mà biết mình không hề muốn đẩy anh ta thì không biết còn ngượng đến thế nào nữa...

“Đó là điều tôi đang muốn hai người hiểu cho nãy giờ!” – mình gào lên – “Tôi không phải là Nikki Howard! Tôi là Emerson Watts. Thật đấy!”.

“Mình hiểu, Nikki” – Lulu vỗ nhẹ lên tay mình – “Đó là lý do tại sao bọn mình quyết định can thiệp vào vụ việc lần này. Tất cả chỉ vì muốn cậu nhớ lại bản thân mình trước đây – chứ không phải một cô Emerson Watts nào cả. Cậu nhìn đây này” – cô ta cúi xuống rút ra một cuốn tạp màu đen bên dưới gầm ghế – “Mình giữ cuốn album của cậu. Mình cam đoan nó sẽ giúp cậu nhớ lại một chút gì đó”.

Đập vào mắt mình ngay tại trang đầu tiên là mẫu quảng cáo xé ra từ một cuốn tạp chí, với hình ảnh Nikki Howard miệng cười rạng rỡ nhún nhảy trên cái bạt lò xo. “Đây là bức ảnh đầu tiên cậu chụp cho tập đoàn Stark Enterprise, khi cậu mới bắt đầu khởi nghiệp làm người mẫu. Nhớ không? Còn trước khi cả hai bọn mình gặp nhau. Chính chị Rebecca đã đưa cậu lên NY. Cậu vẫn nhớ chị Rebecca chứ? Người đại diện của cậu ỉ?” – và rồi cô ấy lại kiên trì kể tiếp khi thấy ánh mắt ngờ ngác của mình – “Vậy thì cậu hẳn phải nhớ chuyện đã kí hợp đồng với công ty người mẫu Ford chứ hả? Họ khen cậu là siêu mẫu 15 tuổi chuyên nghiệp nhất mà họ từng làm đại diện. Họ còn nói cậu chín chắn và nghiêm túc còn hơn các cô người mẫu 20 tuổi của Ford”.

“Ừm” – mình lặp lại – “Tôi đã nói rồi. Tôi không phải là Nikki. Tôi là Emerson Watts...”

“Emerson Watts” – trán Brandon nhăn tít lại. Anh ta trông có vẻ đang cố gắng tập trung suy nghĩ một chuyện gì đó... nhưng xem ra không dễ dàng gì – “Emerson Watts. Tại sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?”.

“Suyt” – Lulu giơ tay ra hiệu – “Anh đừng làm cậu ấy phân tâm nữa” – sau đó cô ta lại tiếp tục gỡ cuốn album ra cho mình xem – “Xem này, Nikki. Cậu cứ nhìn kĩ lại đi. Đây là buổi trình diễn thời trang đầu tiên của cậu với nhà thiết kế Chanel. Nhớ không? Mình đã ngồi ngay hàng ghế đầu tiên ỉ? Tại bữa tiệc đó mình đã lại gần và hỏi cậu mấy đôi giày cao gót cổ cao có khó đi không và cậu nói đau chân khủng kh...”.

“Emerson Watts” – Brandon vẫn tiếp tục lăm bằm. Giờ trông mặt anh ta nhăn nhó như khi phải ốt vậy. Góm, phải động não suy nghĩ một chút thôi mà cũng khó khăn vậy sao?... – “Thật cái tên này nghe ở đâu rồi ỉ nhỉ...”.

“Mặc kệ anh ta” – Lulu lật tiếp trang sau – “Anh ấy chắc mệt mỏi quá thôi. Cả tối qua nhảy nhót ở vũ trường Cave mà. Ôi... ôi... nhìn này! Đây là mẫu quảng cáo Victorya’s Secret đầu tiên của cậu!”

Mình ngó xuống mấy bức hình, tay ôm chặt Cosabella vào trong lòng (cô nhóc này nhất quyết không chịu rời lòng mình lấy nửa phút. Không sao. Mình thích cái cảm giác êm ái mà cục bông trắng này đem lại. Không hiểu sao nhưng chú cún con này khiến mình thấy vô cùng dễ chịu. Mình cũng chẳng để tâm tới việc thực ra nó chỉ quần quýt với mình như vậy vì nó nghĩ mình là Nikki Howard.)

Sao lại có người có thân hình chuẩn tới từng milimet như thế nhỉ? Cứ ngỡ cái người mình vừa thấy trong gương nhà tắm cách đây ít phút là hoàn hảo lắm rồi ai dè trên mẫu quảng cáo đồ lót này nó thậm chí còn hoàn hảo hơn.

Có điều mình thắc mắc này giờ là nếu Lulu Collins thực sự muốn gọi lại kí ức cho mình, đáng ra cô ta phải mang album gia đình cho mình xem, chứ không phải một cuốn sách ảnh về sự nghiệp của Nikki Howard.

“À” – “Đây là mẫu quảng cáo đầu tiên cho dòng thời trang riêng của cậu! Tuyệt vời đúng không? Mắt của cậu lại trùng màu với những viên sapphire này nữa chứ... Không hề có chút chỉnh sửa hay photoshop gì đâu. Đó là màu mắt thực của cậu mà”.

“Á! Anh biết rồi!” – Brandon vỗ tay đánh bốp một cái, làm cả hai đứa giật nảy mình, và Cosabella. Nhóc cún ngẩng ngay đầu dậy nhìn Brandon hóng chuyện – “Emeron Watts! Chính là cô gái bị màn hình plasma rơi trúng đầu đúng hôm khai trương trung tâm thương mại mới của nhà anh ở khu SoHo”.

Mình trợn tròn mắt kinh ngạc. Hai từ “màn hình” và “plasma” bất chợt làm mình lơ mơ làm mình nhớ ra nhớ ra một chuyện gì đó, nhưng không rõ nét. Mình nhớ là mình và Christopher đã đưa Frida tới buổi khai trương trung tâm mua sắm Stark... và... Mọi thứ đột nhiên ủa về như nước lũ.

“Đúng rồi!” – mình kêu lên, làm Cosabella xém chút nữa thì ngã lộn nhào xuống đất – “Đúng rồi! Chính là tôi đây! Tôi chính là Emerson Watts! Tôi đã có mặt ngày hôm đó!”.

“Mình cũng thế mà!” – Lulu hai mắt mở trừng trừng – “Chuyện xảy ra khi ấy rất kinh khủng! Nikki, cậu đã nhớ ra rồi sao? Cậu đã lẫn ra bất tỉnh mà!”.

“Đã bảo tôi không phải Nikki mà” – mình chữa lại – “Tôi là Emerson Watts. Tôi chính là người bị cái màn hình plasma kia rơi trúng”.

“Nikki, lúc đó cậu bị ngất” – Lulu lơ đi như không nghe thấy – “Và cái anh chàng Gabriel Luna kia liền lao vội ra bế cậu lên mà. Nhưng không một ai có thể làm cậu tỉnh lại. Cuối cùng các nhân viên y tế phải vào cuộc và...” – Lulu đột nhiên nhào người hẫng người ra nhìn chăm chăm vào mặt mình – “Đó là lần cuối mình gặp cậu! Chị Kelly nói cậu được chẩn đoán là mắc chứng hạ đường huyết và cần có thời gian để hồi phục. Nhưng mình biết thừa đó chỉ là cái cớ. Bởi trước giờ cậu có bao giờ nói về chuyện cậu bị giảm đường huyết đâu. Trừ bệnh trào ngược dạ dày ra. Càng không có chuyện cậu biến mất một cách đột ngột mà không nói với mình một tiếng nào và bỏ Cosy ở lại một mình như thế”.

Mình cúi xuống nhìn cục bông xinh xắn đang cuộn tròn trong lòng mình. Đúng vậy, ai mà nỡ bỏ Cosy bé bỏng dễ thương như thế này chứ.

Trừ phi không còn cách nào khác.

“Cũng không có chuyện em không gọi điện cho anh lấy một lần như thế” – Brandon xen vào. Chưa bao giờ có chàng trai nào nhìn mình bằng ánh mắt say đắm như thế.

Nếu không tính anh Gabriel Luna, vào buổi trong bệnh viện hôm trước.

Tiếc là tất cả bọn họ đều không phải đang đắm đuối nhìn mình.

Mà là Nikki Howard – người mà Gabriel Luna đã cuống cuống chạy tới ôm vào lòng khi thấy cô ấy ngất xỉu tại buổi khai trương trung tâm Stark, và sau đó lên tới bệnh viện thăm nom.

Sao mình ngu ngốc thế nhỉ? Sao mình có thể vọng tưởng rằng Gabriel Luna đã mua hoa tặng mình cơ chứ? Đám hoa đó cũng chẳng dành cho mình.

Chúng được dành riêng cho Nikki Howard.

Ồi giời, mình đúng là ngây thơ đến thế là cùng! Làm gì có thằng con trai nào lại muốn để mắt tới một đứa con gái như mình – một đứa không thể bình thường hơn – trong khi xung quanh là những người xinh đẹp như Nikki Howard. Ngay đến Christopher cũng đã không thể rời mắt khỏi Nikki trong suốt quãng thời gian cô ta có mặt ở trung tâm Stark. Mà Christopher vốn xưa nay không phải tuýp người hay để ý tới khuôn mặt đẹp. Cậu ấy vẫn thường xuyên cười vào mặt Whitney và đám thầy ma ở trường mà.

Nhưng mình không sao quên được cái cách cậu ấy nhìn như bị thôi miên vào Nikki Howard tại trung tâm Stark ngày ngày hôm đó.

Và giờ khuôn mặt đó đã thuộc về mình... ít nhất là trong mấy ngày tới đây.

Rồi đột nhiên mình nhớ ra một chuyện: ngày hôm đó Christopher nói mình trông cũng được. Mặc dù khi ấy mình vẫn chỉ là mình, Em Watts. Liệu cậu ấy có vẫn chỉ cho rằng mình trông cũng được trong thân xác của Nikki Howard không nhỉ?

Nghi lắm!

“Và thế là mình bắt đầu đi tìm cậu” – Lulu vẫn thao thao bất tuyệt – “Đầu tiên, mình kiểm tra những nơi mà cậu có thể lui tới nếu muốn tạm lánh một thời gian... Bali, Mutique, Eleuthera... nhưng không thấy dấu vết nào của cậu, kể cả dưới những cái tên giả mà cậu vẫn thường dùng...”

“Cuối cùng thì cô ấy đã phải cầu cứu tới anh” – Brandon nói – “Và anh đi hỏi bố. Em biết đấy, có chuyện gì của em mà qua nỗi mắt bố anh đâu, nhưng lần đó anh đã nổi đóa lên”.

“Đúng thế” – Lulu gật đầu đồng tình – “Bác ý còn bảo anh Brandon là cậu chẳng bị làm sao cả, cậu chỉ đang bận vài việc riêng thôi. Nhưng lừa ai thôi chứ sao lừa nổi mình. Bởi vì cậu không bao giờ làm gì mà không bàn bạc với mình. Ví dụ như lần anh Henry nhuộm màu tóc coffee cho cậu ý, nhớ không? Và thế là mình đoán họ cho cậu đi nghỉ ở đâu đó để tránh tai mắt của giới truyền thông...”

“... Nhưng tìm thế nào cũng không ra nơi họ giấu em, cuối cùng anh đã phải lẻn vào phòng làm việc của bố” – Brandon kể công – “Lục lọi một hồi rút cuộc anh tìm thấy tập hồ sơ về em và biết được rằng em đang ở trong thành phố tại bệnh viện trung tâm Manhattan trên đường 16...”

“Không ngờ cậu chỉ cách bọn tớ vài con phố!” – Lulu thốt lên – “Trong suốt một tháng qua! Và thế là mình đã tìm tới đó điều tra. Bởi vì anh Brandon...”

Brandon cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên nhìn mình. “Anh cứ nghĩ là em sẽ không vui khi nhìn thấy anh. Sau chuyện với Mischa. Thú thực anh cho rằng em chỉ vẫn đang giận nên không thèm gọi điện cho anh. Vì chuyện của Mischa. Đó không phải lỗi của anh. Cô ta cứ không ngừng điện thoại làm phiền anh để nhờ em làm album. Em cũng biết giờ anh đang tham gia sản xuất mà...”

“Nhưng khi ấy cậu không hề nhận ra mình” – Lulu quay sang lườm Brandon một cái đầy khó chịu – “Mình biết ngay là họ đã làm gì đó với cậu”.

Gớm, này giờ hai người đó thì nhau nói làm mình đau hết cả đầu. Nhưng tóm lại là họ vẫn không lý giải thêm được bất cứ điều gì về những chuyện đang xảy ra.

Trừ một chuyện hiển nhiên: đã có một chuyện cực kì, cực kì lạ lùng diễn ra vào ngày hôm đó.

“Á!” – Lulu la lớn, như thể vừa sức nhớ ra chuyện gì đó – “Mình biết rồi”.

Cả Brandon và mình quay ngoắt sang nhìn đầy hy vọng “Biết gì cơ?”

“Mình biết tại sao cậu trông giống Nikki” – Lulu mỉm cười đầy đắc thắng – “nhưng lại nghĩ bản thân là Emerson Watts. Chứa ơi, như thế đã quá rõ ràng rồi! Hai người bọn cậu đã bị hoán đổi linh hồn cho nhau! Giống như phim Freaky Friday (Ngày thứ 6 kì quái)! ”

Thật là một thảm họa khi em gái mình lại thần tượng những cô gái như Lulu! Ngoài việc trông xinh gái và lắm tiền – và có thể, chthời, cái tâm cũng khá tốt – thì trí óc chỉ bé bằng hạt đậu.

“Lulu này, trên đời chẳng có cái gì gọi là hoán đổi linh hồn cả!” – mình ngán ngẩm chỉnh lại.

“Có mà!” – giọng Lulu đầy phấn khích – “Nếu không sao người ta lại đi làm phim về hiện tượng đó chứ?”

“Lulu, những thứ đó... không hề xảy ra, OK?” – làm sao để giải thích về vật lý học lượng tử và sinh học cho cô nàng vàng hoe này hiểu bây giờ nhỉ. Một người suy nghĩ ngô nghê như thế chắc chỉ không học hết quá lớp 8.

“Nếu không thì cậu giải thích thế nào về chuyện đang xảy ra đây?” – Lulu giương đôi mắt tròn xoe ngây thơ hỏi lại – “Rõ ràng cô gái kia bị màn hình plasma rơi trúng rơi trúng đầu thì cũng là lúc cậu – Nikki – lẫn ra ngất xỉu. Và đó chính là lúc linh hồn hai bọn cậu bị hoán đổi cho nhau. Giờ việc chúng ta phải làm là tìm lại cái cô Emerson Watts kia – người đang mang linh hồn của Nikki – và để hai người hoán đổi lại với nhau, thế là xong!”

Brandon nhú mày thắc mắc: “Trừ phi...”

“Không có trừ phi trừ phiếc gì cả” – Lulu ương ngạnh gạt phăng – “Đó là cách chúng ta giải quyết vụ việc lần này. Vì linh hồn của hai người bị tráo đổi khi cả hai cùng ngất đi nên bọn mình sẽ phải đập vào đầu các cậu một lần nữa để có thể trở lại như xưa. Yên chí, mình sẽ cẩn thận để không gây ra tổn thương nghiêm trọng về sau. Nhất là sẹo, bởi sắp tới cậu còn mấy buổi trình diễn thời trang ở Milan nữa mà”.

“Không được đâu” – Brandon phản đối trước cả khi mình mở miệng.

“Ý anh không được là sao?” – Lulu rõ ràng không phải là người dễ dàng bị bắt nạt – “Cứ làm là được. Tại sao lúc nào anh cũng suy nghĩ tiêu cực thế hả Brandon? Xem ra anh đã dành hơi quá nhiều thời gian tiệc tùng với cô nàng Mischa rồi đó. Từ khi bộ phim truyền hình của cô ta bị ngừng phát sóng chẳng khi nào em thấy cô ta tỉnh táo cả...”

“Anh không hề suy nghĩ tiêu cực. Anh chỉ muốn nói không thể có chuyện họ đã hoán đổi linh hồn hay thể xác gì hết.”

“Sao lại không?” – Lulu mặt dựng đở lên vì tức. Có điều khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia kể cả khi cáu giận thì trông vẫn rất dễ thương. Nhưng cũng chính vì thế mà sẽ chẳng ai nghĩ cô ta đang nổi giận thật. Bất quá chỉ coi đó là cơn động đánh của cô tiểu thư nhà giàu mà thôi – “Nếu cần người tư vấn vệtâm linh hay gì đó thì em sẽ nhờ thầy Yoshi trong lớp yoga của em. Thầy ấy là người cực kì tâm linh.”

“Ý anh không phải như vậy” – Brandon nói, giọng đầy khó chịu – “Chỉ là... lúc xem qua hồ sơ trên bàn của bố anh để tìm kiếm thông tin về Nikki, anh đã tình cờ phát hiện ra một chuyện. Về cô gái tên Emerson Watts kia”.

Mình nhào người hẩn người ra khỏi ghế nín thở chờ đợi.

“Chuyện gì về em cơ?” – mình hỏi vội.

“Ừm – Brandon ngập ngừng nói – “Thì là... theo như những gì viết trong tài liệu của bố anh... khi cái TV đó rơi xuống người Emerson Watts, cô ấy – ý anh là em – đã chết”.

10. Chương 10

“Không” – mình lắc đầu ngay quây – “Không thể có chuyện đó!”.

Ánh mắt Brandon nhìn mình đầy thông cảm.

“Anh chỉ nói những gì anh đọc được. Bố anh đã rất không hài lòng vì sự cố ngày hôm đó. Mặc dù đám người E.G.G đó gây chuyện thật...”.

“E.G.G á? Chắc ý anh đang nói về hội E.L.F” – mình sửa lại.

“Ừ chắc thế” – Bradon gật gù – “Dù thế nào thì cũng là lỗi của bố anh. Đáng ra ông ấy phải chú ý siết chặt an ninh hơn”.

“Em lại cho rằng nhẽ ra bố anh phải cho người treo mấy cái màn hình plasma khổng lồ đó chắc chắn và an toàn hơn” – Lulu mặt đầy nghiêm trọng.

“Thì nó cũng khá chắc chắn rồi đó chứ” – Brandon chống chế – “Đủ chắc để không bị rơi khỏi trần nhà, nếu ai đó không bắn sơn lên nó...”.

“Không thể tin nổi là anh có thể thốt ra những lời vô trách nhiệm như thế” – mình phần nộ thốt lên.

“Xin lỗi. Nhưng đó là sự thật. Nếu ai đó phải gánh trách nhiệm cho sự việc lần này thì đó phải là những người của hội E.L.F hay E.G.G gì đó kia” – Brandon phân trần.

“Tôi không nó cái màn hình plasma” – mình đứng bật dậy khỏi ghế... tay vẫn còn ôm Cosy trong lòng – “Tôi đang nói về tôi kìa. Chuyện tôi bị chết. Tôi không thể chết được”.

“À, điều đó thì anh dám chắc 100%” – Brandon nói – “Emerson Watts thực sự đã chết. Tin đó đã được đăng tải trên các phương tiện thông tin đại chúng, kể cả CNN. Anh thậm chí còn thấy cả cáo phó của cô ta mà. Tất cả đều có đầy đủ trong tập tài liệu của bố anh mà”.

Một dòng điện chạy xẹt qua người mình khiến toàn thân như muốn tê liệt.

Không thể nào...

Lulu e dè quay sang theo dõi phản ứng của mình. “Mình rất tiếc, Nik. Nhưng mình nghĩ anh Brandon nói đúng. Chính mắt mình đã chứng kiến lúc cái màn hình đó đổ nhào xuống người cô ta... Thực sự khó ai sống sót nổi sau khi bị cả một khối khổng lồ đè lép lép như con gián như thế”.

“Nếu quả thực tôi đã chết” – mặt mình xanh mét như tàu lá chuối, tay chân run rẩy tưởng chừng như muốn ngã khụy – “thì sao giờ tôi vẫn có thể ngồi ở đây mà nói chuyện và ăn uống như thế này?”.

“Bởi vì...” – Lulu nhẹ nhàng giải thích – “Như mình đã nói với cậu. Cậu đã bị hoán đổi linh hồn...”.

“Ôi Chúa ơi!” – đến nước này thì mình không thể nhịn nữa rồi – “Tôi nhắc lại một lần cuối! Không hề có chuyện hoán đổi linh hồn linh gì hết!”.

“Được rồi, được rồi” – Lulu vội hạ giọng – “Cậu không cần phải hét lên như thế”.

“Phải có cách lý giải nào đó hợp lý hơn” – Mình chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng – “Nếu Emerson Watts đã chết, và mình là Nikki Howard thì tại sao bố mẹ Emerson Watts lại là người túc trực bên giường bệnh của mình trong suốt thời gian qua ở bệnh viện? Tại sao không phải là bố mẹ của Nikki?”.

“Ồ, bởi vì Nikki không có bố mẹ” – Lulu nói giọng tỉnh queo – “Ý mình là... ngay cái giây phút cậu ấy đặt bút ký bản hợp đồng độc quyền với công ty người mẫu, cậu ấy đã trở thành một người phụ nữ độc lập”.

“Như thế nghĩa là sao?” – mình hỏi lại.

“Nikki chưa bao giờ có mối quan hệ tốt đẹp với bố mẹ. Cô ấy – à, cậu – chẳng bao giờ kể gì về bố mẹ mình c

“Chính xác” – Brandon để thêm vào.

“Nikki trước giờ sống như một người không có gia đình. Mình nghĩ...” – đột nhiên Lulu hạ giọng thì thào – “Bố mẹ cậu ấy là những người nghèo khổ, chỉ trông chờ vào đồng lương trợ cấp”.

“Tự dưng sao cậu phải thì thào thế?”.

“À, ừm... mình cũng không biết nữa” – Lulu nhún vai – “Có lẽ là do tự dưng lời chuyện tiền bạc ra nói thế này thực sự chẳng hay ho gì. Hơn nữa Nikki chẳng bao giờ nhắc đến gia đình của mình, hay cậu ấy sinh ra và lớn lên ở đâu... Nói chung là không một ai biết về cuộc sống của Nikki trước khi cậu ấy tới New York và trở nên nổi tiếng”.

“Cứ cho là thế đi” – mình tiếp tục phân tích – “Nhưng điều đó vẫn không lý giải được lý do vì sao bố mẹ mình lại có mặt trong phòng bệnh của Nikki”.

“Bởi họ biết linh hồn cậu đang bị nhốt trong cơ thể của cậu ấy” – Lulu vẫn không chịu bỏ qua cái giả thiết phi hiện thực của mình – “Có thể xác của cô ta đã chết nhưng linh hồn thì vẫn còn vương lại. Vì thế câu

hỏi đặt ra là: vậy thì linh hồn của Nikki Howard đang ở đâu? Liệu có phải nó cũng đang trôi nổi ở đâu đó không? Nếu như vậy chúng ta cần phải bắt nó lại!”.

“Việc chúng ta cần làm bây giờ” – Brandon lờ đi coi như không nghe thấy những câu nói nhảm của Lulu – “là gọi cho chị Kelly và nói cho chị ấy biết rằng Nikki đang ở chỗ bọn mình. Nhưng cô ấy không hề nhớ mình là Nikki. Sau đó chúng ta cần hỏi Kelly xem Nikki thực sự đang ở đâu. Ý anh là linh hồn của Nikki”.

Ồi giờ ơi, không thể tin nổi trên đời lại có lắm kẻ điên đến vậy. Không lẽ đứa nhà giàu nào trong đầu cũng toàn những ý tưởng điên rồ như thế này sao?

“Anh có nghĩ chị Kelly đứng đằng sau vụ này không?” – Lulu hỏi – “Em luôn thấy có điều gì mờ ám với con người này. Người đại diện gì mà đến nổi chuyện móc nối để Nikki lên trang bìa tạp chí Sports Illustrated chuyên đề áo tắm cũng không làm được? Chị ta cứ luôn mồm nói còn ới thời gian và rằng Nikki không việc gì phải lo lắng. Anh nghe có chối tai không? Em dám cá với anh là bà Kelly đứng đằng sau mấy chuyện hoán đổi linh hồn này...”

Mình chẳng buồn nghe xem Brandon đối đáp thế nào nữa bởi còn mãi vò đầu bứt tai (của Nikki)...

...và mình phát hiện ra một cái gì đó lạ trên đầu.

Không phải tóc cũng chẳng phải da đầu.

Mình đứng sững lại giữa phòng, nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của mình (hay của Nikki Howard) trên cái cửa sổ bằng kính khổng lồ đang nhìn thẳng xuống toàn cảnh Manhattan về đêm. Một tay đưa lên sờ soạng khắp đầu. Đúng là có cái gì đó khác khác...

Đây rồi! Dọc theo hộp sọ của mình – hay của Nikki – là một đường da lằn lên nhẵn nhúm, được che đậy rất khéo dưới làn tóc dài mềm mại. Sờ vào không hề đau những vẫn còn hơi mềm mềm. Chắc chắn phải có chuyện gì đó cực kì khủng khiếp đã xảy ra. Đến nỗi để lại một vết sẹo dài chừng 12cm và rộng khoảng 1cm lồi lên như vậy trên đầu mình.

Cuối cùng cũng hiểu. Với những kiến thức lượm lặt được từ chương trình khoa học mà mình và Christopher thường xem trên kênh Discovery Channer, mình dám chắc có ai đó đã rạch một đường trên cổ Nikki và mở toang hộp sọ của cô ta ra.

Chỉ có điều tại sao họ phải làm thế? Trừ phi...

Đột nhiên mình có cảm giác máu trong người mình – không, máu của Nikki – như muốn đông cứng lại. Mình vẫn còn nhớ một chiều Chủ Nhật cách đây không lâu, tại căn hộ của Christopher, bọn mình vừa chén Doritos vừa xem chương trình về đề tài phẫu thuật có tên là: “Ghép não người ngành phẫu thuật của tương lai nay đã trở thành sự thật”.

Không. Không thể nào.

Họ đã nói gì trong đoạn phim phóng sự đó nhỉ? À, nhớ rồi. Các nhà khoa học tại Châu Âu đã chứng minh được rằng việc ghép não giữa người với người là hoàn toàn có thể thực hiện được.

“Hay quá nhỉ” – Christopher đã thốt lên đầy thích thú – “Mình cũng muốn làm một quả”.

11. Chương 11

Tiếng chuông báo thức làm mình tỉnh giấc.

Mới đầu mình còn không định vị được cái tiếng đó phát ra từ đâu cơ. Bởi vì trong một phút, mình vẫn cứ ngỡ đang nằm trong phòng ngủ ở nhà. Mình với tay dò dẫm tìm cái đồng hồ để tắt nhưng rút cuộc tay mình lại chạm phải mặt ai đó.

Thật không bình thường chút nào.

Mình choàng tỉnh và nhìn quanh. Đây không phải là phòng ngủ ở nhà! Cũng chẳng phải phòng bệnh của bệnh viện. Mà là căn hộ cao cấp của Nikki Howard và đêm qua mình đã ngủ quên trên cái trường kỷ trong phòng khách, đầu vẫn đang gối trên ngực của Brandon Stark. Mình hoảng hồn ngồi bật dậy – sao mình có thể cuộn mình ngủ ngon lành trong vòng tay một người lạ hoắc thế này! – nhanh tới nỗi mình đã bị choáng mất một lúc. Mà không chỉ một cơn choáng không đâu, đầu mình lúc này như đang bị ai dùng búa bổ vào đầu ý.

Phải mất một hai giây sau mình mới sực nhớ ra cái lý do khiến đầu mình đau tới vậy.

Mình gục mặt xuống đầu gối, kêu lên đầy bất lực, để mặc cho mái tóc vàng óng của Nikki Howard xòa xuống che hết mặt. Cosy – cục cưng của Nikki Howard – xem ra không thích cảnh tượng này cho lắm thì phải... Nó len lén nhảy lên, “rẽ” tóc, và chui tọt vào lòng mình, sau đó hớn hỏ liếm mặt mình chào buổi sáng.

Tiếng chuông đó lại giống giả kêu lên.

“Ôi giờ ơi” – nó làm mình phát cáu. Mình đành loẹt quẹt bé Cosabella đi quanh phòng khách để tìm và tắt nó đi.

Mặt Trời cũng đã lên cao. Ánh nắng Thu chan hòa chiếu qua cánh cửa sổ bằng kính khổng lồ ủa vào khắp căn phòng khách. Bên ngoài, trời xanh ngắt không gợn bóng mây.

Những xem ra điều đó chẳng ảnh hưởng gì tới hai thành viên của B. C. N kia. Lulu Collins trông thật giống một thiên thần, mái tóc ngắn lòa xòa trước mặt còn mascara cũng đã nhạt bớt.

Kế bên cạnh là Brandon Stark cũng đang ngủ rất ngon lành, nửa người trên ghé, nửa người dưới sà, tay vẫn giữ chặt cái điều khiển TV. Màn hình TV treo phía trên lò sưởi vẫn đang bật... à, là kênh MTV nhưng ở chế độ tắt tiếng.

Lại là tiếng chuông lúc này. Lần này thì đến Lulu, đang say giấc nồng ghé cũng phải rên siết vì khó chịu. Một cách lười biếng, cô nàng với tay quờ lấy cái chăn cashmere – hai bọn mình đắp chung tối qua – và trùm lên đầu. Phải mất một lúc mình mới phát hiện ra tiếng chuông này phát ra từ cái hộp thoại treo kế bên cửa ra thang máy. Không biết làm gì hơn – ngoài chuyện tìm mọi cách để tắt cái tiếng chuông đó đi – mình vội nhắc cái bộ đàm lên.

“Alô... Alô...” – mình ngập ngừng gọi.

“Xin lỗi đã đánh thức cô dậy, thưa cô Howard” – giọng một người đàn ông mà mình chưa từng nghe qua (tất nhiên rồi) – “Nhưng cậu Justin Bay đang ở đây và muốn được gặp cô”.

Justin Bay? Ngôi sao của bộ phim Journeyquest (dở tệ) á? Justin Bay muốn được gặp mình sao?

À... à, anh ta không phải tới gặp mình mà là Nikki Howard.

Ố, nhưng tại sao? Chẳng phải anh ta là bạn trai của Lulu Collins đó sao? Mình vẫn còn nhớ như in cái nhẫn sapphire hồng cậu ấy khoe với mình tối hôm ở bệnh viện. Và rằng “Justin” chính là người tặng cho cậu ấy còn gì.

Mình nhớ rõ mà.

“Chắc ý anh ta là muốn gặp Lulu đấy ạ” – mình sửa lại – “Nhưng cậu ấy vẫn đang ngủ...”.

“Không, thưa cô Howard” – người gác cổng nói – “Cậu Bay đây đã nhấn mạnh là muốn gặp riêng cô. Và tốt hơn hết là cô không nên để cô Collins biết. Cậu Bay sẽ chờ cô ở dưới sảnh. Cậu ấy nói có chuyện rất quan trọng”.

Hừm, lạ thật! Justin Bay tới gặp Nikki Howard, nhưng lại không muốn cô ta nói với Lulu là sao? Có chuyện gì thế nhỉ?

“Cậu ấy còn nói” – chú gác cổng nói tiếp giọng đầy chán chường – “sẽ không bỏ đi cho tới khi gặp được cô. Và lần này cậu ấy đã nói là làm”.

Gớm, anh chàng này cũng mạnh mẽ ghê nha! Nhưng vẫn đề là... tại sao Justin cứ nhất quyết đòi gặp Nikki Howard như vậy, mà lại không muốn để Lulu biết? Mình cố nhớ lại những gì đã đọc về Justin Bay trên tờ

Us Weekly của Frida và trong phim Journeyquest (vai Leander của anh ta đáng ra phải trao giải Mâm xôi mới đúng). Cũng không có gì đặc biệt lắm, trừ chuyện anh ta cực kỳ đẹp trai.

À, và giàu có nữa. Bởi vì bố của Justin là diễn viên điện ảnh kỳ cựu Richard Bay, người đã thành danh với loạt phim nổi tiếng Sky Warrior từ khi còn rất trẻ. Hiện nay bác ý đã chuyển sang làm nhà sản xuất truyền hình với rất nhiều show ăn khách chuyên chiếu vào khung giờ vàng... và sở hữu một trang trại nuôi trâu lớn ở Montana (chẳng liên quan ý!).

Không lẽ Justin đang muốn chuẩn bị một sự bất ngờ cho Lulu? Đúng rồi, đó là lý do anh ta cứ muốn gặp mình chứ không phải Lulu.

“Cô có muốn tôi gọi cảnh sát không, thưa cô Howard?” – người gác cổng bất ngờ hỏi.

“Hả?” – mình sửng sốt kêu lên – “Không! Không! Không cần đâu ạ. Cháu sẽ xuống đó”.

“Vâng, thưa cô Howard. Tôi sẽ cho thang máy lên ngay bây giờ”.

Mình đặt cái bộ đàm xuống. Tuyệt ghê cơ! Mình sắp xuống nhà tiếp chuyện với Justin Bay. Trong thân xác Nikki Howard, chứ không phải Emerson Watts. Tất nhiên mình cũng không nhất định đi thanh minh với anh ta chuyện mình không phải là Nikki. Riêng việc phải nghĩ cách thuyết phục điều đó với Lulu và Brandon đã đủ khiến mình ong hết cả đầu rồi. Chứ đừng nói tới Justin Bay! Cứ xem cái cách Justin vào vai Leander trong phim Journeyquest là hiểu anh ta dẫn độn tới mức nào...

Không sao đâu! Mình có thể làm được. Mình...

Ôi Chúa ơi! Mình không thể! Mình không có thời gian cho mấy trò vô bổ này. Mình cần phải quay lại bệnh viện. Sau khi đã được ngủ đầy giấc (mặc dù chỉ nằm trên trường kỷ và cả đêm phải nghe bản demo ca khúc mới nhất của Lulu. Phải công nhận giọng hát của cậu ấy cũng không đến nỗi nào), giờ mình biết phải làm gì. Trước tiên mình cần phải tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, tại sao bố mẹ lại đối xử với mình như vậy, tại sao không ai chịu nói cho mình biết chuyện tày trời này, họ đã làm gì với cơ thể cũ của mình...

... và bộ não của Nikki Howard?

Mình đặt Cosabella xuống rồi phi như bay vào phòng tắm của Nikki Howard, hy vọng chỉ một điều thần kỳ đã xảy ra... Để rồi lại thất vọng khi nhìn thấy khuôn mặt của Nikki vẫn lù lù một đồng trong gương. Giá tất cả những chuyện này chỉ là một cơn ác mộng thì tốt biết mấy!

Mình đắp một ít nước lạnh lên mặt để cho tỉnh táo hẳn, sau đó một tay mở ngăn kéo tìm bàn chải và khăn mặt, tay còn lại với lấy cái lược chải qua cái đầu – một cách nhẹ nhàng để không làm đau vết khâu chưa lành hẳn trên da đầu... của Nikki. Thôi thì cứ dùng tạm cái bàn chải đánh răng của cô ấy vậy, dù sao hàm răng này cũng là của Nikki

Sau khi vệ sinh cá nhân xong mình mở tủ vớ đại một cái áo khoác da màu nâu mềm oặt.

Đang dợm bước ra khỏi phòng Nikki thì mình liếc thấy cái máy tính hồng của cô ta nằm chổng chơ trên bàn. Hay là nhân tiện lên mạng xem thử những điều Brandon nói tới qua có thật không, về chuyện mình đã chết ý. Justin đằng nào cũng đợi này giờ rồi, mình lên Google chỉ mất vài phút chứ mấy.

Hơn nữa, mình bị hôn mê cả tháng nay chắc hòm mail cũng chật cứng rồi. Dù rằng phần lớn trong số đó chỉ là thư rác nhưng cứ mở ra xem thế nào. Mất thêm 1 phút nữa là cùng. Biết đâu Christopher lại viết thư cho mình thì sao...

Nhưng khi mở nắp cái laptop hồng đó ra, mình phát hiện ngay có gì đó không ổn. Không phải vì nó là sản phẩm của tập đoàn Stark (nói thật, nếu mình có tiền như thế, chắc chắn mình sẽ rinh ngay một em laptop của hãng Apple, chứ không phải Stark)... mà vì bàn phím của nó hoạt động khá lờ đờ, không nhạy như bình thường.

Tất nhiên mình đoán ra được ngay lý do tại sao. Mỗi khi mình bấm vào một ký tự trên bàn phím, cái đèn lưới hệ thống trên modem của Nikki lấp tức nhấp nháy.

Lâu nay bố của Christopher luôn bị ám ảnh rằng tất cả những máy tính mà chúng ta đang sử dụng hiện nay đều đang bị chính phủ theo dõi, vì thế bác ý nghiên cứu rất kỹ về vấn đề bảo mật an toàn rồi dạy cho

Christopher và mình một số cách để phát hiện xem máy tính của mình có bị ai theo dõi không.

Theo đó, máy tính của Nikki Howard rõ ràng đang bị ai đó theo dõi.

Những người ít đụng đến máy tính – ví dụ như cô nàng siêu mẫu nổi tiếng thế giới Nikki – sẽ khó có thể nhận ra. Nhưng làm sao có thể qua nổi mắt một kẻ gần như ăn, ngủ, thở cùng máy tính như mình.

Mình nhanh chóng rút ngay tay ra khỏi bàn phím. Cũng may mình mới chỉ nhấp chuột vào mục Tin tức trên Google, chứ chưa gõ bất cứ từ nào có thể khiến người phía đầu bên kia phát hiện ra là mình.

Ghê thật! Ai lại đi theo dõi Nikki Howard thế nhỉ?

Và tại sao? Hòm thư của một cô siêu mẫu thì có gì hay ho mà đọc lên cơ chứ?

Đúng lúc đó mình nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra. Mình vội chạy vụt ra khỏi phòng Nikki ra chỗ thang máy. Người trực thang máy không phải lỗi qua bọn mình đã gặp.

“Chào buổi sáng, cô Howard” – anh ta mỉm cười nghiêng đầu chào mình.

“Suytttt” – mình giơ tay ra hiệu về phía Lulu và Brandon, vẫn đang say giấc nồng trong phòng khách. Trông cứ như hai thiên thần ý! Thế mà lúc tỉnh thì toàn làm những việc điên rồ, kiểu như bắt cóc con người ta để giả thoát cho họ khỏi bị tẩy não bởi “đám người thuộc giáo phái Scientology”.

“Ôi, tôi xin lỗi” – anh chàng đó vội hạ giọng xuống và đưa tay ra giữ cửa thang máy chờ mình – “Cô đi xuống ạ?”.

“Vâng” – nhìn mình lại một lần cuối nhìn về phía “hai kẻ bắt cóc” rồi bước vào trong thang máy...

... cùng lúc một bóng trắng chạy vụt theo chân mình nằm phủ phục xuống sàn thang máy.

“Cosy” – mình cúi xuống nựng con cún con của Nikki – “Đi ra! Tao không phải là chủ nhân của mày. Tao sẽ không quay lại đây nữa đâu. Quay vào nhà đi”.

Nhưng Cosabella vẫn bướng bỉnh không chịu nhúc nhích, mồm thì rên ư ử.

“Tao nói thật đấy” – mình thì thào – “Mày không thể đi theo tao được. Tao phải quay lại bệnh viện” – nói rồi mình bế bông cục bông trắng muốt kia lên và đặt xuống tấm thảm bên ngoài thang máy – “Hãy ở yên đó”.

Nhưng ánh mắt van xin đầy tội nghiệp của Cosy – cộng thêm tiếng kêu la thảm thiết của nó – đã khiến cho trái tim mình chùng xuống.

“Thôi được rồi, vào đây nào” – mình đành chịu thua vẫy tay gọi Cosy. Nói không chừng việc nó khăng khăng đòi đi bám theo mình không phải vì đã quá bện hơi mình mà đơn giản chỉ vì nó muốn đi theo “tiếng gọi của tự nhiên” – “Xin lỗi cưng nhá!”.

Cosy cuống quýt chạy vào trong thang máy, không ngừng ngoe nguẩy đuôi đầy sung sướng.

Người trực thang máy mỉm cười với mình (à, Nikki Howard) và nhấn nút đóng cửa lại. Chưa đầy một phút sau bọn mình đã tới nơi. “Chúc cô một ngày tốt lành, cô Howard”.

“Tôi không phải...” – mình xua tay định thanh minh nhưng rồi quyết định thôi. Dù sao trong tấm gương lớn trên tường thang máy kia vẫn là hình ảnh của Nikki Howard, dù mình có nói gì đi nữa thì cũng đâu có ai chịu tin mình

“Cám ơn anh” – mình đổi lại.

Điều đáng nói ở đây là mặc dù mình chỉ đánh răng, rửa mặt và chải đầu qua loa cho Nikki Howard nhưng cô ta trông vẫn xinh đẹp lạ lùng. Đến nỗi anh chàng phát chuyển nhanh của hãng UPS vừa nhìn thấy bóng mình bước ra khỏi thang máy, với cún con Cosy đang lùn cùn đi bên cạnh, liền làm rơi đánh phịch cả bưu kiện trên tay... mặt mũi đỏ bừng lên khi thấy mình quay qua nhìn.

Không lẽ Nikki xinh đẹp tới mức đó sao?

Hoặc là thế hoặc là vì anh ta đang quá bất ngờ khi thấy một siêu mẫu như mình lại ăn mặc giản dị như vậy: quần bò, áo phông, đi giày thể thao Sketchers.

Oài, không ngờ cái sảnh tầng 1 của tòa nhà này to và đẹp thế này! Ấn tượng nhất phải kể tới cái đèn chùm pha lê to vật vờ treo lủng lẳng giữa trần. Tối qua trong lúc còn hoảng loạn vô bờ bến khi bị hai kẻ lạ mặt bắt cóc tới đây mình đã không kịp để ý. Cộng thêm sau đó lại phát hiện ra chuyện mình đang bị giam hãm trong cơ thể người khác nên mình đã kiệt sức và thiếp đi, không thể nghĩ ngợi thêm một điều gì tồi tệ hơn nữa.

Người đang đứng phía dưới cái đèn chùm khổng lồ kia là Justin Bay, trông nổi bật như vừa bước ra từ cuốn tạp chí tuổi teen mà Frida nhà mình vẫn hay quăng quật khắp nhà. Anh ta mặc khá giản dị, quần bò, áo trùm đầu, và đeo kính râm kín mít tới nửa mặt. Có điều... vừa thấy mình bước ra khỏi thang máy, anh ta vội đảo mắt nhìn ra phía sau lưng mình, như thể muốn kiểm tra xem có ai đi xuống cầu thang máy cùng mình hay không.

Sau khi chắc chắn ngoài mình ra không còn ai khác khuôn mặt điển trai của Justin Bay trông nhẹ nhõm thấy rõ. Anh ta hớn hờ nhoẻn miệng cười với mình rất tươi, khoe ra hàm răng trắng bóng, đều tăm tắp tới mức khó tin.

“Em xuống rồi đấy à” – vẫn cái giọng đặc trưng mình nghe trong phim Journeyquest siêu tệ hồi trước.

“Vâng” – mình nói khẽ. Cosabella đã chạy vọt thẳng ra cái cửa quay trước sảnh – “Nhưng tôi chỉ có thể gặp anh chừng 1 phút thôi. Tôi có việc phải đi. Anh muốn tôi đưa gì cho Lulu nào?”.

Nụ cười trên môi Justin vụt tắt – “Lulu á? Tại sao anh lại phải nhờ em đưa gì cho Lulu?”.

“Ừm, tôi cũng không biết” – mình nhún vai. Cosabella vẫn mãi mê ghéech chân lên ấy cái cửa quay. Mình đã đoán không sai, nó thực sự muốn đi theo tiếng gọi của tự nhiên – “Tôi chỉ đoán mò thế. Nếu không phải muốn gây bất ngờ cho Lulu thì tại sao anh lại muốn gặp tôi mà không phải là Lulu?”.

“Trò đùa gì thế này?” – Justin giật phăng cái kính ra, nhào tới nắm lấy tay mình. Hai mắt anh ta nhìn mình như sắp khóc, giống một cảnh trong phim Journeyquest – khi nhân vật Leander của anh ta cầu xin mục phụ thủy độc ác tha mạng cho cô người yêu Alaan của mình (do Mischa Barton, ngôi sao của series phim truyền hình dài tập The O.C thủ vai) – “Nikki, em yêu. Thời gian vừa rồi em đã đi đâu thế? Anh tưởng như chết đến nơi rồi. Em không gọi điện hay nhắn tin cho anh gì cả. Suốt hơn một tháng trời. Sau đó anh nghe tin em đã quay trở lại, vậy mà em không nhớ gọi cho anh lấy một cú là sao? Anh đã làm gì sai chứ? Nói cho anh biết đi”.

Những lời vừa rồi của Justin khiến mình càng lúc càng hoảng hốt tột độ... bởi mình đã nhận ra ba sự thật bề bàng:

Một, Justin Bay đang yêu mình. À, không phải mình, mà là Nikki Howard.

Hai, Nikki Howard rõ ràng là một đứa con gái chẳng ra gì, đi quyến rũ bạn trai của chính người bạn thân nhất và cũng là bạn cùng nhà của mình. Chưa kể như thế là cô ta còn đang lừa dối, lảng nhăng sau lưng anh bạn trai tỷ phú, Brandon Stark của mình.

Ba, con chó cảnh của Nikki Howard đang chuẩn bị tề bày ra cái sàn cẩm thạch bóng loáng như gương kia.

“Anh đợi một lát nhé” – mình giật vội tay ra khỏi tay Justin – “Tôi phải cho con chó của mình ra ngoài cái đã”.

“Nikki!” – Mặt Justin tối sầm lại vì giận dữ – “Em không thể...”.

“Xin lỗi. Chỉ một phút thôi” – mình cuống quýt chạy tới chỗ Cosy và đẩy cửa cho nó – “Đây, Cosy. Ra đi cưng”.

Cô nhóc chỉ đợi có thế, vọt rất nhanh theo mình ra khỏi cửa. Bên ngoài thời tiết mùa Thu thật mát mẻ, dễ chịu.

Cosabella le te le te chạy ra chỗ chậu cây cảnh trước cửa tòa nhà và... mình tá hỏa nhận ra nó không phải chỉ muốn đi tè không...

Mà giờ trên tay mình không có cái gì để dọn.

“Ôi Chúa ơi, cháu xin lỗi” – mình rồi rít xin lỗi chú gác cổng đứng cách đó không xa đang vẫy xe cho khách.

Chú ấy tròn mắt nhìn mình đầy kinh ngạc. “Cô Howard. Cứ để tôi lo. Mọi lần cũng vậy mà”.

Không phải chứ??? Người gác cổng tòa nhà của Nikki Howard vẫn thường xuyên phải đi dọn phân chó cho cô ta? Thật mất mặt quá đi! Mặt mình đột nhiên đỏ ửng lên vì ngượng. Không ngờ một đứa mặt dày như Nikki Howard cũng biết đỏ mặt cơ đấy!

“Ừm... không sao đâu ạ” – mình xua tay từ chối đây đây – “Chú cứ cho cháu mượn một cái túi giấy hay tờ giấy báo gì đó. Cháu sẽ tự dọn”.

“Không sao đâu, cô Howard” – người gác cổng nhìn mình như thể mình đang mất trí vậy. Thì ra Nikki Howard trước nay chưa bao giờ tự đi dọn phân cho con chó của mình – “Là tôi, Karl đây mà. Cứ để tôi lo mấy chuyện này”.

Mình chỉ muốn chết đi vì nhục. “Vâng, chú Karl. Cháu rất rất xin lỗi nhưng cháu có thể nhờ chú thêm một việc nữa được không? Lát chú dắt Cosy lại lên nhà giúp cháu với, cháu đang vội phải đi ngay bây giờ” – mình thà chết chứ không muốn quay lại vào đó và gặp mặt cái tay Justin cả chón kia thêm một phút nào nữa.

Chú Karl gật đầu và đi tìm báo để dọn cái đống... kia của Cosy.

Trong khi đó nhóc cún đã phát hiện ra ý định bỏ đi của mình cuống cuống leo đèo chạy theo, vừa chạy vừa gào thảm thiết.

Không phải là rên rỉ, cũng chẳng phải là sủa, mà là tru tréo! Nó hú như một con sói tí hon vậy! Tóc tai thì dựng ngược hết cả lên.

Giờ lại là chuyện gì nữa đây?

Chú Karl nhanh nhẩu bước tới giải đáp ngay cái thắc mắc đó của mình.

“Nó nhớ cô đấy” – giọng chú ý đây nghiêm trọng – “Suốt cả tháng cô vắng nhà vừa qua, lúc nào nó cũng hú lên như vậy hết”.

Ôi chúa ơi, mình đúng là một kẻ tồi tệ mà! Mình đã bỏ con chó cưng của mình suốt hơn một tháng trời mà không thêm đoái hoài gì.

Ồ, mà không. Cosy đâu có phải chó cưng của mình.

Và mình cũng không phải một kẻ tồi tệ. Chú Karl không hề biết lý do Cosy bị bỏ rơi suốt thời gian qua là vì chủ nhân thực sự của nó đã... chết, trên lý thuyết. Trừ phi Lulu nói đúng về chuyện hoán đổi linh hồn những mình tin là không phải vì trên đời không hề có đường như thế.

“Cosy” – mình cúi xuống bế bổng nó lên, ôm nó vào trong lòng. Cô nàng lập tức nín khóc ngay, hít lấy hít để khuôn mặt mình.

“Cosy” – mình thì thào nựng. Tim mình lại chùng xuống khi thấy ánh mắt van lơn của nó – “Tao không thể mang mày theo được. Mày không thuộc về tao. Hơn nữa tao phải quay lại bệnh viện. Họ không cho phép mang chó vào bệnh viện, nhớ không?”.

Nhưng Cosy chỉ hờn hờn nhìn mình ra chiều sung sướng, đuôi cứ ngoáy loạn cả lên.

Giây phút đó mình biết là mình sẽ mang Cosy theo cùng mình, dù cho trời có sập.

Thật không may, đúng lúc đó Justin Bay đẩy cửa bước ra, mặt hầm hầm khó chịu.

“Có phải vì chuyện cái nhăn không?” – anh ta bước tới nắm lấy tay mình, hạ giọng thì thào. Bọn mình đang đứng giữa phố Trung tâm, dưới lòng đường xe cộ đang tấp nập đi lại như mắc cửi – “Cái mà anh tặng cho Lulu ý? Nghe này, nó chẳng nói lên điều gì hết, em yêu ạ. Anh chỉ tặng cho cô ta để cô ta khỏi nghi ngờ chuyện hai chúng ta thôi. Em không thể vì thế mà giận anh đấy chứ?”.

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói về chuyện gì cả” – mình thú thật với Justin – “Giờ tôi có nơi rất cần phải tới...”.

Đột nhiên anh ta nắm lấy hai vai mình kéo giật lại và... hôn đắm đuối lên môi mình.

Nụ hôn thứ hai trong vòng 12 tiếng vừa qua của mình có vẻ còn mãnh liệt hơn cả nụ hôn đầu tiên. Hai đầu gối mình tự dưng mềm nhũn ra, thiếu điều muốn ngã khụy vào vòng tay cơ bắp kia.

Trước giờ mình vẫn luôn cười khẩy khi đọc mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn của Frida, nhất là mấy đoạn nhân vật nam chính kéo giật nhân vật chính lại và cuồng nhiệt làm đầu gối cô ta run lẩy bẩy, không làm chủ được mình. Mình luôn tự nhủ rằng mấy chuyện như thế chỉ có trong tiểu thuyết chứ ngoài đời làm gì có ai như vậy.

Thật ngạc nhiên khi chính cơ thể mình – hay nói đúng hơn là cơ thể của Nikki Howard – bỗng dưng nhũn như chi chi trước nụ hôn của Justin Bay, ngay giữa con phố Trung tâm đông đúc, trước mặt chú Karl – người gác cổng, và một dãy dài những chiếc xe taxi đang nối đuôi nhau đứng chờ đèn xanh, và hàng trăm con chim bồ câu đang mãi miết nhặt nhạnh thức ăn trên phố cùng ánh mắt tò mò của những người đi bộ. Mình sém chút nữa đánh rơi luôn cả Cosabella – đang bị ép dẹt lên giữa mình và Justin – vì... bất ngờ.

Phản ứng như vậy có được coi là bình thường không nhỉ? Không lẽ cơ thể con người luôn phản ứng loạn xạ ngẫu nhiên như vậy mỗi khi được ai đó hôn? – nhất là khi họ là những người đàn ông lạ lẫm đối với mình (nhưng lại có chung một điểm: đẹp lung linh như vừa bước ra từ mấy cuốn tạp chí lá cải)? Hoặc là thế, hoặc là Justin và Brandon Stark đều tình cờ là những người hôn giỏi? Bởi vì họ khiến mình mất hết tự chủ mỗi khi được họ hôn. Và giờ thì mình thích mấy trò hôn hít này rồi đấy. Mặc dù mình biết việc hôn bạn trai của bạn thân nhất của Nikki Howard là hoàn toàn sai trái, nhất là lại làm đằng sau lưng bạn thân của Nikki Howard.

Chưa kể, thành thực mà nói mình không hề thích hai người họ. Người mình thích xưa nay vẫn luôn là cậu bạn thân ở nhà cơ. Nếu cậu ấy cũng ngả người hôn mình ngay giữa đường phố Trung tâm như thế này, thế là mình sẽ chết vì hạnh phúc mất.

Mình không thể để chuyện này tiếp tục xảy ra được. Cho dù là cơ thể của Nikki có đang thích thú với màn hôn hít này thế nào đi nữa thì cũng phải chấm dứt ngay thôi. Nhờ Christopher tình cờ đi ngang qua đây và thấy mình đang đắm đuối hôn gã Justin Bay kia thì sao? Lâu nay Christopher vẫn luôn ghét Justin Bay vì đã làm hỏng cả bộ phim Journeyquest với lối diễn xuất không-thể-tệ-hơn của anh ta.

Mặc dù có nhìn thấy thì cậu ấy cũng không thể tưởng tượng nổi mình chính là Nikki Howard.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng.

Còn Lulu thì sao? Nhờ cậu ấy đã thức giấc và đang nhìn ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy bọn mình thì sao? Đành rằng cô ta đã bắt cóc mình tối qua nhưng dù sao cũng vì mục đích tốt xuất phát từ trái tim cô ta.

Chúa ơi, sao anh ta lại hôn tuyệt đến thế cơ chứ? Mình thật chẳng muốn dừng lại chút nào.

“Làm ơn dừng lại đi...” – mình lấy hết dũng khí đẩy anh ta ra.

“Em biết đây là chuyện em muốn làm mà” – giọng Justin trầm trầm giống y như giọng mấy tay công tước điêu ngoa vẫn thường được miêu tả trong truyện của Frida. Tay anh ta vẫn bám chặt lấy vai mình.

“Không” – mình yếu ớt phủ nhận – “Không phải. Như thế này là không được.”

“Em đâu có nói như thế hôm ở Paris” – Justin

“Ừm...” – mình mím chặt môi lại, cố gắng không nhìn vào mặt anh ta – “Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ đến Paris. Bỏ tay ra...”

Ngay lập tức, Justin buông tay khỏi vai mình. Nhưng không phải vì mình yêu cầu, mà là vì Gabriel Luna. Chính anh ta không hiểu từ đâu xuất hiện, đã bước tới giật tay Justin ra khỏi vai mình.

“Tôi nghĩ cô gái đây đã yêu cầu anh bỏ cô ý ra” – Gabriel Luna nghiêm giọng ra lệnh cho Justin bằng cái giọng Anh đặc sệt.

Oài, chuyện càng lúc càng diễn biến kịch tính như trong mấy cuốn tiểu thuyết của Frida thì phải! Lãng mạn và bi tráng!

“Mày nghĩ mày là ai thế hả?” – Justin vượt lại chỗ áo da hơi nhăn nhúm do bị anh Gabriel túm vào.

“Một người bạn của Nikki” – anh Gabriel lạnh lùng nói. Lại thêm một thành viên của hội B. C. N! Chính anh ta tự nhận đây nhá!

“Em không sao chứ, Nikki?” – nói rồi anh ý quay sang hạ giọng hỏi thăm mình, đầy thiện chí.

Mình gật đầu một cách vô thức. Còn Cosabella thì gằm gù khó chịu nhìn Justin. Cũng phải thôi, chẳng ai lại thích bị kẹp giữa hai con người to xác như thế.

“Em không sao” – mình nói – “Chỉ sợ... anh biết đấy... nhờ có ai nhìn thấy”.

Ai ở đây nghĩa là Christopher và Lulu, tất nhiên rồi. Nhưng phản ứng của Justin khi vừa mới nghe thấy thế... đúng là ngoài dự đoán của mình. Xem ra tới lúc đó anh ta mới giật mình nhận ra rằng bọn mình đang đứng giữa con phố đông người. Anh ta thậm chí còn không buồn liếc lên nhìn ô cửa sổ to đùng trên tầng áp mái lấy một lần. Đồ đểu! Tên hèn nhát!

“Cũng đúng!” – anh Gabriel gật gù, trong khi Justin đứng bên cạnh mặt xanh như ớt nhái – “Đám paparazzi có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Anh nghĩ anh vừa nhìn thấy một vài vị đang lấp ló ở chỗ ngã tư, trên đường tới đây”.

Câu nói đó thật chẳng khác gì tiếng sét ngang tia với Justin. Anh ta cuống cuống dựng cổ áo khoác lên và lùi thật nhanh, không quên buông ra một lời nhẩn nhủ: “Anh sẽ gọi lại cho em sau, em yêu”.

Không thể tin nổi! Anh ta không thèm hỏi han về cô bạn gái Lulu đấy một câu nhưng lại hốt hoảng bỏ chạy khi nghe thấy từ paparazzi. Hèn hèn thế là cùng!

Anh Gabriel quay sang hỏi mình: “Em thực sự khỏe lại rồi chứ, Nikki?”.

Mình chớp mắt nhìn anh ấy... sau đó lại liếc nhìn chú Karl, người vẫn đang há hốc mồm bất ngờ trước những gì vừa xảy ra, tay run run bấm điện thoại. Không lẽ chú ý định gọi 911 sao? Vừa nhìn thấy ánh mắt mình nhìn về phía chú, chú Karl lập tức cắt điện thoại vào trong túi áo.

“Em không sao” – mình quay sang nói tiếp với anh Gabriel – “Nhưng em... em cần phải đi bây giờ. Em cần phải quay lại bệnh viện. Em... em vẫn chưa được phép xuất viện sớm thế này và... nói chung là em cần quay trở lại đó”.

“Anh biết” – giọng anh ấy vẫn bình tĩnh như khi nhắc tới đám paparazzi – “Anh vừa từ đó tới đây nè. Anh đã tới bệnh viện để xem tình hình của em thế nào và phát hiện ra cả bệnh viện đang tán loạn hết cả lên vì sự mất tích của em. Tối qua em đã trốn viện đi chơi đúng không?”.

Trốn viện đi chơi á? Xin lỗi, phải nói là bị bắt cóc bởi hai hai kẻ N.T.V.N.T thì đúng hơn.

Không lẽ anh ấy đã chứng kiến toàn bộ sự việc giữa mình và Justin Bay sao? Kể cả mình (không, Nikki Howard) đang ôm hôn say đắm Justin trước cửa căn hộ nhà Nikki?

Ồ Nikki hư hỏng! Mình muốn lăn ra ngất hoặc ngủ ngay tại trận để tua qua cái đoạn này mà không được.

“Kh-không” – mình lấp bắp – “Không, chuyện không phải là như thế. Tuyệt đối không phải. Anh đừng hiểu lầm! Tất cả là do Lulu. Lulu Collins và Brandon Stark...”

Mình im bặt khi thấy phản ứng của anh Gabriel, có vẻ như càng cố thanh minh thì mình càng khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn thì phải.

“Nghe này, em phải quay lại bệnh viện thôi” – mình ngại đến nỗi không dám cả nhìn vào mặt anh ấy nữa – “Hẹn... hẹn gặp anh sau vậy nhé”.

Nói rồi mình quay ngoắt người đi, tay ôm Cosabella, bước thật nhanh ra đường vẫy xe.

Để rồi đứng khựng lại trước câu nói của anh Gabriel.

“Nếu là anh thì anh sẽ không tốn thời gian vẫy xe đâu. Giờ này khó đón taxi lắm”.

“Hầu như không đón nổi đầu, cô Howard hú Karl từ chỗ cửa vội nói với theo – “Mọi người đều đang bận đi làm. Chắc phải một tiếng nữa mới có xe”.

Một tiếng nữa cơ á? Mình không có tới một tiếng đồng hồ đâu! Mình cần phải quay lại bệnh viện ngay, nhất là nếu lời anh Gabriel nói là đúng, rằng “cả bệnh viện đang tán loạn cả lên”. Tại sao mình phải dừng lại check email trên cái máy tính bị gài của Nikki Howard cơ chứ? Đáng ra mình phải tìm điện thoại gọi cho bố mẹ và nói bố mẹ đừng lo lắng mới đúng. Hay là mượn chú Karl gọi một cú nhỉ? Mà thôi, tốt nhất đi lên phố và...

“Không sao” – mình gần như sắp không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi – “Em sẽ đi tàu điện ngầm vậy”.

“Em không thể đi tàu điện ngầm được” – anh Gabriel lắc đầu nói.

“Không sao đâu” – mình quay đầu rảo bước đi về phía phố Broome. Dù sao mình cũng là thổ địa ở khu này rồi. Mình thuộc nằm lòng mọi con đường nơi đây – “Em đi tuyến số 6 tới Bleeker sau đó đổi tàu tới phố 14 và đi bộ về viện là được. Cũng không quá xa”.

Mình thọc tay vào túi rút ví ra để lấy vé tháng.

Quên búng mắt, không phải ví của mình. Là ví của Nikki Howard.

Và bên trong nó trống rỗng.

“Ôi không” – mình xịu mặt rên rỉ. Vậy là tiền không có, vé đi tàu cũng không. Bực mình quá đi mất!

“Đừng lo” – giọng anh Gabriel vẫn bình tĩnh như không – “Đằng nào em cũng không thể đi bằng tàu điện ngầm mà”.

Mình còn chưa kịp phản bác thêm câu nào thì đột nhiên bị ai đó túm chặt lấy tay giật ngược lại ra sau. Theo phản xạ mình vội hất tay ra, vì tưởng gã Justin Bay kia quay lại định làm gì.

Nhưng mình đã nhầm, chẳng có Justin Bay nào hết... mà là một nhóm học sinh mặc đồng phục tiểu học, vừa thấy mặt mình một cái, cả đám rú rít âm ỹ vắng cả đường.

“Tớ đã nói rồi mà, Tiffany!” – cô nhóc này giờ đang níu chặt lấy tay mình hơn hờ kêu lên – “Đúng là chị ý còn gì! Thấy chưa?”.

Vừa nói tay cô bé vừa chỉ về phía tấm pa-nô quảng cáo cao bằng tòa nhà 4 tầng lầu treo dọc bên hông một tòa nhà gần đó – trên đó là hình ảnh Nikki Howard trong bộ bikini bốc lửa đang êu gọi khách hàng tới mua sắm tại trung tâm thương mại Stark mới mở trên đường SoHo.

“Thấy chưa? Mình nói rồi mà! Là chị ý đấy!” – cô bé lí lắc kia vừa nói vừa giật giật tay mình đầy phần khích – “Chị Nikki ơi, chị cho em xin chữ ký nhé”.

“Em cũng muốn, chị Nikki ơi!” – cô bé có tên Tiffany kia nghe thấy thế cũng cuống cuống mở cặp lấy bút và sổ dí sát vào mặt mình “Chị ký cho em với, xin chị đấy!”.

“Chị không phải là Nikki” – mình kêu âm lên, cô gắt lách ra khỏi mấy cô nhóc đang bu quanh lấy mình – “Thật mà, chị không phải...”

“Các em!” – nữ tu sỹ phụ trách đám nhỏ rõ ràng không lường trước được sức hút của một siêu mẫu tuổi teen đối với lứa tuổi này – “Có thôi đi không nào! Ngừng ngay việc làm phiền người khác như thế! Để chị ấy được yên!”.

Tất nhiên là chẳng đứa nào chịu nghe lời rồi. Chúng cũng chẳng tin khi mình nói không phải là Nikki Howard.

Chẳng trách được, tại sao chúng phải tin lời mình khi mà mình trông y hệt Nikki Howard trên tấm pa-nô quảng cáo kia...

Cả nhóm thi nhau giật gấu áo mình xin chữ ký, làm Cosabella mấy phen suýt rơi xuống đất. Không hiểu nếu anh Gabriel và chú Karl không kịp thời xông vào giải cứu cho mình thì chuyện gì sẽ xảy ra nữa? Chú Karl phụ trách nhiệm vụ giữ chân đám nhóc đang la hét âm ỹ kia lại còn anh Gabriel nhanh chóng nắm tay

mình chạy như bay ra khỏi nơi đó, một tay anh khoác lên vai mình. “Giờ thì em hiểu tại sao em không thể đi tàu điện ngầm rồi chứ? Hãy nhớ phải đội mũ hay đeo kính để nguy trang mỗi khi ra đường”.

Đùa à???

Mình sẽ không bao giờ còn được đi tàu điện ngầm như người bình thường nữa hay sao? Từ nay trở đi, có lẽ mình nên đeo một cái biển thật to trước ngực viết TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CỔ TA. ĐỪNG PHÍ THỜI GIAN XIN CHỮ KÝ CỦA TÔI LÀM GÌ.

Anh Gabriel hình như cũng nhận ra nét mặt tái dại của mình, nên liền vỗ vai mình an ủi: “Đừng lo. Anh sẽ đưa em đi”.

Và anh đưa tay chỉ về phía chiếc Vespa màu xanh rêu đang dựng trước cột đèn chỗ ngã tư.

Anh ta tính chở mình đi bằng cái xe máy con con kia?

Đối với bọn con trai Mỹ thì xe máy là phương tiện kém-sành-diệu nhất quả đất.

Nhưng Gabriel không phải là người Mỹ. Hơn nữa anh ấy rõ ràng không hề quan tâm đến chuyện mọi người sẽ xì xầm bàn tán về việc anh ấy di chuyển bằng xe máy, nhất là từ miệng của mấy gã thanh niên Mỹ choai choai, tính như đàn bà.

“Anh có mũ bảo hiểm đầy đủ” – anh Gabriel trấn an mình. Xem ra anh ấy hiểu nhầm cái nét mặt vẫn-chưa-hoàn-hồn kia của mình là do không muốn đi xe máy vì lý do an toàn.

“Vâng” – mình thở không ra hơi do vừa phải chạy một quãng đường khá dài. Mình chỉ muốn thoát thật nhanh khỏi đám fan cuồng của Nikki Howard – vẫn đang bị chú Karl và bà nữ tu sĩ kia giữ chặt lại không cho đuổi theo bên mình – cũng như không muốn nhìn thấy căn hộ và tấm pa-nô quảng cáo to đùng kia của cô ta thêm một chút nào nữa. Đây là còn chưa kể tới cô bạn cùng nhà và ông bạn trai điên khùng vẫn đang say giấc nồng trong nhà. Mình chỉ muốn bay thật nhanh về với gia đình của mình thôi.

Không cần biết bằng cách nào.

“Đây, của em này!” – anh Gabriel chìa cho mình cái mũ bảo hiểm lấy ra từ cốp xe Vespa. Sau đó còn giúp mình đội vào đầu (của Nikki Howard) và cài dây lại. Thật may vết mổ của mình không đau tẹo nào!

Tiếp theo, anh ý giúp mình leo lên xe và chỉ cho mình chỗ để chân. Sau khi đã yên vị trên xe, anh ngoái đầu lại cười rất tươi với mình: “Em bám chắc vào nhé”.

Nghĩa là mình phải vòng tay ôm lấy eo anh ta sao?

Đời mình chưa bao giờ có những cử chỉ thân mật như thế với con trai hết. À, trừ hai gã bạn trai (của người khác) mới gặp trong vòng 24 giờ qua. Nhưng mình đâu có phải là người chủ động tấn công...

Mình phải làm sao bây giờ? Không ôm anh ta nhớ ngã thì sao?

Đúng lúc đó, một vài cô nhóc giằng ra được khỏi vòng tay của chú Karl và cô giáo của mình và đang phi như bay lại phía bọn mình, miệng không ngừng la hét: “Chị Nikki! Chị Nikki!”.

Anh Gabriel lập tức nổ máy và phóng đi. Mình lảo đảo ôm vội lấy eo anh ý, sém chút nữa thì ngã ngửa người ra đằng sau.

12. Chương 12

Mình đã sống ở thành phố Manhattan này suốt 17 năm qua.

Mình đã từng đi ăn dim sum ở khu phố Tàu và bánh pizza ở quán Little Italy. Mình từng leo lên nóc tòa nhà Empire State và tượng Nữ thần tự do. Mình đã lần ra tổ tiên của mình khi lần đầu tiên đặt chân tới đất nước này (từ Anh, bên đảng bố và từ Hungary, bên đảng mẹ), thông qua Đảo Ellis – hòn đảo của những

người di cư. Mình từng bỏ hàng giờ đồng hồ đắm chìm trong hiệu sách Strand – hiệu sách cũ lớn nhất thế giới.

Mình từng ăn sáng tại tiệm Tiffany danh tiếng (món bánh vòng trên đường tới Bảo tàng Nghệ thuật Hiện đại cùng Christopher) và chiêm ngưỡng rất nhiều bức tranh nổi tiếng ở đây (không thể tin nổi họ chẳng cần tới sự trợ giúp của máy tính và đồ họa để vẽ nên những bức tranh sống động như vậy).

Mình đã từng đi tàu điện ngầm tới Đảo Coney, chơi đập vịt ở Công viên Trung tâm và trượt băng (mặc dù không giỏi lắm) ở công viên Rockefeller. Mình thậm chí còn từng đi dạo quanh tòa nhà Trung tâm Thương mại Thế giới, hồi nó vẫn còn nguyên vẹn và chưa biến thành Ground Zero.

Nhưng mình chưa từng bao giờ ngồi đằng sau xe máy cùng một anh chàng điển trai và vi vu khắp đại lộ số 4.

Thì ra trên đời vẫn còn có phương thức đi lại hay ho đến vậy. Nó tuyệt vời hơn đứt các cách di chuyển khác trước giờ của mình – là tàu điện ngầm và đi bộ. Mặc dù gió thổi vào mặt mình làm mắt mũi mình cay xè lên như bị xát ớt – và Cosabella đang phải rúm ró nép trong tà áo của mình – nhưng cảm giác được lướt lách trên đường như thế này thật là sướng khoái.

... và nhất là cảm nhận được hơi ấm từ lưng anh Gabriel qua làn áo khoác cùng nụ cười rạng rỡ như ánh Mặt Trời của anh mỗi khi ngoảnh đầu lại xem mình có sao không.

Mặc dù anh ấy cười với Nikki Howard, chứ không phải mình, nhưng... mình vẫn sẵn sàng ngồi sau xe Gabriel Luna cả ngày không mệt. Lần đầu tiên kể từ khi thức giấc tại bệnh viện, mình thực sự cảm thấy... vui.

Không phải vui vì ai đó ghép não mình vào người của Nikki Howard (hiển nhiên rồi, có ai lại đi thích mấy chuyện như thế đâu).

Mà vui vì mình vẫn còn sống và được trải nghiệm cảm giác dạo quanh đại lộ 4 đằng sau xe một chàng trai siêu

Mình chợt nhận ra là mình cực kỳ, cực kỳ may mắn. Dù ai đã làm chuyện này – dù chuyện này xảy ra như thế thì nó cũng mang lại cho mình cơ hội trải qua những điều mình chưa bao giờ (và sẽ không bao giờ, nếu vẫn ở trong cơ thể cũ) làm được.

Ít nhất là mình cũng rất biết ơn về điều đó.

Còn mấy chuyện kiểu như bị đám đông học sinh tiểu học vây lấy đòi xin chữ ký của mình vì nghĩ mình là Nikki Howard ư? Xin cảm ơn, mình không thiết tha!

Thật đáng tiếc bọn mình tới bệnh viện quá nhanh. Nếu bạn đi bộ thì 20 tòa nhà quả là một quãng đường dài nhưng khi bạn ngồi sau xe máy của một anh chàng hot boy và phi như bay trong gió thì nó lại trở nên quá gần. Chỉ khoảng 15 phút sau xe bọn mình đã đỗ xích dưới tầng hầm để xe của bệnh viện Đa khoa Manhattan.

Chỉ tới khi ấy mình mới bắt đầu cảm thấy lo lắng về những gì đang chờ đón mình ở trong kia. Đành rằng mình đúng là bị bắt cóc thật nhưng rõ ràng mình hoàn toàn có thể quay trở về đây sớm hơn nếu muốn. Nhưng mình thấy giận bố mẹ sôi lên vì đã giấu mình chuyện này. Không hiểu bố mẹ đã nghĩ gì mà lại đưa ra một quyết định khủng khiếp như vậy?

Vì thế mình chần chừ chưa muốn quay lại cho tới khi không còn cách nào khác.

Nếu theo như những gì anh Gabriel nói là đúng thì mình có linh cảm mình sẽ gặp rắc rối lớn khi quay trở lên đó.

Khi anh Gabriel bấm nút lấy vé để xe, mình ngập ngừng nói: “Anh không phải đi lên cùng em đâu. Cứ thả em ở lại đây được rồi”. Bởi vì mình không muốn anh ý chứng kiến những lời nhiếc móc mà mình có thể sẽ phải hứng chịu.

Mặc dù người mình thích là Christopher chứ không phải Gabriel Luna, nhưng mình vẫn thấy cực kỳ mất mặt nếu để anh ấy thấy cảnh mình bị bố mẹ trách mắng.

“Em nghĩ anh sẽ bỏ em lại một mình sau những gì vừa xảy ra bên ngoài căn hộ nhà em sao?” – anh ý lắc đầu – “Không đời nào. Anh phải chắc chắn là em quay trở lại an toàn đã”.

Mình có thể cảm nhận được khuôn mặt mình đang nóng bừng lên. “Chuyện xảy ra khi nãy” – mình e dè nói – “những gì anh nhìn thấy, giữa em và Justin... không phải đâu... ý em là anh ta tự đứng xuất hiện ở đó. Em không hề...”

“Ý anh đang nói về đ học sinh cơ”.

“À” – mình ngượng không biết phải trốn đi đâu nữa. Cũng may cái mũ bảo hiểm che được phần nào khuôn mặt đang đỏ ửng của mình – “Anh ta không phải... anh ta không phải là bạn trai của em hay gì hết”.

“Vậy sao?”.

“Thật mà” – mình cố sức thanh minh – “ Anh ta là bạn trai của cô bạn cùng nhà của em. Em nghĩ anh ta đã... hiểu nhầm ý em”.

“Có lẽ vậy”.

Càng giải thích càng trở nên trở trên và đồn mạt! Biết thế cứ im đi còn hơn!

Nhưng nếu làm được thế thì đã không phải là mình. Lúc anh Gabriel vừa tìm được chỗ đậu xe và với tay tắt máy, mình tò mò hỏi ngay: “Mà sao anh biết tài thế? Trong khi mọi người ở bệnh viện chẳng ai tìm được em. Sao anh biết mà tìm tới nhà của Nik... à ý em là nhà của em?”.

“Anh cũng chỉ đoán mò thôi” – anh với tay cởi mũ bảo hiểm cho mình – “Không ngờ lại trúng. Anh không trách em là đã trốn ra ngoài chơi, nhất là khi họ canh chừng em nghiêm túc như vậy. Nhưng em thực sự đã khiến mọi người hoảng sợ khi đột nhiên biến mất như vậy – đặc biệt là bố mẹ em. Anh đoán là họ, mặc dù chưa bao giờ gặp mặt. Lúc ghé qua thăm em sáng nay đã tình cờ gặp hai bác, trước khi bị mấy người bảo vệ tổng cổ ra ngoài. Mẹ em đã khóc rất nhiều”.

Mình cắn chặt môi lòng đầy ân hận. Mặc dù không phải là mình thích anh ta, nhưng mình cũng không muốn anh ấy nghĩ mình là đứa con gái sẵn sàng trốn khỏi bệnh viện và làm cho mẹ khóc, hoặc là loại con gái dễ dãi không ngại đi cả đêm với một tên ảo lả như Justin Bay...

Mình đã rất muốn nói sự thật cho anh ý biết. Về chuyện gì đã xảy ra với mình và Nikki Howard. Mình có cảm giác anh Gabriel sẽ thông cảm và hiểu cho mình. Một người nghệ sỹ viết nên được những bản tình ca tuyệt vời như thế hẳn tấm lòng cũng rất bao dung.

Nhưng... mình không thể. Bởi vì rõ ràng nếu không phải vì muốn giữ bí mật toàn bộ sự việc này thì họ đã chẳng giấu mình mọi chuyện và cấm mọi sự thăm viếng của người lạ, ngoại trừ người thân trong gia đình. Mình cần phải làm cho rõ vấn đề mới được.

Nội trong ngày hôm nay.

“Anh...” – mình chợt nhận ra nơi bọn mình đang đứng nói chuyện cũng chính là n mình đâm đá túi bụi Brandon Stark trước khi bị anh ta tổng lên xe limo – “Anh thật là tốt khi quan tâm tới em như vậy. Nhất là khi chúng ta chẳng quen biết gì với nhau”.

“Ừm... sau những gì xảy ra ngày hôm đó ở trung tâm thương mại Stark, anh có cảm giác như đã biết thêm một chút về em. Em quả thực đã mang lại cho mọi người một phen hú vía. Em cần phải chú ý chăm sóc cho bản thân mình hơn, Nikki ạ”.

Mình chớp chớp mắt nhìn anh Gabriel đầy bối rối, không hiểu ý anh ta là sao? “Em... làm sao cơ?”.

Gabriel có vẻ ngập ngừng không muốn nói. Nhưng sau một hồi suy nghĩ cuối cùng anh ấy nắm lấy tay mình, dịu dàng nói: “Em là một cô gái đáng yêu và ngọt ngào. Em không nên lãng phí cuộc đời mình vào ma túy và rượu chè như thế”.

Mất mình như muốn lòi ra khỏi tròng mắt, mồm há hốc, không dám tin vào tai mình: “Cái gì?”.

“Anh biết, người đại diện của em nói em phải nhập viện vì mắc chứng giảm đường huyết và... cái gì nữa nhỉ? À... à, đúng rồi. Kiệt sức” – anh ý nói – “Nhưng anh cũng có mặt ở đây hôm đó mà, Nikki. Thú thực anh đã nghĩ là em không thể qua khỏi cơ đấy. Toàn thân em lúc đấy cứng đờ. Anh cứ tưởng em đã chết”.

Mình không thốt thêm được lời nào, ngoài cảm giác... sốc đến lặng người. Anh ấy nghĩ Nikki Howard đã phải nằm viện một tháng qua để cai nghiện? Mọi người khác cũng nghĩ như vậy sao? Ôi Chúa ơi! Mình đến chết vì xấu hổ thôi! Thân xác mới của mình làm mình ê chề chưa từng thấy.

Mà anh ta nghĩ sao về Nikki Howard thì liên quan gì tới mình cơ chứ? Sao mình phải quan tâm?

Nhưng... không quan tâm không được!

“Em không phải...” – mình vội mở miệng định thanh minh.

“Em không cần phải tìm lý do bao biện, Nikki ạ” – anh Gabriel lắc đầu – “Anh biết cuộc sống của những người nổi tiếng chẳng dễ dàng gì, nhất là khi phải nghe những lời thị phi, đặt điều của người đời. Anh rất mừng là cuối cùng em cũng nhận được sự điều trị cần thiết...”.

“Nhưng...”

“Từ giờ mọi thứ sẽ ổn thôi” – anh hướng mình ra chỗ cửa thang máy – “Anh rất vui khi em quyết định quay trở lại bệnh viện. Bố mẹ em hẳn sẽ rất mừng khi thấy em” – nói rồi anh quay sang mỉm cười với mình – “Có lẽ giờ bố mẹ sẽ tha thứ cho anh tội lên vào thăm em tối hôm trước, khi chưa được phép nhỉ?”.

“À, chuyện đó...” – mình và Cosy bước vào thang máy.

“Thừa nhận mình có vấn đề chính là bước đầu tiên trong việc chinh phục nó, Nikki ạ” – anh Gabriel quay sang mỉm cười trìu mến. Và mình đã không cưỡng lại được, cũng nhoẻn miệng cười lại với anh ý.

Đáng ra mình không lên làm như vậy! Nụ cười của Nikki Howard hình như có phép thôi miên với bọn con trai thì phải. Bởi ánh mắt anh Gabriel ngay lập tức không rời khỏi mình, đắm đuối nhìn không chớp mắt. Cửa thang máy đóng lại và hai đứa cứ đứng yên như vậy nhìn vào mắt nhau.

Thật không thoải mái tẹo nào!

“Ừm” – mình quyết định mở lời trước – “Em không biết phải lên tầng mấy”.

“À” – anh Gabriel hơi giật mình, như bừng tỉnh khỏi cơn mê, với tay bấm nút số 4 – “Xin lỗi”.

Trước khi mình kịp nghĩ ra nên phải nói gì để xoa tan bầu không khí ngại ngùng này – kiểu như Em không hề và cũng chưa từng chơi thuốc – thì thang máy bật mở. Ngay lập tức một chú bảo vệ cao lớn giơ tay ra chặn trước mặt bọn mình: “Xin lỗi, không ai được phép...” – rồi chú ý ngưng bật, mắt tròn tròn khi nhận ra người đó là mình – “Cố!”.

“Vâng” – mình cúi gầm mặt xuống đất, hai má vẫn đang nóng bừng. Thuốc phiện! Rượu chè! Không phải chứ? – “Bố mẹ cháu có ở đây không?”.

Mình còn chưa hồi dứt lời đã thấy bố mẹ lao tới ôm rít lấy mình vào lòng, giọng nói nói cứ run lên từng chập như thể ngồi trước quạt và tự nói chuyện Con đã ở đâu thế? Có biết bố mẹ lo lắng thế nào không?... Ôi ngưỡng quá đi, bố mẹ làm như mình là con nít không bằng. Cách đó không xa, bác sỹ Holcombe đang đứng lặng yên quan sát, mồm cắn cắn cái gọng kính đen và tay thì cầm tập tài liệu. Bên cạnh là bác sỹ Higgins, tóc không còn búi gọn gàng sau gáy như lần trước mình gặp. Thay vào đó cô ý để xoa hết tóc sang hai bên vai. Chắc không phải vì vụ mất tích của mình mà đến thời gian búi tóc cô ý cũng không có đấy chứ?

Mà không biết giờ mình nên giải thích vụ mất tích tối qua thế nào đây? Mình không muốn tố cáo Lulu và Brandon, bởi dù sao họ cũng có cái lý của họ khi làm như vậy.

Nhưng mình vẫn phải tr lời câu hỏi của bố mẹ.

Thật may anh Gabriel Luna giúp mình giải quyết chuyện này một cách nhanh chóng, và trọn vẹn. “Cháu tìm thấy em ấy ở nhà”.

Bác Holcombe đeo vội cái kính lên để dòm mặt anh Gabriel. “Xin lỗi, nhưng chàng trai trẻ này là ai thế?”.

Đúng lúc đó, từ phía cuối hành lang Frida đang cúi gằm xuống đất. Vừa nghe thấy tiếng bác Holcombe, cô nhóc vội ngẩng đầu lên, hớn hờ ra mặt khi nhìn thấy mình...

... cho tới khi liếc thấy anh Gabriel đang đứng bên cạnh mình. Nụ cười trên môi nó vụt tắt, thay vào đó là một tiếng la thất thanh: “Anh Gabriel Luna!”.

“Cậu đó là Gabriel Luna sao?” – bố thì thảo hỏi mẹ – “Sáng nay người tới hỏi thăm về Nikki Howard chính là cậu ta”.

“Đó cũng là chàng thanh niên tôi gặp tối hôm trước bên giường của Nikki” – bác sỹ Higgins chỉ tay về phía anh Gabriel – “Cậu ấy cũng là người tặng hoa hồng cho cô bé”.

“Anh ấy mua hoa hồng tặng chị á?” – Ánh mắt Frida quay ngoắt sang nhìn mình khi ấy có thể làm đóng băng ngay một cốc cà phê nóng ý chứ.

“Anh ấy tặng hoa hồng cho Nikki Howard” – mình sửa lại. Bởi mình quá hiểu tính khí con nhỏ này rồi, không khéo rồi lại to chuyện.

“Là Gabriel Luna tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark đấy hả?” – mẹ hỏi.

“Vâng ạ” – anh Gabriel lịch sự chìa tay ra bắt tay bố mẹ mình – “Cháu chào hai bác. Cháu xin lỗi đã không giới thiệu về bản thân sớm hơn nhưng khi ấy mọi người cứ nhất quyết đuổi cháu ra. Cháu rất vui được gặp hai bác ạ”.

Mẹ vẫn chưa hết ngạc nhiên, chìa tay ra nắm lấy tay anh Gabriel: “Rất vui được gặp cháu”.

Tiếp đến là bố. “Anh và con gái tôi đã đi đâu thế?”.

“Anh ý đưa con về đây” – mình vội vàng bênh anh Gabriel – “Chuyện dài lắm nhưng nói chung là không phải con tự ý trốn viện và... anh ấy đã giải cứu cho con”.

Anh Gabriel mỉm cười tỏ ý cảm ơn. Mặc dù mình rất không hài lòng khi người như Gabriel Luna lại hồ đồ cho rằng Nikki Howard là một con nghiện nhưng xét c cùng anh ý cũng xuất phát từ cái tâm tốt.

“Nếu như vậy thì chúng tôi phải cảm ơn cậu rồi, cậu Luna” – bác sỹ Holcombe nói bằng cái giọng rất giả tạo.

“Không có gì ạ” – anh Gabriel xua tay – “Thật đấy ạ. Nhưng cháu có điều muốn nói. Cháu nghĩ...”

Nhưng bác sỹ Holcombe chẳng buồn nghe đến hết câu của anh ý.

“Frida” – bác ý cắt ngang lời anh Gabriel – “Sao cháu không đưa cậu Luna đây xuống căng tin và ăn chút gì đó trong khi bác nói chuyện với bố mẹ cháu và chị cháu một lát? Được chứ?”.

Trước khi anh Gabriel kịp nói thêm lời nào, Frida quay ngoắt sang chớp chớp mắt nhìn thần tượng đầy mê đắm, thay vì ánh mắt hình viên đạn khi nhìn mình chỉ vài giây trước. Mắt nó thiếu điều biến thành hình trái tim như mấy nhân vật hoạt hình mình vẫn thường thấy trên TV.

“Dạ được ạ” – tay nắm lấy tay anh Gabriel, cô nàng thổ thổ đáp lại – “Anh đi theo em. Lối này ạ”.

Nhìn ngứa mắt không chịu được! Chỉ muốn đá cho nó một phát. Sao nó cứ phải ra vẻ nhỏ nhẹ, dịu dàng như con gái thế nhỉ?

Mặc dù sau hai nộ hôn cuồng nhiệt với Brandon Stark và Justin Bay hôm qua và hôm nay, mình có thể hiểu được tại sao nó làm như vậy.

“Ừm” – anh Gabriel ngoái cổ nhìn theo mình, trong khi đang bị Frida kéo đi – “Vây... gặp lại em sau nhé”.

“Chào anh” – mình vẫy tay chào.

Trước khi mình kịp nói thêm lời nào, Frida đã lôi anh ý khuất khỏi góc hành lang. Có lẽ không bao giờ mình còn được gặp lại anh Gabriel nữa.

Giờ mình còn nhiều thứ quan trọng hơn cần giải quyết. Không có thời gian lo lắng chuyện em gái mình mê tít một anh chàng ca sỹ người Anh nào đó.

“Ôi Chúa ơi. Con giấu chó trong áo đấy à?” – tiếng hốt hoảng của mẹ lôi mình trở lại với hiện thực.

“À, là của Nikki Howard ạ” – mình giải thích.

“Làm sao con lại bế chó của Nikki Howard

“Mọi chuyện bắt đầu từ lúc con tỉnh dậy trong bệnh viện và phát hiện bộ não của mình đã được ghép vào cơ thể của Nikki Howard” – mình từng từng từng nói.

Nét mặt bác sỹ Holcombe lập tức tỏ ra không thoải mái thấy rõ. Bác ý mở cửa một căn phòng gần đó và ra hiệu cho mình và bố mẹ đi theo vào đó. “Làm ơn, theo tôi nào! Mọi người ngồi xuống đi. Chúng ta cần nói chuyện!”

“Tất nhiên rồi ạ” – mình ngẩng cao đầu (của Nikki Howard), đẩy cửa bước vào theo bác Holcombe – “Rất nhiều chuyện là đằng khác”.

13. Chương 13

“Cháu cần phải hiểu” – bác Holcombe đi vòng ra sau chiếc bàn lớn bằng gỗ gụ, tay cầm cốc cà phê – “chúng ta cần phải làm như vậy để cứu mạng cháu, Emerson ạ”.

“Cháu hiểu” – mình nói – “Nếu không vì lý do đó thì ai lại đi ghép não vào những người không cần thiết được. Nhưng có điều cháu không hiểu vì sao cháu lại may mắn là người đầu tiên được ghép não như thế”.

“Ồ... ừm...” – vị bác sỹ kia khẽ háng giọng.

“Khoan” – mình mở to mắt thẳng thốt nhìn bác ý – “Như vậy nghĩa là... cháu không phải là trường hợp đầu tiên sao?”.

“Ồ, không” – bác Holcombe ngửa đầu cười phá lên – “Là người trẻ nhất thì chắc chắn rồi. Nhưng không phải là người đầu tiên”.

Mình ngã phịch người ra ghế. “Cháu chỉ vừa xem xong bộ phim tài liệu về kỹ thuật ghép não người vài tháng trước thôi mà. Họ nói vẫn còn chưa có ca nào thành công trên người mà”.

“Chúng ta chưa từng có ý định công bố với công chúng. Những người nhận hiến tặng cũng không hề muốn chuyện này được tiết lộ ra. Nói chính xác hơn, họ muốn mọi thứ phải được giữ kín và tuyệt đối bảo mật”.

“Những người nhận ý ạ?” – mình giật mình hỏi lại – “ Ý bác là bác đã thực hiện rất nhiều ca tương tự như vậy rồi sao?”.

“Ừ. Bác và êkip của mình đã hoàn thiện k này từ lâu rồi” – giọng bác ý đầy tự hào – “Chúng ta đã tiến hành thực hiện các ca ghép não được vài năm nay. Chi phí cho mỗi ca cực kỳ tốn kém và vẫn được coi là hiếm có trong giới y học hiện nay. Cháu được chuyển tới bệnh viện trong tình trạng vô cùng nguy kịch. Nếu là ở bệnh viện khác chắc cháu đã không qua nổi rồi. Thật tình cờ và may mắn là ngay tại thời điểm tìm cháu ngừng đập, chúng ta tìm được một người hiến tặng hoàn toàn phù hợp”.

“Người hiến tặng...” – mình lặng người – “... là Nikki Howard ạ?”

Mình ngồi kẹp giữa bố mẹ, kế bên là cô Higgins và chú Phillips – người đại diện pháp lý của tập đoàn Stark Enterprises.

“Chuyện này thì có liên quan gì tới tập đoàn Stark Enterprises ạ? Sao người của họ lại ở đây?” – mình hỏi.

“Cô đang được chăm sóc bởi Khoa Thần kinh và Ngoại khoa thần kinh Stark, một phần của bệnh viện Đa khoa Manhattan mà tập đoàn Stark Enterprises là cổ đông chính. Đây là trung tâm y tế duy nhất trên thế giới thực hiện được thủ thuật phức tạp như ghép não người. Tập đoàn Stark không công bố về sự tồn tại của chuyên khoa này – hay mối liên hệ giữa hai bên – bởi vì vẫn còn có một số tranh cãi liên quan tới vấn đề đạo đức.”

“Ý bác là... để một người có thể tiếp nhận ghép não, một người khác sẽ phải bị tuyên bố là chết não, và hiến tặng toàn bộ cơ thể cho người kia à?”

“Ừm...” – người đàn ông có tên Higgins kia hắng giọng – “có thể hiểu đơn giản là như vậy”.

“Emerson này” – cô Higgins lên tiếng – “Nikki Howard mắc một chứng bệnh bẩm sinh về não mà không ai – thậm chí cả Nikki – biết. Đó là chứng phình động mạch, được ví như một quả bom nổ chậm trong đầu có thể phát hỏa bất cứ lúc nào... Và thời khắc đó chỉ xảy ra đúng vào thời điểm cháu bị tai nạn. Bởi vì khi ấy có mặt rất nhiều nhân viên y tế – các nhân viên của trung tâm thương mại Stark đã gọi xe cứu thương. Chuyện gì đã xảy ra với những người biểu tình tại buổi khai trương – nên họ đã may mắn giữ được mạng sống của cô bé ấy và cháu trên đường tới bệnh viện. Nhưng khi hai cháu được đưa tới nơi, bác sỹ đã nhanh chóng chuẩn đoán là cả hai đều không có cơ hội sống sót... ít nhất là với cơ thể cũ”.

“Đúng vậy” – mắt bố rưng rưng. Thật bất ngờ, bởi trước giờ mình có thấy bố khóc bao giờ đâu. Trừ những lúc xem chương trình Extreme Home Makeover, tất nhiên! – “Lúc bố và mẹ tới nơi, con đã phải dùng tới máy trợ thở và bác sỹ khuyên bố mẹ nên vào nói lời vĩnh biệt lần cuối với con”.

“Cho tới khi...” – mẹ cũng đang sụt sùi bên cạnh bố – “bác sỹ Holcombe đây xuất hiện và khám cho con. Sau đó bác ý cho bố mẹ biết vẫn còn một cách để cứu mạng con... nhưng nó vô cùng mạo hiểm. Và có thể sẽ để... lại nhiều biến chứng”.

“Ý mẹ là con sẽ phải tỉnh dậy trong thân xác của người khác? Kiểu biến chứng như thế chứ gì?”

“Đúng là con không còn là... con nữa, Em ạ” – mẹ thở dài – “Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Còn bên trong con vẫn là con mà. Chính vì thế bác sỹ Holcombe và êkip của mình khuyên bố mẹ không nên nói sự thật với con ngay lập tức. Con đã phải trải qua rất nhiều chuyện. Con cần thời gian... thời gian để thích ứng...”.

“Ôi Chúa ơi” – mình giơ hai tay ôm lấy mặt. Không thể tin được! Không thể tin được mấy chuyện này lại xảy ra với mình.

Và tập đoàn Stark Enterprises rõ ràng đã nhúng tay vào sự vụ lần này.

“Chuyện này là sai trái” – mình cố gắng không khóc. Tại sao bố mẹ lại có thể chiều theo ý của mấy người này chứ? Tại sao bố mẹ lại chấp nhận để họ làm điều này với mình? – “Mọi người không thể làm thế. Chuyện này thật... kinh quá đi mất!”

“Nghe này, cô gái trẻ” – bác sỹ Holcombe giọng đầy vẻ khó chịu – “Có gì là bệnh khi chúng ta làm như vậy chứ? Mỗi năm có hàng ngàn người được chẩn đoán là chết não và hàng ngàn người khác cơ thể quá yếu ớt để tiếp tục tồn tại. Có gì là sai trái khi mang lại cơ hội sống thứ hai cho những bệnh nhân này? Mà nói thật... ta cho rằng cháu không có lý do gì để phàn nàn cả. Cháu vào viện trong tình trạng nguy kịch và tỉnh dậy trong thân hình của một siêu mẫu! Có lẽ sẽ có hàng triệu cô gái sẵn sàng chết đi để được như cháu đấy!”

Và mình nhận ra một điều: mặc dù người đàn ông này đã cứu mạng mình – bằng cách mở hộp sọ của mình ra, nhấc bộ não của mình lên và bỏ hàng giờ tỉ mỉ đặt nó vào trong đầu của một ai đó khác – nhưng ông ấy không hề hiểu mình.

Không một chút nào luôn!

“Nhưng không có sự đồng ý của cháu” – mình buộc tội ông ta.

“À” – người đại diện của Stark Enterprises lên tiếng – “chúng tôi đã được sự đồng ý của bố mẹ

Mình giận dữ quay sang nhìn bố mẹ đầy oán tránh, nước mắt rơi lã chã trên má.

“Nếu không con sẽ chết, con yêu ạ” – mẹ nức nở giải thích – “Nếu không có bác sỹ Holcombe và các bác sỹ khác con đã không thể ngồi đây như thế này”

Mình chỉ ngồi ngây ra nhìn mẹ. Có thể mình đang mang trái tim của Nikki Howard thật, nhưng nó đang trĩu nặng và đau đớn như chính trái tim của mình vậy.

“Vâng” – mình cố cư xử cho ra dáng một người lớn, mặc dù chẳng dễ gì khi phải nói chuyện với cái giọng thánh thót lãnh lút và trẻ con như của Nikki Howard – “Nhưng nếu tập đoàn Stark Enterprises thực sự

muốn giữ kín toàn bộ chuyện ghép não này... thì con e là hơi khó. Sớm muộn gì chuyện này cũng lộ thôi. Bởi vì thứ Hai tới khi con tới trường, mọi người sẽ nghi ngờ khi thấy Emerson Watts trong bộ dạng của Nikki Howard”.

Ngay lập tức ngài Phillips của tập đoàn Stark lạnh lùng tuyên bố. “Sẽ không có chuyện đó đâu”.

“Nhưng...” – mình hết nhìn bố lại quay sang nhìn mẹ. Tại sao bố mẹ trông... có vẻ tội lỗi thế nhỉ? Thật mờ ám – “con cần phải quay lại trường học”.

“Emerson Watts sẽ không quay lại trường học” – giọng chú Phillips chắc nịch – “Bởi vì Emerson Watts không còn tồn tại nữa”.

“Ý chú là sao? Cháu không còn tồn tại?” – mình hỏi – “Cháu đang ngồi sờ sờ ở đây còn gì”

“Em” – bố nhẹ nhàng nói – “Nghe này...”.

Ánh mắt bố nhìn mình bây giờ khiến mình không nỡ làm căng mọi chuyện lên. Mẹ cũng vậy. Vừa có gì đó hoảng sợ, vừa có gì đó van xin. Hết liếc nhìn chú Phillips lại quay sang nhìn mình.

Tại sao họ lại phải nhìn ông ta?

“Khi bố mẹ tới bệnh viện và bác sỹ Holcombe đây đã nói với bố mẹ về chuyện ghép não... kèm theo một vài điều kiện.

Nhưng điều mà là bố mẹ của con, bố mẹ cần phải đồng ý trước khi cuộc phẫu thuật được tiến hành”.

“Ví dụ...?”

Chú Phillips rút ra một tập tài liệu dày cộp t trong cặp táp ra và đưa cho mình. Mình nhìn xuống hơn 50 trang giấy in được đóng thành tập cẩn thận, phía dưới là đầy đủ chữ ký của bố mẹ.

“Việc đầu tiên họ cần phải đồng ý đó là trong trường hợp ca mổ của cô thành công, cô sẽ tiếp tục thực hiện toàn bộ các hợp đồng quảng cáo, người mẫu của Nikki Howard và tuân thủ mọi quy định của công ty quản lý”.

Tại mình ù đặc đi, toàn thân chao đảo trước những gì vừa nghe.

“Cái gì cơ?” – mình hoảng hốt quay sang cầu cứu bố mẹ. Nhưng cả hai vội ngoác lơ ra ngoài cửa sổ.

“Nói cách khác” – người đàn ông đó nói tiếp. Mình chỉ mong những gì đang xảy ra là một cơn ác mộng – “cô sẽ tiếp tục các công việc của Nikki Howard trong vai trò là khuôn mặt đại diện của tập đoàn Stark. Bằng không gia đình cô sẽ phải chịu toàn bộ phí tổn của cuộc phẫu thuật và có thể sẽ bị kiện ra tòa vì vi phạm hợp đồng”.

Mình sắp không thở được nữa rồi.

Tim mình (hay nói đúng hơn là tim Nikki Howard) đập thành thịch – “Chú đang nói điều mà tôi đang nghĩ sao?”.

“Tôi không dám chắc là cô hiểu tôi đang nói gì, cô Howard. Nhưng nếu cô hỏi có phải tôi đang nói rằng nếu cô không thực hiện đầy đủ các cam kết của Nikki Howard với công ty Stark và nếu bí mật của sự việc này bị tiết lộ thì bố mẹ cô sẽ nợ bệnh viện này 2 triệu đôla, chưa kể các khoản phí tòa án, phạt hợp đồng và có thể là ngồi tù – thì cô đúng rồi đấy. Đó là những điều tôi muốn nói”.

Không, không thể thế được. Đây là một ảo giác. Chuyện với Gabriel Luna đêm hôm trước là thật còn chuyện này không phải.

“À, bố mẹ cô còn đồng ý vài vấn đề khác nữa”.

“Vẫn còn chưa hết ý ạ?” – mình rên rỉ kêu lên.

“Đây là yêu cầu chung với tất cả các bệnh nhân, Emerson ạ” – bác Holcombe tiếp lời – “Vì sự tồn vong của chuyên khoa này, chúng ta không tiết lộ ra bên ngoài về những gì xảy ra ở đây. Vẫn còn nhiều người – các lãnh tụ tôn giáo và chính trị gia – không hiểu rằng những gì chúng ta làm là để cứu sống mạng người. Nếu ai rời khỏi đây trong khuôn mặt và cơ thể mới cũng khẳng khái nói mình là người khác... như vậy, các bệnh

nhân luôn được yêu cầu chấp thuận để chúng ta tuyên bố với toàn thế giới rằng thân phận trước của họ đã chết, trên giấy tờ”.

“Nhưng cháu vẫn chưa chết!” – mình gào lên.

“Trên giấy tờ thì rồi” – chú Phillips khẳng định – “Giờ tôi hỏi cô, một người được coi là sống dựa trên tiêu chuẩn gì? Là bộ não? Hay trái tim và thân xác? Đúng là não của Nikki Howard đã không còn hoạt động nhưng trái tim của cô ấy vẫn tiếp tục đập, không phải à?”

“Tim của... cô ta?”

Mình đặt tay lên ngực mình. Hay nói đúng hơn là mình đặt tay Nikki Howard lên ngực của Nikki Howard và cảm nhận được nhịp đập đều đặn của nó.

Đột nhiên mình thấy lạ lẫm với chính trái tim đang đập trong lồng ngực kia.

“Tim của Emerson Watts” – chú Phillips tiếp tục – “đã ngừng đập hơn một tháng về trước. Nếu mọi chức năng của cơ thể ngừng hoạt động và bộ não được lấy ra thì người đó – theo định nghĩa của Luật pháp Bang New York, ban hành năm 1984 – được coi là đã chết. Còn người có bộ não hoạt động và trái tim vẫn đập – như Nikki Howard – được pháp luật công nhận là vẫn còn sống”.

Toàn thân mình cứng đờ, như thể ai đó vừa dội một gáo nước lạnh vào mặt vậy. Họ không hiểu là mình mới đang học lớp 11 sao? Làm sao họ hy vọng mình có thể tiêu hóa ngần ấy thông tin cùng một lúc được? Đành rằng mình học lớp nâng cao như dù sao mình cũng vẫn là một đứa trẻ con.

“Cái gì cơ ạ?” – mình lắp bắp.

“Cô Watts, tôi chỉ đang cô giải thích cho cô hiểu” – chú Phillips nhấn mạnh từng chữ – “rằng khoảng 34 ngày trước Emerson Watts – theo định nghĩa của luật pháp Bang New York – đã chết”.

“Nghĩa là theo luật pháp Bang New York, cháu đã chết rồi sao?”

“Là Emerson Watts đã chết” – chú ý sửa lại.

“Vậy sao?” – chú ý nhếch mép cười.

Nụ cười ấy khiến mình lạnh toát hết cả người. Đột nhiên mình thấy hoảng sợ thực sự. Còn hơn cả khi mình thấy cái màn hình plasma khổng lồ đang chuẩn bị đang chuẩn bị rơi xuống đầu em gái mình.

“V-vâng” – mình nhào người ra nói giọng chắc nịch – “Vâng, đúng chúng ta phải ngồi đây bàn về một điều hiển nhiên như thế? Mọi người muốn gì ở cháu? Muốn cháu tin rằng cháu đã chết và Nikki Howard vẫn còn sống sao?”.

“Không hề. Chúng tôi chỉ muốn cô hiểu rằng cô là Nikki Howard, cô Watts ạ”.

14. Chương 14

Mình đã quay trở lại với cái phòng bệnh cũ – căn phòng duy nhất ở khu A của khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh – và bộ đồ bệnh viện cũ của mình. Bác sĩ Holcombe và êkíp muốn làm thêm một số xét nghiệm. Kết quả xét nghiệm sẽ quyết định xem bao giờ mình có thể về nhà – mà mình đoán là nhà của Nikki Howard, chứ không phải nhà mình. Bởi từ nay trở đi mình có trách nhiệm hoàn thành mọi nghĩa vụ hợp đồng của Nikki Howard.

Tất nhiên, bố mẹ nói với mình không phải làm thế nếu không muốn. “Bố mẹ sẽ tìm cách trả 2 triệu đôla đó – và các khoản phí tòa án và bồi thường khác. Con đừng lo. Cùng lắm thì tuyên bố phá sản thôi” – mẹ vô tư nói, sau khi người đại diện của Stark không còn kè kè bên cạnh.

Có đứa con gái nào nữ để bố mẹ chịu khổ như thế?

“Con sẽ không sao đâu. Con cứ hoàn thành tốt mấy cái hợp đồng đó là được chứ gì. Chỉ là làm người mẫu thôi mà” – giọng mình đầy tự tin. Mình cũng không lo lắng về vụ đó thật. Lúc đứng trước máy quay cứ thóp bụng lại là được ý mà. Cứ nhìn mấy cô người mẫu trong các cuốn tạp chí của Frida thì thấy, họ cũng có gì ghê gớm lắm đâu. Làm sao so sánh được với các nhà khoa học chân chính.

Điều khiến mình lo lắng không phải là vấn đề công việc mà là cuộc sống cá nhân của Nikki Howard, nhất là các mối quan hệ tình cảm. Quá phức tạp, rối rắm và hư hỏng.

Ý nghĩ đó khiến dạ dày của mình quặn đau (hay cũng có thể là do căn bệnh trào ngược dạ dày mà Lulu từng cảnh báo).

Về cơ bản sẽ phải nói năng và hành xử giống như Nikki mọi nơi mọi lúc. Chỉ có mỗi gia đình mình biết mình thực sự là ai. Theo lời chú Phillips, họ sẽ ra tuyên bố với giới truyền thông rằng Nikki đã chấn thương ở đầu sau khi ngã xỉu do kiệt sức và hạ đường huyết. Chấn thương đó đã làm cô bị mất trí nhớ. Do đó, mình sẽ không phải lo lắng về việc không nhớ tên các nhân viên trang điểm và stylist mà Nikki vẫn cộng tác cùng bao năm qua.

Có thể người của Stark Enterprises cho rằng chứng mất trí nhớ là một lời giải thích hợp lý nhưng trên thực tế mình đã nói với không ít người rằng mình không phải là Nikki Howard, điển hình là Lulu và Brandon.

“Chúng mất trí nhớ sẽ là câu trả lời cho mọi người” – chú Phillips phẩy tay khi nghe lời phân trần của mình.

Ồ, chú ý nói cũng đúng. Gì chứ người suy nghĩ đơn giản như Lulu và Brandon chắc sẽ tin vụ mình bị mất trí nhớ thật. Đến chuyện bị Al Qaeda tẩy não và hoán đổi linh hồn họ còn nghĩ ra được thì chuyện gì họ chẳng tin.

Nhưng đó không phải là điều khiến cho mình lo lắng, ý mình là thực sự lo lắng ý! Cái mình lo là tập đoàn Stark Enterprises. Gia đình mình đã bị họ nắm gọn trong lòng bàn tay và không có cơ quấy ra nổi – thử hỏi hai giáo sư đại học thì kiếm đâu ra 2 triệu đôla hã giờ (đấy là còn chưa kể các khoảng phí và bồi thường)?

Ngoài ra, ai đó đang theo dõi bàn phím máy tính của Nikki Howard và định ninh rằng Nikki – hay là mình – không hề phát hiện ra. Mình hoàn toàn có thể đoán ra ai là người đứng đằng sau vụ này.

Nếu không phải là người của Stark Enterprises can thiệp vào mọi góc ngách trong cuộc sống của gia đình mình.

Đột nhiên mình nhớ ra một chuyện: chuyện gì đã xảy ra với cơ thể cũ của mình? Cái cơ thể mà Christopher từng khen là trông cũng được ý.

“À... thể cơ thể của con đâu?” – mình hỏi bố mẹ trong lúc ngồi chờ bác sỹ Higgins tới đưa đi xét nghiệm – “Ý con là... cơ thể mà bố mẹ sinh ra cho con ý”.

Bố mẹ quay sang nhìn nhau rồi ngập ngừng thông báo: “Con yêu... bố mẹ đã chôn cất nó đàng hoàng”.

Mình mở tròn mắt hoảng hốt nhìn bố mẹ.

“Bố mẹ không còn cách nào khác” – mẹ vội thanh minh – “Bố mẹ buộc phải cử hành lễ truy điệu cho con. Không thể giữ bí mật mãi được về chuyện đã xảy ra với con bởi đám paparazzi có mặt ở trung tâm Stark ngày hôm đó không ngừng đi điều tra về tình trạng của Nikki Howard. Chỉ vài phút sau khi tai nạn xảy ra, tin tức đã được đăng tải trên khắp các phương tiện truyền thông, kể cả CNN. Ai cũng nhìn thấy cảnh con bị cả cái màn hình plasma rơi xuống. Trong nhiều ngày trời TV không chiếu tin gì khác ngoài cái tin đó. Do đó bố mẹ đành phải làm lễ truy điệu cho con. Không còn cách nào khác”

“Hy vọng con sẽ thấy vui khi biết rằng rất nhiều người đã tới dự lễ truy điệu của con” – bố an ủi – “Tập đoàn Stark Enterprises thậm chí còn trả tiền cho bà nội tiền bay từ Florida tới viếng con...”.

Nước mắt mình bắt đầu rơi đầm đìa trên khuôn mặt xinh đẹp của mình.

“Bà nội nghĩ rằng con đã chết rồi sao?” – mình nức nở kêu lên. Từ nay sẽ không còn những chiếc áo phong in hình CHÁU GÁI YÊU QUÝ NHẤT TRÊN ĐỜI do bà đích thân làm vào dịp lễ Giáng sinh nữa. Cũng như những tấm thiệp sinh nhật kèm theo 12 đôla quà tặng của bà.

“Con yêu” – mẹ cắn môi phân trần – “Mẹ rất tiếc. Nhưng con cũng biết bà hay đi buôn chuyện với các bà hàng xóm thế nào rồi đấy. Bố mẹ không thể nói sự thật cho bà biết được.”

Không thể tin được. Xem ra tin đồn và cái chết cả mình là thật rồi!

Mình đã không còn trên đời này. Về mặt pháp lý. Về mặt y học. Về mặt lý thuyết. Nói chung là về mọi mặt.

Mình đã chết và mình thậm chí còn không có cơ hội tham dự đám tang của chính mình.

“Có ai trong trường con đến không ạ?” – mình hỏi – “Ý con là đám tang của con ý?”

“Tất nhiên rồi” – giọng bố tự dưng có chút ngập ngừng – “Có Christopher và bố cậu ta...”

“Christopher ý ạ?” – mình choáng váng – “Ôi Chúa ơi. Bố mẹ không nói với cậu ấy à? Christopher nghĩ con chết rồi sao?”

Mình gào lên khóc như chưa bao giờ được khóc, đến mức mẹ lo lắng bảo bố đi tìm bác sỹ Holcombe để tiêm cho mình một liều thuốc an thần hay gì đó.

“Con yêu, con cũng hiểu là bố mẹ không thể nói cho cậu ấy biết sự thật mà” – mẹ vòng tay ôm lấy mình vỗ về. Cosabella thấy vậy cũng lon ton chạy lại liếm liếm vào chân mình – “Bố mẹ cũng rất buồn nhưng... con nghe chú Phillips nói rồi đấy”.

Mình không cần thiết bất cứ cái gì hết. Giờ thì mình đã hiểu tại sao người ta sẵn sàng bỏ hàng triệu đôla để ghép não một đứa vô danh tiểu tốt như Emerson Watts.

Họ chẳng hề quan tâm tới mạng sống của mình. Người mà muốn cứu sống là Nikki Howard!

Chứ không phải là mình. Tuyệt đối không phải!

“Mẹ biết nói ra câu này thật kinh khủng” – mẹ vẫn ôm chặt lấy mình – “nhưng... Christopher sẽ vượt qua được chuyện này. Cùng với thời gian. Cậu ấy sẽ vượt qua thôi”.

“V-vượt qua?” – mình sụt sùi trên vai mẹ – “Người bạn thân nhất của con nghĩ rằng con đã chết, trong khi con vẫn còn sống sờ sờ đây và con lại không thể nói cho cậu ấy biết sự thật. Bây giờ mẹ lại nói cậu ấy sẽ dễ dàng vượt qua?”.

Đúng lúc đó Frida đẩy cửa bước vào, mặt hầm hầm đầy giận dữ. Đây là khuôn mặt mà mỗi lần sắp sửa cãi nhau, hay tranh luận với mình, nó đều trưng ra.

Nhưng chứng kiến cảnh khóc lóc thảm thiết của mình trong vòng tay mẹ, Frida lập tức đứng khựng lại ở chỗ cửa.

“Chị ý bị sao thế ạ?”.

“Chị con vừa biết chuyện Christopher nghĩ rằng chị ấy đã chết” – mẹ nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc mình.

“À” – Frida nhìn chằm chằm vào mặt mình – “Thế thì sao? Đừng lo cho anh ta. Em vừa gặp anh ý ở trường hôm trước. Anh ý vẫn siêu lớn, chẳng làm sao cả”.

Câu nói đó ấy chỉ càng khiến mình càng khóc to hơn, còn mẹ thì trừng mắt mắng Frida. “Kìa, Frida!”.

“Con nói gì sai chứ?” – Frida ngồi phịch xuống ghế, với tay lấy điều khiển bật TV lên chọn kênh – “Đấy là sự thật mà. Mấy ngày đầu đúng là anh ấy có hơi buồn thật nhưng giờ anh ấy vượt qua được rồi. Em không hiểu tại sao chị lại phải nghiêm trọng hóa vấn đề lên như thế. Chính chị nói anh ấy không phải bạn trai chị mà, nhớ không?”.

Mẹ bật dậy, đi ra chỗ Frida và giật lấy cái điều khiển trên tay nó một cách giận dữ. “Ra ngoài, mẹ có chuyện cần nói với con”.

Cả hai người lần lượt đi ra khỏi phòng. Còn lại một mình trong phòng, mình cố gắng trấn tĩnh lại. Mình chợt nhận ra mình thật ích kỷ khi không buồn nghĩ tới Christopher lấy một lần kể từ khi tỉnh dậy tới giờ, trừ một lúc ước rằng cậu ấy cũng hôn mình say đắm như cách Brandon Stark và Justin Bay làm với mình.

Suốt thời gian qua cậu ấy đã phải khổ sở thế nào, khi nghĩ đã chết? Cậu ấy có sao không? Cậu ấy đã đối mặt với chuyện tận mắt chứng kiến cảnh cái TV đổ ập xuống người mình như vậy? Có lẽ cậu ấy đã rất sợ. Không có mình bên cạnh, cậu ấy biết ngồi ăn trưa cùng ai ở trường bây giờ? Cậu ấy cũng không còn ai để cùng chế giễu đám người thầy ma biết đi hay xem các chương trình khoa học trên kênh Discovery và chơi game Journeyquest cùng. Tội nghiệp Christopher!

Trừ phi... trừ phi cậu ấy đã tìm được một cô gái nào khác. Nhưng là ai mới được chứ? Ở cái trường trung học Tribeca Alternative này thì có đứa con gái nào (ngoài mình) đủ tinh tường và nhạy cảm để bỏ qua mái tóc dài xõa xượi kia và tìm thấy một chàng hot boy đằng sau lớp vỏ bọc đó? Một đứa con gái trông cũng được trong mắt Christopher.

Cứ tìm thì thế nào mà chẳng ra. Có khi giờ cô ta đang ngồi ăn trưa cùng cậu ấy ở dưới căng tin ngay lúc này ý chứ.

Đúng lúc đó Frida hậm hực đẩy cửa bước vào một mình, mặt sưng lên như cái thối.

“Mẹ bắt em phải vào xin lỗi” – mồm nói nhưng mắt ngó lơ sang Cosabella và cái màn hình TV đen ngòm ở cuối phòng chứ không hề nhìn vào mình – “Vì thế... xin lỗi nếu em nói gì khiến chị buồn. Hơn nữa việc nói anh Christopher chẳng làm sao cả là nói dối. Có điều trước giờ anh ấy lúc nào chẳng lập dị, nên em chẳng biết lúc nào anh ấy “làm sao” cả.”

Mình đã ngừng khóc – hay nói đúng hơn là Nikki đã ngừng khóc. Mặc dù bác sỹ Holcombe khuyên mình không nên có những ý nghĩ như vậy về cơ thể mới của mình. Đây là cơ thể CỦA CHÁU, Emerson ạ. Không phải của Nikki. Không phải nữa.

Đúng vậy, giờ mình chỉ mang cái tên của cô ta, khuôn mặt của cô ta. Ngôi nhà của cô ta. (Những) gã bạn trai của cô ta... vân vân và vân vân.

“Chị thật không hiểu” – mình nói với Frida, mắt vẫn rưng rưng mỗi khi nghĩ tới Christopher và cô bạn mới của cậu ta có thể đang cùng nhau chơi game Journeyquest – hay ngồi xem kênh Discovery – ngay lúc này đây – “Em đang tức cái gì vậy?”

“Không có gì” – Frida ngúng nguẩy – “Anh Gabriel về rồi”.

Hử? Chuyện đó có liên quan gì? Mình chợt nhớ ra vụ nó dắt anh Gabriel xuống dưới nhà ăn khi này.

“À” – mình thốt lên. Có phải thế mà Frida giận dỗi này giờ không? Nó đang ghen tỵ với mình và anh Gabriel Luna sao? – “Ừ”

“Anh ý buộc phải về” – Frida ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường mình – “Vì người ta không cho anh ý quay lên đây”.

“Đành chịu thôi, đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng theo ý mình” – mình nhún vai thản nhiên nói.

“Ồi giờ ời” – Frida nguýt mình một cái rõ dài – “Chị thậm chí không hề quan tâm tới anh ý đúng không?”.

“Tự dưng sao chị lại phải quan tâm đến anh ta?” – mình cau mày – “Chị gần như không biết gì về con người ấy. Hơn nữa...” – mình sém chút nữa thì buột ra câu Chị thích anh Christopher cơ nhưng may mà phanh lại kịp. Mình không thể thừa nhận chuyện này với bất kỳ ai, kể cả em gái của mình. Giờ Christopher nghĩ mình chết, mình lại phải sống trong thân xác của Nikki Howard, làm sao có cơ hội tiếp cận Christopher nữa chứ? – “anh ấy nghĩ chị là Nikki Howard”.

“Thì sao?” – Frida nhún vai – “Chị không nên khó khăn với anh ý như thế. Gabriel Luna là một chàng trai tốt. Anh ấy nghĩ chị thật tuyệt vời”.

“Sao em biết?” – chẳng phải chính miệng anh ta nói mình là một đứa nghiện ngập còn gì?

“Thì anh ý nói với em chứ sao” – Frida cầm câu nói – “Lúc ngồi uống nước dưới căng tin. Bọn em đã ăn chung một cái bánh quế, to như cái đĩa ý. Cực kỳ béo. Nhưng dù sao từ sau khi vụ tai nạn của chị em cũng đã ngừng ăn kiêng rồi. Chẳng dễ dàng gì khi cứ phải ăn những món không đường trong khi chị gái ruột của mình đang phải trải qua một ca ghép não. À mà anh ý đã giải cứu chị từ đâu thế?”.

“Hử?”

“Lúc này ở hành lang chị chẳng nói anh Gabriel đã cứu chị còn gì. Từ đâu thế?”

“À... đêm qua Lulu Collins và Brandon Stark bắt cóc chị tới nhà của Nikki Howard. Nhưng em nhớ là không được kể với ai đâu đấy nhé, Free? Bởi vì chị không muốn họ gặp rắc...”

“LULU COLLINS á?” – Frida nhảy dựng lên khỏi ghế – “Chị đã gặp Lulu Collins á? Lại còn cả Brandon Stark nữa? Chị đùa đấy hả? Chị đã đi chơi với họ sao? Mấy người đã đi đâu? Có tới vũ trường Cave không? Ôi Chúa ơi, chị có được gặp anh Justin Bay không?”

“Từ từ nào” – mình giờ tay trấn tĩnh cô em gái – “Thứ nhất, đừng có hét ầm lên như thế. Thứ hai, không, mọi chuyện không phải như ...”.

“Ôi Chúa ơi” – Frida đã thôi nhảy tưng tưng lên trước mặt mình nhưng mắt bắt đầu long lanh như muốn khóc – “Brandon Stark và Nikki Howard nghe đồn là đang hẹn hò với nhau. Nếu anh ta nghĩ chị là Nikki Howard thì chắc hẳn anh ta... anh ta có hôn chị không thế?”

Mình lắc đầu. Dĩ nhiên mình không thể nói chuyện đó với Frida rồi.

“Tất nhiên là không. Anh ta và Lulu chỉ là lo lắng cho bạn của họ thôi. Chẳng hay ho gì cứ bị hiểu nhầm là Nikki Howard như thế này đâu, Free ạ”

Phản ứng của Frida khi ấy làm mình hơi bị bất ngờ. Cứ nghĩ đó là ước mơ của con bé cơ đấy!

“Công nhận” – Frida thở dài – “Tự dưng bị mọi người nghĩ là một siêu mẫu cũng mệt thật”.

“Ừ” –mình chưa chút gật đầu – “Đau đầu lắm. Mà chị không ngờ em lại đối xử với chị như thế đấy”.

“Đối xử thế nào chứ?” – Frida vội ngẩng đầu lên hỏi.

“Không thêm nói cho chị biết vụ ghép não vào cơ thể Nikki Howard chứ sao” – mình nó giọng đầy mỉa mai – “Cảm ơn nhiều”.

Cái chất giọng của Nikki Howard thật chẳng hợp với cách nói mỉa mai tẹo nào. Nó chỉ khiến người nghe tưởng mình đang không nghe, hờn dỗi.

“À, chuyện đó ý hả” – Frida ngượng ngùng giải thích – “Em cũng muốn nói với chị lắm chứ. Nhưng họ cấm không cho em nói. Họ bảo... làm như vậy sẽ khiến cho chị bị sốc. Chị cần có thời gian để thích ứng dần”.

“Em gái biết thương chị gái ghê cơ” – mình vẫn tiếp tục giả vờ giận lẫy.

Nhưng xem ra mình đã hơi quá đà bởi vì ngay khi ấy thấy nước mắt Frida đang trực trào ra. “Chị Em... em quả thực là đã rất sợ. Em cứ nghĩ... mấy tuần vừa rồi em đã luôn lo rằng sau khi chị tỉnh dậy, chị sẽ không nhận ra em là ai. Họ nói chị sẽ vẫn là chị nhưng khi nhìn thấy chị trên giường bệnh em chỉ nhìn thấy... Nikki Howard. Và em nghĩ đã vĩnh viễn mất chị. Sẽ không có chuyện chị tỉnh dậy và nổi dóa với em về việc gia nhập đội cổ vũ...”.

“Em đã xin gia nhập vào đội cổ vũ á?” – mình hét lên – “Em có bị điên không thế hả? Có biết mẹ sẽ làm gì em nếu phát hiện ra chuyện này không? Rằng là chưa hề biết, nếu không em đã không lảnh lặt mà đứng ở đây thế này”.

Thay vì nổi cáu với mình như mọi khi, Frida chỉ bật cười khanh khách đầy hạnh phúc.

“Thấy chưa? Em biết chị sẽ phản ứng như thế mà” – Frida nói – “Thật vui khi được nghe những lời cần nhằn khó chịu đó. Chỉ có điều em vẫn chưa quen lắm khi nó được nói ra từ miệng của Nikki Howard. Nhưng thà thế còn hơn là không bao giờ được nghe lại chúng”.

“Nghe lại cái gì?” – mẹ đột nhiên đẩy cửa bước vào.

“À” – Frida vội xua xua tay – “Không có gì ạ. Bọn con chỉ đang nói chuyện về... thời trang”.

Bố, đi ngay sau mẹ, liền nhovn miệng cười rất tươi: “Thế là tốt rồi. Lại giống như ngày xưa, khi hai đứa cứ chỉ chóc với nhau suốt ngày. Nhưng Em mà cũng nói chuyện thời trang sao?”

“Cũng không hẳn ạ... thực ra là...” – Frida mặt tái lại.

“Bọn con đang nói về mấy chuyện ở trường” – mình vội lên tiếng – “Và những chuyện xảy ra trong thời gian qua. Nhất là khi con sẽ phải chuyển tới sống ở nhà của Nikki Howard và bắt đầu đi làm... Có lẽ con sẽ quá bận rộn để chu toàn chuyện bài vở ở trường...”

“Ồ, sẽ không có chuyện đó đâu, cô gái trẻ ạ” – mẹ giơ tay chặn họng mình – “Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào con cũng không được phép làm ảnh hưởng tới chuyện học của mình”.

“Đúng vậy” – mặt bố có vẻ sốc khi nghe thấy những lời mình nói – “Con không thể bỏ qua việc học đại học, chứ đừng nói là học trung học. Công việc làm người mẫu không hề ổn định chút nào, không như nghề giáo hay luật sư hoặc bác sỹ”.

“Tất nhiên” – mẹ nói tiếp – “Với lịch làm việc kín mít như vậy con sẽ khó mà theo học đều đặn ở trường được. Có lẽ bố mẹ sẽ xin chuyển con sang một trường nghệ thuật nào đó. Hoặc không thì mời gia sư dạy kèm. Phía Stark Enterprises chắc sẽ giúp được chuyện này...”

Mặc dù mình không hề hứng thú gì chuyện để Stark Enterprises nhúng tay thêm vào cuộc sống của mình nhưng chỉ cần được tiếp tục đi học là tốt lắm rồi.

“Ôi không. Con thích trường Tribeca Alternative của con cơ. Con muốn tiếp tục theo học ở đây, nếu được”.

Mẹ và bố ngạc nhiên đến độ dừng hình trong vài giây sau khi nghe thấy lời tuyên bố xanh rờn đó của mình. Còn Frida thì tối sầm mặt lại. Xem ra cô nàng đang hí hửng nghĩ rằng với việc mình không thể quay lại trường học nó sẽ được tùy ý làm mọi thứ nó thích – ví dụ như trở thành thành viên của hội những thầy ma biết đi, gia nhập đội cổ vũ và thậm chí là cặp kè với một anh lớp trên.

Nhằm to rồi em gái ơi!

“Thật sao, con yêu?” – mẹ hỏi – “Nếu vậy để mẹ nói chuyện với chú Phillips. Mẹ tin rằng Stark Enterprises có thể thu xếp được một chỗ ở trường cho con. Không có lý do gì lại bắt con nghỉ học khi mà con không có lịch làm việc. Có thể năm tới con không kịp tốt nghiệp trung học cùng các bạn đồng lứa nhưng cuối cùng cũng sẽ tốt nghiệp được thôi”.

“Người như Nikki Howard sẽ không bao giờ có thể vào nổi một trường điểm như trung học Tribeca Alternative cả” – Frida, người được coi là một chuyên gia về Nikki Howard, giãy nảy lên phản đối – “Mặc dù bằng tuổi chị Em thật nhưng cô ta đã bỏ học từ năm lớp 9, ngay khi ký được hợp đồng người mẫu béo bở với...”

“Bố đảm bảo nếu Stark Enterprises bỏ ra một số tiền lớn tài trợ cho trường con thì chắc chắn họ sẽ nhận chị con thôi” – bố nói – “Nếu con thực sự mong muốn điều đó, Em ạ. Nhưng như mẹ nói đấy, con vẫn có thể lựa chọn các trường khác hoặc mời gia sư”.

Frida hớn hờ quay sang nhìn mình: “Đúng, đúng. Chị nghe bố nói rồi đấy. Chị không nhất thiết phải quay trở lại trung học Tribeca Alternative đâu”.

“Ồ không” – mình lờm Frida – “Trung học Tribeca Alternative là nơi chị muốn theo học. Hơn nữa họ không thể lấy lý do là không còn chỗ trống để từ chối nhận chị được. Bởi vì rõ ràng vẫn còn chỗ trống một chỗ trong lớp của chị còn gì, không phải vậy sao?”.

Việc quay trở lại này giống như một mũi tên trúng hai đích: mình vừa có thể canh chừng Frida lại vừa có thể ở gần Christopher. Mình biết, làm như vậy là không công bằng với cậu ấy. Nếu thực lòng yêu Christopher, mình cần phải để cậu ấy đi tìm hạnh phúc của riêng mình. Nhất là khi mình không thể nói sự thật cho cậu ấy biết.

Nhưng mình vẫn nuôi một chút hi vọng. Rằng bọn mình có thể trở thành bạn bè như trước khi tai nạn xảy ra. Và thậm chí là... phát triển trên mức bạn bè. Như Brandon và Nikki ý.

Trừ vụ nhăng, lừa dối sau lưng lẫn nhau.

Thật tiếc mình không thể nói cho cậu ấy những chuyện mà mình biết... rằng rất nhiều người nổi tiếng mà mọi người cứ ngỡ là đã chết thực ra vẫn còn sống trong cơ thể người khác. Rõ ràng những người siêu giàu (hoặc những người như mình có cả một tập đoàn khổng lồ như Stark Enterprises chống lưng) mới có đủ tiền cho một ca ghép não tốn kém như thế này.

Mình sẽ không chỉ mặt đặt tên từng người (bởi chẳng ai ở viện chịu tiết lộ cho mình nghe) nhưng mình có thể đoán được họ là những ai. Nếu không phải tội phạm kinh tế thì cũng là những nhạc sỹ, ca sỹ nổi tiếng thế giới, hay những nhân vật hoàng gia lấy lòng của nước Anh và châu Âu... Tất cả đều được cho là “đã chết” nhưng thực chất vẫn đang sống trong cơ thể của một người khác, với danh tính hoàn toàn mới, trong khi các thành viên trong gia đình vẫn tiếp tục giả vờ buồn bã trước mặt thiên hạ.

Hay nói cách khác, Christopher và mình đã đúng một điều những thầy ma biết đi thực sự có tồn tại.

Và vấn đề là...

Giờ mình chính là một trong số đó.

15. Chương 15

Ngay chiều hôm sau, một bản thông cáo báo chí đã được đưa ra.

Tất nhiên, mình không thể lên Google News để đọc nó bởi vì chẳng ai buồn mang máy tính vào cho mình. Nhưng mình vẫn đọc được ở phần tit chạy bên dưới kên CNN và sau đó là mục tin tức buổi tối.

Họ thậm chí còn làm hẳn cả một bài phóng sự về mình trên kênh tin tức giải trí Entertainment Tonight.

Xem ra chị Kelly, người phát ngôn của Nikki, đã tốn không ít công sức vào việc lăng xê cho vị khách hàng nổi tiếng nhất của mình.

“Tối nay, làng công nghiệp thời trang và se đẹp cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm khi người đại diện của Nikki Howard đưa ra thông báo” – bên góc trái của màn hình TV xuất hiện một bức ảnh nhỏ của Nikki Howard – “làm yên lòng các fan hâm mộ rằng cô siêu mẫu tuổi teen này sẽ quay trở lại làm việc trong tuần này, sau một tháng vắng mặt trên các sàn diễn thời trang và câu lạc bộ của thành phố New York. Những người hâm mộ thời trang trên toàn thế giới đã vô cùng lo lắng trước những thông báo về tình trạng sức khỏe của Nikki và chứng giảm đường huyết – Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô bị ngất xỉu tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark tháng trước và làm chấn động tới não bộ, gây ra chứng mất trí nhớ...”.

Bức ảnh tiếp theo xuất hiện trên màn hình đã khiến mình suýt nữa thì mắc nghẹn với món đậu hũ mà Frida lén mang vào theo yêu cầu của mình. Trước đây mình không bao giờ động đến những món như thế này nhưng giờ thì mình mê mẩn, ăn không biết chán. Bác Holcombe nói việc bệnh nhân sau khi ghép não tự đứng thay đổi khẩu vị, không giống như trước đây nữa là chuyện bình thường.

Đó là một bức ảnh bé tí teo chụp bằng di động cảnh mình (Nikki Howard) đang ngồi sau con vespa màu xanh của anh Gabriel Luna. Cả hai bọn mình đang hơi ngoái lại nhìn người chụp ảnh, mặt mũi khá hốt hoảng – thế mà mình chẳng nhớ là có bị chụp ảnh đâu đấy.

Rõ ràng nét mặt hốt hoảng đó của mình và anh Gabriel bắt nguồn từ cuộc rượt đuổi tóe khói của đám học sinh lớp 4 chứ không phải vì phát hiện ra bị ai đó chụp ảnh như cách mấy tay săn tin suy diễn. Họ đứng là biết thêu dệt, phóng đại sự việc mà!

“Có lẽ chứng mất trí nhớ này sẽ là lời giải thích của Nikki dành cho người bạn trai lúc-tan-hợp của mình, Brandon Stark về bức ảnh chụp được ngày hôm qua khi cô đang vui vẻ đi dạo bằng xe máy cùng chàng ca sỹ mới nổi người Anh, Gabriel Luna. Cặp đôi này đã gặp nhau tại buổi khai trương trung tâm thương mại Stark trên phố SoHo, nơi cô người mẫu trẻ đã bị ngất xỉu dẫn đến chấn thương ở đầu còn một fan hâm mộ nữ của cô bị thiệt mạng bởi một sự cố do những người biểu tình của tổ chức E. L. F gây ra...”.

Mình như chết (một lần nữa) lặng đi khi nhìn thấy tấm hình cũ của mình xuất hiện trên màn hình vô tuyến. Tại sao họ phải khơi lại chuyện một cô gái đã chết do bị TV rơi trúng đầu trong khi vẫn thản nhiên chiếu những bức ảnh của Nikki Howard đang hãnh diện bước đi trên thảm đỏ trong chiếc váy xẻ cao tới tận rốn thế kia? Dù sao mình cũng là tin tức của ngày hôm qua rồi mà.

“Phía đại diện của cả cô Howard và anh Luna đều không có bình luận gì về bức ảnh trên. Nhưng có lẽ Nikki có thể nói với Brandon rằng chỉ nhất thời ‘quên bém mắt’ là mình đã có bạn trai...”

Ồi Chúa ơi, không thể tin nổi. Mình giận đến không sao thở được nữa.

Nhưng câu chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

“Chủ tịch kiêm Giám đốc điều hành tập đoàn Stark Enterprises, ông Robert Stark mới đây đã ra một thông báo” – mình chỉ muốn với tay đập nát cái TV ngay lập tức – “đích thân gửi lời chúc chóng bình phục tới cô Howard, người được coi là gương mặt đại diện của tập đoàn Stark”.

Máy quay chìa vào một người đàn ông lịch lãm trong chiếc áo sơ mi hở cổ – một phiên bản về già của Brandon Stark – là bố anh ta: “Ban lãnh đạo của Stark Enterprises rất hy vọng rằng trong giai đoạn bình phục này của Nikki, báo giới và các phương tiện truyền thông đại chúng có thể tôn trọng dành cho cô ấy một chút riêng tư cá nhân. Ít nhất trong vòng mấy tuần sắp tới, Nikki sẽ giảm bớt thời gian xuất hiện trước công chúng để tập trung cho việc hồi phục sức khỏe. Nikki thậm chí đã đích thân nói với tôi về khả năng có thể quay lại trường học của mình...” – ông ta khẽ mỉm cười trước những nụ cười khẩy của đám phóng viên bên dưới, như thể việc Nikki Howard muốn lấy bằng tốt nghiệp trung học là điều nực cười nhất trên đời không bằng – “... và đây là quyết định mà chúng tôi, tập đoàn Stark Enterprises luôn ủng hộ cô ấy 100%”.

Cái gì? Mình chưa bao giờ nói với ông già Robert Stark đó bất cứ chuyện gì. Mình thậm chí đã gặp mặt ông ta lần nào đâu. Và sự thật đau đớn hơn, ông chủ của mình – à không ông chủ của Nikki – cũng nghĩ rằng cô ta quá ngu ngốc để có thể tốt nghiệp trung học. Như thế mà gọi là ủng hộ sao? Không lẽ ông ta đã đọc email của cô ta và có những ý nghĩ ấu trĩ như thế?

“Tuy nhiên, nếu vẫn còn suốt ngày vi vu như thế này” – tay phóng viên tiếp tục chiếu hình ảnh mình ngồi sau xe của anh Gabriel – “chắc chắn cô học sinh người mẫu sẽ không tránh khỏi bị kỷ luật”.

Tiếp đến là bản tin về vụ ly dị om sòm của một nhân vật nổi tiếng nào đó hiện nay.

Không thể tin được một trong mấy cô bé học sinh đó đã chụp ảnh mình và anh Gabriel rồi... bán cho các báo. Chẳng lẽ từ nay về sau mình sẽ luôn phải sống một cuộc đời mất tự do như thế này sao? Ngày ngày bị đám paparazzi theo dõi và rình rập, mọi hoạt động dù là trong sáng nhất của mình cũng sẽ được xào nấu thành những tin tức giật gân rẻ tiền?

Mình vẫn còn chưa hết choáng váng trước những gì vừa xem được trên TV nên không chú ý có người vừa bước vào phòng.

“Nikki ơi?” – một người đeo mặt nạ phẫu thuật đang vẫy tay gọi mình.

Lulu Collins lại lên vào bệnh viện, vẫn với cái phương thức cũ. Có điều lần này ngoài việc cầm theo tập bệnh án như lần trước, cô nàng còn trang bị thêm bằng một cặp kính trí thức to sụ trên mặt.

Giờ cũng đã muộn rồi, hầu hết các nhân viên trực đêm này – cộng với bố mình – đang tụ tập ở ngoài sảnh xem một chương trình thể thao gì đó. Không biết là môn thể thao gì nhưng mình cũng chẳng quan tâm.

Vì thế Lulu trong bộ dạng thế này làm gì mà không qua mặt được mấy ông nhân viên an ninh.

“Chào cậu, Lulu” – mình ử ử nói.

“Cậu nhớ ra mình là ai rồi à?” – Lulu kéo vội cái mặt nạ xuống cười khoái chí – “Ồi, Nikki... khi họ nói cậu bị mất trí nhớ mình đoán ngay ra là họ đang dựng chuyện mà”.

“Không, thật đấy” – mình thanh minh ngay – “Xin lỗi, Lulu nhưng mình chỉ biết về cậu sau buổi hôm trước thôi. Nhớ không? Khi cậu bắt cóc mình ấ?”.

“Cậu có chắc không?” – Lulu xịu mặt xuống – “Lúc mình xem tin trên TV, mình đã nghĩ có thể hai cậu đã hoán đổi trở lại. Cậu và cái cô Em gì đó. Bởi vì... mấy chuyện nhảy lên ngồi sau xe máy của một anh chàng lạ mặt thì quá giống Nikki rồi. Anh Brandon đang điên lắm!”

“Brandon? Nổi điên với mình á?”

“Chứ còn gì nữa” – Lulu ngồi ghé xuống giường mình – “Không hiểu sao anh ta vẫn có những suy nghĩ rằng anh ta có quyền nhảy nhót cả đêm với bất cứ đứa con gái nào anh ta thích nhưng cậu thì không được phép ngồi sau xe máy một anh chàng nào hết? Bọn con trai thẳng nào cũng ích kỷ như thế thì phải”.

“Cậu cũng bị đối xử như thế hả?” – mình dò hỏi.

“Chính xác” – Lulu thở dài – “Thôi, kệ mấy tên đấy đi. Mà này, cậu có biết mình vui thế nào khi thấy bức ảnh đó trên TV không? Mình đã ngỡ là cậu quay trở lại cơ đấy, Nikki ngày trước của mình ý. Cosabella cũng đột nhiên mất tích nên mình nghĩ cậu đã về nhà và đem nó đi...”.

“Lulu” – mình nhe răng cười kéo tấm chăn trên người xuống để lộ cục bông trắng đang ngủ ngon lành kề bên cạnh – “Cosabella đang ở đây. Xin lỗi nhé. Tại sáng hôm qua nó khóc lóc kêu gào thảm thiết quá và mình thì không nỡ lòng bỏ nó lại”.

“Ồ, ra vậy. Không sao. Cosy nhớ cậu lắm mà. Ý mình là Nikki. À không... Ồi giờ mình chẳng biết là ai nữa. Thế nghĩa là chính cậu đã ngồi sau xe anh ta, chứ không phải... Nikki thật?”

“Ừ” – mình gật gù – “Là mình. Nghe này, Lulu, về chuyện hoán đổi linh hồn...”

“Sao cơ?” – giọng Lulu nghèn nghẹn. Không phải cô ấy đang khóc đấy chứ?

Ồi mà mình cũng chẳng có thời gian quan tâm tới nước mắt của Lulu. Bất cứ lúc nào, bố hay một cô y tá nào đó – và trường hợp xấu nhất là bác sỹ Holcombe – có thể bước vào phòng và phát hiện ra có người lạ trong phòng.

Sau cuộc nói chuyện sáng nay với người bên phía tập đoàn Stark, về các khoản bồi thường và kiện tụng tòa án... rõ ràng họ sẽ không để yên nếu vụ việc lần này bị tiết lộ ra ngoài. Và mình cũng không muốn Lulu gặp rắc rối. Mặc dù cô ta hơi ngốc nhưng được cái có tấm lòng nhiệt tình với bạn bè.

“Lulu” – mình nhẹ nhàng giải thích – “Không hề có hoán đổi linh hồn hay thân xác nào hết. Chỉ là mình đã bị trấn thương ở đầu và giờ mình bị mất trí nhớ. Đó là lý do tại sao mình không hề nhận ra cậu. Hay anh Brandon”.

Im lặng. Lulu lặng im giương mắt lên nhìn mình trước khi lắc đầu quầy quậy và quả quyết tuyên bố: “Không thể có chuyện đó!”

“Ồ, có đấy” – mình cũng không chịu lùi – “Chuyện thực sự đã xảy ra như vậy. Mọi tin tức trên TV đều là thật”.

“Mình không tin cậu” – Lulu khẳng khái – “Hay tin tức. Mình biết đó chỉ là những gì chị Kelly đang cố muốn mọi người tin thôi. Nhưng đó không phải là sự thật”.

“Lulu” – mình nài nỉ. Phải làm mọi cách để cô ta tin lời mình mới được. Không thể mạo hiểm bắt bố mẹ phải trả 2 triệu đôla kia hay là tuyên bố phá sản được – “Đó là sự thật. Tại sao cậu không chịu tin mình thế?”.

“Bởi vì cho dù có mất trí nhớ thật thì Nikki cũng không bao giờ làm như thế với móng tay của mình cả”.

Vừa nói Lulu vừa nắm lấy bàn tay mình giơ lên chỉ cho mình thấy.

Mình nhìn xuống theo và hiểu ngay ý cậu ta muốn nói gì.

Trong cuộc gặp gỡ với bác sỹ Holcombe và chú Phillips ban sáng mình đã cắn nham nhở mấy đầu ngón tay vốn được gọt dũa cẩn thận của ... và giờ trông nó cụt lùn chẳng khác gì mấy cái móng cũ của mình.

“Nikki sẽ không bao giờ làm chuyện gì gây tổn hại tới cơ thể của mình hoặc làm xấu bản thân” – Lulu tiếp tục cuộc lý luận của mình – “Vì thế mình không biết cậu thực ra là ai nhưng có một điều chắc chắn... cậu không phải là Nikki. Do đó đừng có giả bài mất trí nhớ ra với mình làm gì. Có thể nó có tác dụng với người khác nhưng nên nhớ rằng mình là bạn thân nhất của Nikki và mình biết mọi điều về cậu ấy. Cậu ấy thà chết chứ không bao giờ làm cái việc kinh khủng này”.

Cái miệng xinh xắn kia ăn nói dẻo miệng ra phết nhỉ! Mỗi tội cô ta không phải là đã biết mọi thứ về người được coi là “bạn thân” đó. Đơn cử là chuyện cô bạn thân nhất đời Nikki ấy bấy lâu nay vẫn lén lút quan hệ với Justin Bay, bạn trai của Lulu đằng sau lưng Lulu đấy thôi.

Tất nhiên không đời nào mình lại đem chuyện đó ra kể với Lulu.

Nhưng dù sao cô ta cũng cần phải biết sự thật.

“OK, Lulu, cậu nói đúng. Mình không phải là Nikki Howard. Sự thật là các bác sỹ ở đây đã ghép não của Emerson Watts vào cơ thể của Nikki Howard. Và mình không được phép tiết lộ điều đó với bất kì ai, bởi nếu không bố mẹ mình sẽ phải trả 2 triệu đôla – tất nhiên nhà mình thì đào đâu ra số tiền lớn đến như vậy – cho tập đoàn Stark Enterprises, người đã đứng ra trả toàn bộ tiền chi phí cho cuộc phẫu thuật lần này. Mình đoán là họ làm như vậy để cứu sống gương mặt đại diện của tập đoàn. Nikki bị chứng phình động mạch bẩm sinh và đã bị phát hiện ngay trong buổi khai trương trung tâm thương mại Stark”.

Lulu chớp mắt nhìn mình một lúc rất lâu.

Sau đó phá lên cười hô hố thật thô lỗ.

“Ha ha. Chuyện hay đấy!”

Giờ thì đến lượt mình chớp mắt nhìn cô ấy. “Mình biết, nghe thì có vẻ giống kịch bản một bộ phim truyền hình nhưng cậu cũng biết Nikki Howard vừa cho ra mắt một dòng mỹ phẩm và thời trang mới rồi còn gì. Mình đoán họ đã đổ vào đó không ít tiền nên giờ mình phải thể thân Nikki để tiếp tục quảng bá cho dòng sản phẩm này...”

“Ha!” – Lulu cười tới mức ngã lộn cổ xuống giường – “Cậu cứ làm như chỉ cần chọn đại một đứa chẳng biết gì như cậu để làm một việc quan trọng như thế!” – cô nàng giơ tay lên quệt nước mắt vì cười nhiều – “Xin lỗi, mình không có ý chê cậu kém ci hay gì hết. Nhưng công việc của Nikki không hề đơn giản. Mà cậu đã có tí kinh nghiệm người mẫu nào chưa?”

Mình suýt thì phì cười trước cái câu công việc của Nikki không hề đơn giản của Lulu.

“Chưa” – mình thản nhiên nói – “Nhưng mình nghĩ mình sẽ có thể xử lý được”.

“Vậy sao?” – Lulu càng cười lớn hơn – “Cậu thậm chí có biết bí quyết Manolo là gì không?”

“Ừm...” – mình cố nhớ lại những gì đã đọc được trên mấy tờ CosmoGIRL! của Frida – “Manolo là tên một loại giày đúng không?”

Lulu ngửa cổ ra cười sằng sặc, pha một chút thương hại kèm khinh bỉ: “Ôi Chúa ơi! Không thể tin được cậu! Chuyện gì thế này? Nikki mà nghe được chuyện này chắc sẽ cười chết mất. Với kiến thức như thế cậu sẽ không trụ nổi lấy một phút trong làng thời trang đâu, có biết không?”

“Ờ thì...” – mình cảm thấy hơi tự ái – “vì thế họ mới nghĩ ra chuyện mất trí nhớ. Nếu mình có sai sót gì thì cứ đổ cho căn bệnh đó là được. Mà bí quyết Manolo là gì thế?”

Nhưng Lulu lờ đi không buồn trả lời câu hỏi của mình “Chúa ơi. Buồn cười chết mất thôi. Brandon mà nghe được vụ này chắc...”

“Không được” – mình rú ầm lên, chộp vội lấy cô tay mảnh khảnh của Lulu – “Lulu! Cậu không thể kể cho anh ta nghe! Mình đã nói đây là bí mật mà. Mình sẽ chuyển tới sống cùng cậu – ở nhà của Nikki. Chúng ta sẽ trở thành bạn cùng nhà với nhau. Nhưng cậu không được phép tiết lộ với bất kì ai. Nếu không bố mẹ mình sẽ gặp rắc rối lớn”.

Lulu ngưng bật cười, đứng bật dậy khỏi giường. “OK, Nik... hay Em... hay ai cũng được. Nghe này, cậu có muốn mình gọi cho chị Bliss không? Mình hoàn toàn có thể thu xếp một cuộc hẹn làm móng khẩn cấp cho cậu ngay lập tức”.

“Không cần đâu” – mình lắc đầu – “Lulu này, lúc ở nhà của cậu – ý mình là nhà của bọn mình – mình phát hiện ra một thứ liên quan đến máy tính của Nikki”.

“Ồ, thì sao?” – cô ta nói với giọng ỉu xìu, chán nản.

“Ai đó đã và đang theo dõi trộm email của Nikki” – mình nói – “Nói chung là mọi thứ cô ta gõ lên bàn phím hoặc tra cứu trên máy tính. Cậu có đoán ra được là ai đã làm chuyện đó

“Không” – Lulu khẽ nhún vai – “Đó là cái máy tính mới tinh bác Stark tặng cho cậu ấy. Mình cũng được tặng một cái. Cả hai đều màu hồng”.

“Ừ, mình biết nó màu hồng rồi. Ông Stark cũng tặng cho cậu một cái sao?”

“Ừa. Đó là mẫu thiết kế mới nhất của Stark Enterprises thì phải” – Lulu nhóp nhép nhai kẹo cao su và thổi bong bóng – “Mà cậu nói ai theo dõi email của Nikki là sao?”.

Ngay lúc đó một cô y tá đẩy cửa bước vào, tay cầm bệnh án của mình.

“Xin chào” – cô ta nhìn trừng trừng về phía Lulu đang ngồi chồm hổm cuối giường mình – “Tôi có biết chị không?”.

“À không” – Lulu tụt vội xuống khỏi giường, giả vờ chăm chú xem bệnh án (chôm được ở đâu đó) – “Tôi chỉ đi tua một vòng thôi”.

Dĩ nhiên cô y tá đâu phải ngu ngốc gì mà không phân biệt được thật giả – chưa kể chẳng nữ y tá nào trong cái bệnh viện này đi giày cao gót 7 phân như thế kia. “Xin lỗi nhưng có thể cho tôi xem thẻ của cô không?”.

“Ừ, tôi có tin nhắn gọi cấp cứu rồi” – Lulu nhanh nhẩu nói – “Tôi phải đi đây. Tạm biệt!”. Nói rồi cô nàng lĩnh rất nhanh ra khỏi phòng, trong khi nữ y tá kia chạy rượt theo gọi í ới: “Cô kia! Dừng lại!”.

Hy vọng là Lulu chạy thoát được.

Thật là không giống với mình một tẹo nào. Cách đây một tháng nếu có ai hỏi mình nghĩ sao về Lulu Collins, chắc chắn mình sẽ liệt cô ta vào danh sách những cô nàng nổi tiếng hời hợt và nông cạn, tối ngày bị ám ảnh bởi áo quần và tiệc tùng.

Giờ mình vẫn nghĩ cô ta như thế.

Nhưng... mình có vẻ cũng bắt đầu thấy thích cô ta.

Và như vậy thì mình là loại người như thế nào nhỉ?

16. Chương 16

Trước khi mình kịp làm quen với cuộc sống trong bệnh viện thì nh quyết định cho ra viện từ bác Holcombe.

Cũng không có gì quá ngạc nhiên về chuyện mình được cho ra viện sớm như thế bởi họ đã làm mọi xét nghiệm cần thiết và thật bất ngờ... mình qua tất.

Điều đang nói là đa phần trong số đó là các bài kiểm tra về thể chất. Trước giờ mình luôn chỉ lết đệt trong các giờ giáo dục thể chất và không bao giờ nhần nại với các môn thể thao. Mình luôn là người cuối cùng được chọn vào đội bóng rổ hoặc bóng chuyền (khi không còn sự lựa chọn nào khác) và được phân vào vị trí mà bóng hầu như không bao giờ rơi về phía mình. Mình luôn tìm đủ mọi lý do để có thể đứng ngoài cuộc chơi của tất cả các môn thể thao, từ bowling đến bơi lội và thậm chí là cả trượt pa-tanh. Nói chung là mình chưa bao giờ thích hoạt động chân tay. Mình thích đọc sách hoặc chơi game hơn.

Vì thế bản thân mình cũng phải bất ngờ khi thấy bảng kết quả kiểm tra sức khỏe của bác sỹ. Họ đã yêu cầu mình chạy trên băng chuyền liên tục trong 10 phút – và mình đã dễ dàng thực hiện được, mặc dù vừa bị hôn mê tới hơn 1 tháng trời! Với cơ thể cũ của mình, chắc chắn giới lăm mình cũng chỉ chịu nổi khoảng 1 phút là cùng... với tốc độ của người đi bộ, bằng không mình sẽ bị tăng huyết áp hoặc nhồi máu cơ tim mất.

Phải công nhận Nikki Howard giữ gìn HOÀN HẢO! Mà điều đó cũng dễ hiểu thôi, chế độ ăn của cô ta được kiêng cử đến phát hoảng. Mọi đồ ăn thức uống có chất béo sẽ khiến dạ dày của cô ta khó chịu, các thứ đồ hộp chế biến sẵn sẽ có vị chẳng khác gì rơm rạ cỏ rác trong miệng cô ta. Rút cuộc, mình đành thay đổi

khẩu vị trước đây, từ những món ăn nhanh béo ngậy và ngọt sang toàn thực phẩm có lợi cho sức khỏe như cá và rau xanh – những món mà ngày trước có chết mình cũng không bao giờ đụng vào thì nay lại trở nên thơm ngon đến lạ lùng với mình.

Ngoài ra, Nikki có thể chạy, bơi, thậm chí là nhảy dây liên tù tì hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy mệt. Quá điên! Điều lạ lùng nhất là cơ thể của cô ta cảm thấy thích thú khi được hoạt động liên tục như vậy. Lần đầu tiên trong đời mình mới thấm thía được tại sao thầy thể dục luôn nói rằng “tập thể dục cũng là một cách giải trí” và khuyến khích bọn mình nên có niềm đam mê với thể thao. Mình cảm thấy khỏe hẳn ra sau khi tập thể dục.

Thật tiếc là phải tới khi chuyển sang sống trong một cơ thể mới rồi mình mới vỡ ra được điều đó.

Sau khi mình đã qua được tất cả các bài kiểm tra mà bác Holcombe yêu cầu cô Higgins đích thân tiến hành, bác ý đã đồng ý ký giấy ra viện cho mình, ên dặn phải quay trở lại kiểm tra định kỳ và làm nốt một số xét nghiệm còn thiếu.

Mặc dù cả tháng qua mình chỉ nằm hôn mê trên giường bệnh, không biết gì nhưng khi mình ra viện, toàn bộ nhân viên của khoa Thần kinh và Ngoại thần kinh xếp hàng dài chào tạm biệt và tiễn mình ra tới tận cửa thang máy. Tất nhiên, mình phải dùng thang máy riêng bởi vì ngay sau khi chị Kelly – người phát ngôn của Nikki Howard ra thông báo về chứng mất trí nhớ của Nikki Howard, cả cái sảnh tầng 1 của bệnh viện lập tức đông nghẹt phóng viên và cả giới săn tin, cốt để chụp được bức ảnh Nikki rời khỏi bệnh viện. Từ đây mình sẽ phải tới thẳng studio, chụp ảnh cùng ngài Robert Stark để trưng cho cả thế giới thấy Nikki Howard có thể bị mất trí nhớ thật nhưng vẻ đẹp và sự quyến rũ của cô ta vẫn nguyên vẹn như xưa.

Mình bắt tay chào bác Holcombe, cô Higgins cùng các bác sỹ, y tá và hộ lý khác – những người đã chăm sóc chu đáo cho mình suốt thời gian qua. Cô Higgins và một số chị y tá trẻ thậm chí còn phá vỡ nguyên tắc thông thường và ôm chăm lấy mình, là Cosabella bị đè bẹp dí ở giữa. Với ai mình cũng nhoẻn cùng một điệu cười xã giao giống nhau...

... Cho đến khi phải ôm chào tạm biệt bố mẹ. Bởi vì bố mẹ có vẻ vẫn không cam tâm khi phải rời xa đứa con gái yêu quý, mặc dù biết không con cách nào khác. Bố mẹ đã nhất quyết đòi mua cho mình một cái di động hiệu Stark mới tinh để mình có thể liên lạc báo cáo về nhà ít nhất 3 lần mỗi ngày (cứ theo nét mặt lo lắng hiện giờ của mẹ thì chắc chắn bố mẹ sẽ gọi cho mình 5 phút/lần cho coi).

Nhưng bố mẹ cũng không phải là người duy nhất thấy lo lắng về những chuyện sẽ xảy ra sắp tới. Mình chưa bao giờ phải sống xa nhà, xa bố mẹ – trừ mùa Hè năm ngoái, khi mình và Frida đi cắm trại ở trường. Bề ngoài mình cố tỏ ra bình tĩnh nhưng thực chất trong lòng đang cực kỳ sợ hãi – và có một chút oán giận. Mình biết, bố mẹ đã không còn sự lựa chọn nào khác, nhưng...

Một siêu mẫu? Mà lại còn làm việc cho tập đoàn Stark Enterprises nữa?

Mình không quá lo về chuyện sẽ nhớ nhung Frida bởi hai chị em mình lúc nào chẳng có thể gặp mặt nhau hằng ngày ở trường. Hơn nữa, lúc này hai đứa đã có một khoảng thời gian riêng tâm sự trò chuyện trong phòng bệnh rồi.

“Chúa ơi” – con bé rên rỉ – “không thể tin nổi chị có cả một tủ quần áo của Nikki Howard để chọn lựa vậy mà chị đi chọn mấy thứ này để mặc sao? Đôi giày thể thao của Skechers này đã lỗi mốt từ nghìn kiếp rồi! Nếu chị đi nó tới trường chắc em sẽ chết vì xấu hổ mất thôi”.

“Frida” – mình nói giọng giận dỗi. Không lẽ nó không biết là mình còn bao nhiêu việc quan trọng hơn phải lo lắng sao? – “Không ai biết mối quan hệ giữa chị và em vì thế em khỏi lo sẽ phải xấu hổ vì chị. Làm ơn ngưng mấy chuyện quần áo, giày dép này lại đi. Chị có quá đủ chuyện phải suy nghĩ rồi, không cần em cần nhắc thêm về gu thẩm mỹ và cách ăn mặc của chị đâu”.

“Ôi cho em xin đi” – Frida móm mửa – “chị lại định nó là giờ chị đã trở nên xinh đẹp rồi nên dù có mặc gì cũng đẹp đúng không”.

“Cái chị quan tâm bây giờ” – mình nghiêng răng kèn kẹt – “là tại sao em gái mình lại muốn tham gia vào mấy trò vô bổ như là đội cổ vũ”.

“Giờ không phải là mong muốn nữa rồi” – Frida cười khẩy – “Em đã trở thành thành viên chính thức của đội cổ vũ”.

Câu đó của Frida làm mình điếng hết người. Mình mới hôn mê có một tháng thôi mà em gái mình đã gia nhập hội “Những thầy ma biết đi” rồi là sao? (mặc dù bây giờ trên lý thuyết, mình cũng là một trong số đó). Mục tiêu phần đầu của nó cuối cùng cũng hoàn thành! Chỉ còn thiếu đúng một bước – nhuộm da – nữa thôi!

“Không tin!” – mình không dám nhìn thẳng vào mắt nó – “Em chỉ nói thế để chọc tức chị thôi”.

“Chị cứ tin đi” – Frida cười toe toét – “Chị ghét trường của chúng ta và chẳng tham gia bất kỳ hoạt động nào của trường. Em thì không thế! Cũng đừng cho rằng việc chị xuất hiện ở trường trong thân xác của Nikki Howard sẽ làm em nhụt chí và mặc cảm. Bởi dù sao thì chuyện cũng đã xong rồi. Em đã là thành viên của đội cổ vũ”.

“Frida!” – mình cố tìm lời giải thích nào đó có tính thuyết phục hơn để nói cho nó hiểu, chứ mẹ đã thử rất nhiều lần như đều thất bại – “Đội cổ vũ... chẳng có gì tốt đẹp cả”.

“Đó là một MÔN THỂ THAO” – Frida cãi ngay lại – “Nếu em định tham gia vào đội bóng rổ liệu chị có gây khó khăn cho em như bây giờ không, Em?”

“Ồ...” – mình thừa nhận – “không. Bởi vì em sẽ không phải mặc cái váy ngắn cũn cỡn và KHOE NGỰC khi em chơi bóng rổ”.

“Chị nghe đây” – chưa bao giờ mình thấy mặt Frida tỏ ra nghiêm túc đến như vậy – “Tham gia vào đội cổ vũ là ước mơ của cả cuộc đời em. Em đã cực kỳ may mắn khi được nhận vào ... mặc dù mới chỉ là đội dự bị – và em không định để mẹ hay chị phá hỏng đó. Em biết, em không hề xinh đẹp và nhỏ con như những bạn khác trong đội... Em biết họ chỉ nhận em vào đội vì em có cái chân trụ tốt và em có thể đỡ được phần đáy của kim tự tháp một cách xuất sắc. Hiện giờ em chưa bật tay hay lộn vòng được nhưng em sẽ chăm chỉ luyện tập và cùng Trung học Tribeca Alternative tham gia giải vô địch toàn Bang năm nay. Rồi mẹ và chị sẽ phải ân hận khi đã coi thường một môn nghệ thuật đã đem lại niềm vui cho biết bao người, đặc biệt là em”.

Mồm mình không thể ngậm nổi khi nghe con bé nói!

“Và nếu em không nhớ nhầm thì trong mấy mẫu quảng cáo mà Nikki Howard đã ký hợp đồng mà giờ chị là người thực hiện, chị sẽ phải mặc rất nhiều bộ đồ còn hở hang hơn nhiều đồng phục cổ vũ của em, thừa nàng người mẫu đồ lót của Victoria's Secret ạ. Chị có thể tới gặp thẳng ông đạo diễn và chỉ trích mẫu quảng cáo của ông ta sặc mùi kỳ thị giới tính nhưng chị biết không, người ta sẽ thuê ngay một cô người mẫu khác để thay thế chị. Vì thế tốt nhất chị nên cư xử cho thông minh một chút đi”.

Nói rồi Frida ngúng nguẩy bước ra khỏi phòng, đóng cửa cái rầm đằng sau lưng bố mẹ.

“Con bé bị làm sao thế?” – bố hỏi.

Đúng là đồ trẻ con. Không thèm chấp! Giờ mình còn ối việc cần lo hơn là quan tâm tới mấy trò đồng danh trẻ con của Frida – hơn nữa rõ ràng nó hoàn toàn có thể chăm sóc cho bản thân một cách đàng hoàng và chu đáo. Chỉ vài phút nữa thôi mình sẽ bắt đầu một cuộc đời mới, trong thân phận của Nikki Howard với suy nghĩ và trí óc của Emerson Watts.

Không có ai chỉ bảo, hướng dẫn cho mình phải sống như thế nào cho giống Nikki Howard mà vẫn không làm mất đi chính mình. Bác sỹ Holcombe và cộng sự là các nhà khoa học, chứ không phải nhân viên xã hội, và họ không hề có tí khái niệm nào về cuộc sống phù hoa của Nikki Howard. Công việc của họ đã hoàn thành: mình được cứu sống.

Nhưng là sống dưới cuộc đời của một người khác. Giờ mình muốn làm những gì với cuộc đời ấy thì tùy mình... và Stark Enterprises.

Hy vọng mình không gây ra lỗi lầm gì để làm ảnh hưởng tới bố mẹ. Và bản thân.

Giờ đứng trước mặt bố, mẹ và Frida, mồ hôi trên người mình đang vã ra như tắm – bộ lông xù của Cosabella hẳn cũng góp phần không nhỏ cho vụ đổ mồ hôi này: “Thế nhé bố mẹ nhé. Con sẽ ghé qua nhà ngay khi

con có thời gian” không muốn đặt ra một lịch ăn tối cụ thể với bố mẹ ngay trước mặt chú Phillips, người này giờ cứ đứng kè kè bên cạnh mình và lừ lừ quan sát mọi chuyện. Stark Enterprises đã biết quá nhiều về cuộc sống riêng tư của mình rồi.

Nhưng mẹ lại không hiểu ý mình. Đáng ra ngay trước đó mình phải kể cho bố mẹ nghe về cái máy tính của Nikki. À mà cũng chưa biết chừng, với kiến thức về máy tính gần như bằng không của bố mẹ mình, có khi bố mẹ còn cho rằng mấy con spyware (phần mềm gián điệp) đó là thứ chúng ta luôn phải chung sống cùng khi mua máy tính.

“Tất cả các tối thứ sáu, không có lý do gì hết” – mẹ nói giọng chắc nịch, kiễng chân hôn lên má mình. Trước đây mẹ chẳng bao giờ phải kiễng chân mỗi khi hôn mình – “Chúng ta sẽ tới quán Vịt quay Bắc Kinh trên đường Mott. Con luôn thích ăn ở đó mà”.

Mình quay sang dò la ý tứ của chú Phillips nhưng chú ấy còn đang mãi bấm bấm gì đó vào con BlackBerry trên tay, chứ không phải một chiếc điện thoại cầm tay mang nhãn hiệu Stark. Chuyện này hay đây!!!

“Con sẽ cố gắng. Con sẽ gọi cho mẹ” – mình động viên mẹ, có một điều chắc chắn: mình sẽ gọi nhưng không phải từ một con di động mang nhãn hiệu Stark.

“Thứ Sáu đấy nhé” – bố ôm chặt lấy mình, làm con Cosabella rú ầm ỹ vì bị ép xẹp lép – “Con nghe mẹ dặn rồi đấy”.

“Nhớ gọi cho bố mẹ ngay khi con tới nơi” – mẹ vuốt vuốt cái áo khoác trên người mình – “Con phải mặc cái gì đó ấm hơn một chút chút. Đáng ra mẹ nên mang cho con một ít quần áo từ nhà mới phải”.

“Kìa, mẹ!!!”

“Ừ, được rồi. Mẹ biết Nikki chắc chắn sẽ có nhiều áo khoác ấm hơn rồi” – mẹ cài thêm cái cúc áo trên cổ mình – “Hứa với mẹ con sẽ tìm cái nào ấm hơn để mặc ngày mai, nghe chưa?”.

“Kìa, mẹ!!!”

“Tháng 11 rồi đấy” – mẹ vẫn không chịu ngừng – “Đây, quàng cái khăn của mẹ vào”.

Và mẹ nhón chân quàng khăn quanh cổ cho mình.

“Mẹ ơi” – mình nhăn nhó khi bị cái khăn chút chặt lấy cổ hết muốn thở – “Con sẽ vào thẳng trong xe limo và vào trong phòng chụp. Con không cần...”.

“Nhớ gọi” – mẹ lại vòng tay ôm lấy mình thêm một lần nữa sau đó thả ra rất nhanh, như thể sẽ đổi ý không nữa để mình đi nếu còn ôm mình lâu thêm một chút.

Cả Cosabella và mình đưa nào cũng mình mẩy ê ầm sau màn tạm biệt tưởng chừng như không bao giờ dứt với bố mẹ. Tiếp theo là Frida.

“Ừm... gặp em ngày mai ở trường nhé” – mình gượng gạo vẫy tay chào cô em gái. Chú Phillips đã đăng ký thành công cho mình một chỗ ở trung học Tribeca Alternative và mình được tới trường bất cứ khi nào lịch làm việc của mình cho phép. Và mình hy vọng đó sẽ là ngày mai.

Frida nhún vai, trông cái điệu bộ bất cần của nó vẫn lộ rõ vẻ nhăn nhó khó chịu: “Vâng, sao cũng được”. Sau đó hai đứa chìa tay đập đập hai cái lên vai nhau chào tạm biệt – nhưng tay của Frida chỉ chạm tới phần eo của mình là cùng, bởi giờ nó thấp hơn mình rất nhiều.

Mình quay mặt đi, cố gắng không để mọi người thấy giọt nước mắt đang chực trào ra bất cứ lúc nào. Chắc tại cái khăn của mẹ đấy!

Đúng lúc đó, một người phụ nữ tóc đỏ, trong bộ váy công sở màu xanh nhạt, tai đeo tai nghe, bước tới và xóc nách mình (kề kề bên cạnh là hai ông vệ sỹ cao lớn, hai bên hông có dĩa súng) áp tải ra chỗ cửa thang máy, mồm liên thoảng nói vào cái bộ đàm: “Vâng, vâng, chúng tôi đã gặp được cô ấy. Giờ bắt đầu đi đây. Thời gian dự tính tới tòa nhà Stark là 15 phút”.

Chú vệ sỹ với tay nhấn nút B để xuống tầng hầm và trong phút chốc cánh cửa thang máy từ từ khép lại trước những khuôn mặt tươi cười nhưng đầm nước mắt của mọi người trong gia đình mình. Người phụ nữ

mặc váy xanh khi này lập tức tắt bộ đàm, quay sang đơn đả cưỡi giả lả với mình. Trông giả không chịu được! “Nikki, em yêu” – mùi nước hoa của chị ta mới ngửi qua đã biết là thứ đắt tiền rồi – “Chị rất mừng là em đã khỏe hơn. Em có biết chị đã lo lắng thế nào không. À, à, đúng rồi, chị quên bém mắt, em không nhớ chị là ai. Chị là Kelly Foster-Fielding” – Chị ta chìa tay ra nắm tay mình rất chặt, như thể muốn bẻ gãy mấy ngón tay của mình vậy – “Chị là người tạo dựng và quảng bá hình ảnh cho em. Chào mừng, em khỏe không?”.

Mình đứng trơ như phỗng, chớp chớp mắt nhìn chị ta. Chị ta thực sự không biết gì về vụ này chỉ đang đóng kịch trước mắt hai người bảo vệ kia? Không lẽ Stark Enterprises không nói cho chị ta biết rằng mình không phải là Nikki Howard sao?

Nhưng chị Kelly không buồn đợi xem câu trả lời của mình như thế nào. Thay vào đó, chị ta nhanh tay rút con BlackBerry từ trong cái túi xách nhỏ của mình ra và bấm thoăn thoắt lên bàn phím, miệng vẫn không ngừng nói: “Tuần này chị sẽ nói bớt lịch trình của em ra một chút để em từ từ thích ứng trở lại với công việc – và cái vụ quay lại trường học chị hoàn toàn hiểu và ủng hộ em nhưng có một vài cuộc hẹn chị không thể hủy. Tờ Cosmo muốn em xuất hiện trên trang bìa số tháng 1 tới và kiên quyết không chấp nhận câu trả lời không. Chị nói cho em biết, Nik à, vụ mất trí nhớ lần này đúng là một cơ hội ngàn vàng của chúng ta. Họ muốn làm một bài phỏng vấn 2 trang về em trên số báo đó nữa. Nhưng chị chưa hứa hẹn gì với họ bởi vì chị cũng nhận được lời mời lên bìa và bài phỏng vấn của bên Vogue, Ellen, và People – hừm, chúng ta có thể bỏ qua tờ People được rồi. Không hiểu họ nghĩ em là ai cơ chứ, người thắng cuộc của cuộc thi Thần tượng Âm nhạc Mỹ chẳng? Nhưng tin lớn nhất đây nè: một buổi trò chuyện cùng ông vua talkshow – Larry King. Choáng không? Cứ tưởng tượng ra cuộc đấu khẩu giữa em và Larry King là đã thấy hấp dẫn rồi. Nhưng hì đang cố lần lữa hoãn binh cho tới khi em thực sự có tin gì đó thật sốt dẻo cơ. Bằng không sẽ cực kỳ phí. Nghe này, chị mới nhận được ba lời mời xuất bản sách... tự sự, hồi ký, hay cuộc-đời-tôi-sau-khi-bị-mất-trí-nhớ... Tùy em chọn, họ không quan tâm lắm tới thể loại nào. Họ sẽ thuê một nhà văn danh tiếng để chấp bút. Tất cả những gì em phải làm là cho phép họ đưa ảnh em lên bìa sách...”

Cửa thang máy bật mở và chị ta lập tức xốc một bên nách mình kéo đi thật nhanh ra phía con limo đen đang chờ sẵn, hai chú vệ sỹ to con áp sát bên cạnh, không rời mình lấy nửa bước. Bọn mình mới chỉ nhích được khoảng 1 mét thì hơn một chục paparazzi từ đâu nhào ra gọi to tên của Nikki và giơ máy ảnh lên, chĩa những cái ống tê-lê dài ngoằng sát vào mặt mình bấm lia lịa. Nếu không có hai chú vệ sỹ chắc họ đã chọc cả cái máy vào mắt mình mất. Một người đi trước mở đường cho mình và chị Kelly, miệng không ngừng nói: “Mọi người bình tĩnh nào. Làm ơn để hai cô ấy qua”, người còn lại đi sau bọc hậu, ngăn không để ai thò tay túm áo hay giật tóc mình.

Ngay khi bọn mình đã yên vị trên xe, cửa xe đã đóng chặt và xe bắt đầu lăn bánh, chị Kelly lại tiếp tục mở máy: “Những tin đó đều rất tuyệt, đúng không? Nếu chúng ta có thể canh được thời điểm phát hành sách trùng vào đúng dịp ra mắt dòng sản phẩm thời trang và mỹ phẩm của công ty là tốt nhất – em gái ơi, không cách quảng cáo nào tuyệt vời và hiệu quả hơn cách này đâu. CHÚNG TA sẽ tha hồ mà hốt bạc! À, còn những nơi khác vẫn thường cộng tác với chúng trước đây cũng muốn tiếp tục, ví dụ như các chương trình tin tức buổi sáng, talkshow The View, talkshow của Ellen và Oprah... Nói chung chị sẽ cố gắng nghĩ kế hoãn binh càng nhiều càng tốt nhưng em sẽ phải tham gia ít nhất một trong số đó...”.

Mình ngồi chết lặng trên cái ghế đối diện chị Kelly, choáng toàn trước những gì đã, đang và sắp xảy ra. Cosabella ôm chặt lấy ngực mình, trái tim bé bỏng của nó đang đập đều đặn bên cạnh tim mình. Không biết điều gì khiến mình sốc hơn – đám paparazzi và những lời của chị Kelly – hay chuyện Brandon Stark đang ngồi đối diện mình, tay khoanh tròn trước ngực. Rõ ràng anh ta đang cực kỳ khó chịu với điều gì đó, nếu không mặt anh ta đã không đỏ đẫm sát khí như thế kia.

“Ừm...” – mình ngập ngừng nói – “Chào anh”.

Anh ta lập tức quay ngoắt nhìn sang chỗ khác. Chị Kelly ngồi kế bên vẫn bắn như liên thanh nhưng giờ mình chẳng còn đầu óc nào để nghe nữa. Chị ấy chắc chỉ tầm ngoài 30 tuổi, mái tóc đỏ cắt ngắn đầy năng động, làm nổi bật khuôn mặt có phần xanh xao nhưng được trang điểm hết sức cầu kỳ. Đôi tất da chân đen của chị ấy không có lấy một vết trầy xước, còn đôi giày da cao gót chắc phải cỡ 10 phân. Không hiểu chị ấy đi kiểu gì nhỉ? Mà này giờ vẫn cứ thấy lao phẩm phẩm như đang đi chân đất vậy, tài thật!

“Thú thật, chị thấy chương trình của bà Oprah không hẳn là vùng mục tiêu cho chiến lược quảng bá hình

ảnh của em. Nhưng không sao, cô người mẫu Nemcova cũng đã tham gia một lần, sau vụ sóng thần và nổi lên như cồn đấy thôi. Chị nghĩ cứ nên thử xem. Nhưng mấy chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ – giờ mới là chuyện lớn đây. Em chuẩn bị tinh thần chưa? Bên tờ Sports Illustrated vừa gọi điện”.

Cứ theo cái cách chị ta sốt sắng thông báo tin này có lẽ mình phải phản ứng thế nào đó thì phải. Nhưng mình không biết nên nói gì bây giờ. Mình vốn ghét tờ Sports Illustrated từ xưa rồi. Nó chỉ nói về... thể thao và thể thao.

“Như vậy là tin tốt, đúng không ạ?” – mình ngơ ngác hỏi lại. Oài, chưa chi đã thấy công việc người mẫu này khó hơn mình nghĩ ban đầu.

“Kìa, Nikki!” – trông chị ta như muốn ném thẳng cái BlackBerry vào mặt mình không bằng – “Suốt 2 năm qua không này nào em không cự nự chị về vụ chưa được mời là người mẫu trên tờ SI. Giờ họ đã gọi và muốn mời em xuất hiện trên số kỳ tới về chủ đề áo tắm, không phải đó là điều em luôn mong muốn đó sao? Mừng CHẾT đi được đúng không?”.

Cùng với từ CHẾT chị ta đập mạnh vào vai mình một phát muốn sụn cả lưng. Mình chỉ muốn hét vào mặt chị ta rằng: “Đúng thế đấy. Tôi cũng chỉ muốn chết quách đi cho rồi. Đàng nào tôi cũng chết một lần rồi còn gì”.

Nhưng thay vào đó mình đành giả vờ cười nhạt: “Oài, tuyệt thế. Cảm ơn chị”.

Chị Kelly hơi sững lại một giây trước phản ứng không được như mong đợi của mình nhưng rồi phẩy tay nói tiếp: “Em làm ơn tỏ ra hào hứng một chút được không? Một chút thôi cũng được. Đó là tờ SI mà cưng. Cuối cùng thì em cũng có cơ hội lên bìa tờ SI rồi. Chị tin chắc là thế. Chị có thể cảm nhận được. Ôi, không. Brandon, đừng có uống thêm một hộp Red Bull nào nữa, em đã uống quá nhiều rồi đấy!”.

Brandon đóng sầm cánh cửa tủ lạnh mini lại và đổ phịch người ra sau ghế, mặt vẫn tiếp tục sững sía.

“Sao nào?” – chị Kelly nheo mắt nhìn mình đầy chờ đợi – “Em có thấy phấn khích không?”.

“Siêu phấn khích ý ạ” – mình giả đồ chiều lòng theo chị ta. Mặc dù bên trong mình cảm thấy như sắp chết đến nơi rồi – “Vậy là... em sẽ phải mặc đồ bơi để chụp hình cho tạp chí này hả chị?”.

“Ha ha đồ bơi á?” – chị Kelly phá lên cười – “Ôi giời ơi, em đúng là bị mất trí nhớ thật rồi. Người ta gọi là áo tắm, em yêu ạ. OK? Ôi Chúa ơi, em đã làm gì với mấy móng tay của mình thế này?”.

Chị ấy chụp vội lấy hai tay mình, thất kinh nhìn xuống mấy đầu móng tay đã bị cắn nham nhở kia. Hay nói đúng hơn là móng tay của Nikki Howard nhưng đã bị mình cắn trụi chùi lùì.

“Em... em cắn chúng đấy” – mình lí nhí nói

“Cắn chúng á?” – chị Kelly hẩy ngay tay mình trở lại đùi và đeo vội tai nghe lên – “Doreen à? Xin chào, tôi là Kelly. Chúng tôi cần một cuộc hẹn sửa móng khẩn cấp. Vâng, tôi hiểu gọi vào phút cuối như thế này thật khó cho các chị nhưng tôi thực sự không còn cách nào khác. Tôi vừa thấy mấy cái móng của cô ta. Thật kinh khủng. Không, không, tôi biết, trước giờ cô ấy có làm thế bao giờ đâu. Nhưng hiện nay tình thế đã khác, chị cũng biết rồi đấy. Chị sẽ không thể tin nổi nếu... tuyệt, cảm ơn chị. Hẹn gặp chị nhé”.

Kelly tắt máy rồi quay qua nhìn mình với vẻ mặt đầy thất vọng: “Em đang tự làm tổn thương chính mình đấy, Nik ạ”.

Tự dưng mắt mình ngân ngấn nước.

Không thể tin được, mình đang khóc vì mấy cái móng tay.

“Em xin lỗi” – mình thút thít – “Em rất rất xin lỗi. Nhưng em thật không hiểu. Em nghĩ mình chỉ phải đi chụp hình thôi mà liên quan gì đến mấy cái móng tay chứ?”.

“Em sẽ chụp hình cùng ngài Stark” – chị Kelly sáng giọng nói – “Lấy chân dung để đăng trên tờ Vanity Fair. Em là bộ mặt đại diện cho một thế hệ Stark mới – trẻ trung và năng động – vì thế ông ấy muốn em cùng xuất hiện trên đó. Cả em và Brandon”.

Brandon tỏ ra khó chịu thấy rõ khi thấy những giọt nước mắt của mình, trán anh ta cứ nhăn tít lại.

“Nhưng...” – mình vẫn đang khóc. Không thể tin nổi là mình lại khóc vì một chuyện nhỏ nhặt đến vậy. Trước giờ mình hầu như không bao giờ khóc trước mặt ai cả. Mình chỉ khóc vì những chuyện quan trọng như chuyện Christopher nghĩ rằng mình đã chết.

Suốt thời gian qua, mình đã không hề rơi một giọt nước mắt nào... kể cả khi mình phát hiện ra mình không còn ở trong thân xác cũ nữa, cuộc sống trước kia của mình đã vĩnh viễn mất đi và mình sẽ không bao giờ còn được sống với chính mình nữa. Mình chỉ khóc khi biết chuyện của Christopher.

Tất cả có lẽ bởi vì cho tới lúc đó mình vẫn chưa cảm nhận được là mình đã mất đi con người trước đây của mình.

Phải tới khi một người lạ hoắc lạ hươ hét vào mặt mình rầy la về mấy cái móng tay mình mới bàng hoàng nhận ra rằng mình đang thực sự mất đi con người trước đây của mình.

Tất nhiên, không phải chỉ riêng vụ cái móng tay, mà còn vì những gì vừa xảy ra trước đó ở bệnh viện – khi mình buộc phải nói lời tạm biệt với bố mẹ, khi mình và em gái vẫn đang hậm hực với nhau về chuyện đội cổ vũ (sao mình không tỏ ra ủng hộ Frida hơn một chút nhỉ? Dù sao đó cũng có phải là vấn đề gì to tát đâu? Biết đâu chừng đội cổ vũ đúng là một môn thể thao thật thì sao. Chẳng phải vẫn có môn thể dục dụng cụ trong các kỳ thể vận hội Olympic sao?), khi mình ra khỏi bệnh viện và bị một đám phóng viên ảnh bu kín lấy, mồm thì réo tên người khác nhưng máy ảnh thì cứ chĩa thẳng vào mặt mình mà bấm, rồi khi yên ổn chui được vào cái xem limo này thì không ngừng bị lườm nguýt bởi một thằng cha không quen và phải chịu đựng sự lải nhải luôn mồm của một bà cổ vắn hình ảnh nào đó...

Buổi chụp hình hôm nay sẽ là một thảm họa tàn khốc nhất trên đời. Mình có thể linh cảm được rất nhiều điều tệ hại sắp xò tới.

“Em chịu thôi” – mình cố kìm nén không muốn khóc. Ý mình không phải là không muốn đóng giả làm Nikki Howard nữa. Rõ ràng là giờ có muốn mình cũng không thể rút lui

Mình chỉ là không thể làm cái điều mà chị Kelly muốn mình làm. Bởi vì đột nhiên mình chợt nhớ ra một chuyện. Một chuyện vô cùng quan trọng. Đó là Lulu từng hỏi mình bí quyết Manolo là gì và mình đã không trả lời được. Mình không hề có tí khái niệm nào hết. Làm người mẫu là dễ dàng ư? Sao mình có thể tự cao tự đại thế nhỉ? Tại sao mình không đọc mấy tờ CosmoGIRL! của Frida kỹ càng hơn một chút cơ chứ?

“Em kh-không còn nhớ cách làm mấy chuyện này nữa” – mình rên rỉ.

“Tốt nhất là em cố mà nhớ lại đi” – giọng chị ta đột nhiên lạnh băng – “Bởi vì tương lai của em hoàn toàn phụ thuộc vào nó. Chứ chưa nói là cả của chị... và hơn 30 thợ trang điểm, stylist, đạo diễn, thợ chụp ảnh, nhân viên kỹ thuật ánh sáng và các trợ lý... tất cả đều đang phụ thuộc vào em. Đây là còn chưa kể những người phụ trách công việc hậu cần nữa. Vì thế em muốn làm sao thì làm nhưng phải cố mà vượt qua các vấn đề của mình, cô bé ạ. Công việc của mọi người đang trông chờ hết cả vào em đấy. Suốt một tháng qua chúng tôi đã rất kiên nhẫn chờ em bình phục và giải quyết các vấn đề cá nhân của riêng em, nhưng giờ là lúc phải quay lại làm việc rồi. Brandon, chị nói rồi đấy, bỏ lon Red Bull xuống!”.

“Đến nơi rồi” – Brandon chỉ ra ngoài cửa sổ – “Chúng ta có khách!”.

Kelly quay ngoắt người dòm qua cửa sổ, văng tục một câu rồi bật cái bộ đàm lên.

“Rico đấy hả?” – chị ta gào lên – “Gọi bảo vệ ra ngoài đại lộ Mandison 520 ngay. Chúng tôi lại bị đám biểu tình vây kín rồi”.

Mới đầu mình còn ngỡ ngác không hiểu chị ấy và Brandon đang nói về vấn đề gì. Mà nói thật ra là mình không buồn quan tâm thì đúng hơn, vì đang mải tiêu hóa nốt những gì Kelly vừa nói. Không ngờ có nhiều người phụ thuộc vào Nikki Howard để kiếm miếng ăn đến vậy. Mặc dù trước đây mình cũng hiểu là cô ta rất quan trọng với tập đoàn Stark Enterprises nên họ mới bằng mọi giá cứu sống lại Nikki như vậy.

Hai triệu đôla bỏ ra để giữ được mạng sống của Nikki Howard xem ra là quá rẻ so với những gì mà cô ta có thể kiếm lại cho Stark Enterprises.

“Đi nào. Đi nào. Đi nào” – chị Kelly giẫy nảy lên như đạp phải một cái bèo cào, kéo mình ra khỏi xe limo... ném vào vòng tay bảo vệ của một nhân viên an ninh to lớn, người đang cố che chắn cho mình khỏi ánh

mắt thù địch của đám người biểu tình xếp hàng dài trước cổng tòa tháp cao tầng trên đại lộ Madison

“Kia!” – mình nghe thấy tiếng ai đó hét lên – “Là cô ta đấy!”.

Trong tích tắc, vai mình bị ai đó kéo giật lại, đập vào mắt mình là tấm biển với dòng chữ đỏ tươi “STARK ENTERPRISES LÀ QUÂN GIẾT NGƯỜI!” – trên tay người phụ nữ vừa kéo vai mình.

“Là NIKKI HOWARD!” – người phụ nữ đó trong bộ quần áo dã chiến, đầu đội mũ bê-rê, lập tức thối một hồi còi dài gọi “đồng đội”. Vừa nhìn thấy mặt mình tất cả bọn họ đều lộ rõ vẻ giận dữ.

“Cô có còn lương tâm không khi chấp nhận làm khuôn mặt đại diện của một tập đoàn đang giết dần giết mòn những người làm ăn nhỏ như chúng tôi?” – một người đàn ông nhảy xổ ra trước mặt mình trong khi cô vợ đứng bên cạnh một tay đẩy xe nôi một tay chỉ thẳng vào mặt mình mắng nhiếc: “Loại người như cô chính là thứ ung nhọt của nước Mỹ!”.

Mình thấy họ nói như thế cũng hơi quá nặng lời, không phải chỉ vì mình không phải là người mà họ nghĩ đâu.

Mình tính ngoài đầu phân trần với đám người biểu tình nhưng đã bị chú bảo vệ lôi tuột vào trong, trước khi bị những cánh tay kia túm lại được. Nói chung quang cảnh trước cổng tập đoàn Stark lúc bấy giờ thật không khác gì một cuộc hỗn chiến, các nhân viên an ninh đã phải chạy ra giải vây cho bọn mình để vào được bên trong một cách an toàn.

“Chúa ơi” – chị Kelly rùng mình như con mèo bị nhúng nước – “bọn họ ngày càng quá đáng”.

“Rất vui được gặp cô, cô Howard” – người vừa xông ra mạo hiểm giải vây cho mình gạt đầu lịch sự chào – “Đã lâu lắm rồi không thấy cô”.

Mình cố mỉm cười chào lại một cách thân thiện, toàn thân vẫn chưa hết run: “Cám ơn anh...”.

“Martin” – anh ta nhe răng cười với mình – “Cô đúng là bị mất trí nhớ như trên tin tức đăng thật”.

Mình chưa kịp trả lời anh ta đã bị chị Kelly đẩy đi một cách thô bạo. “Tán dóc thế là đủ rồi, chúng ta muộn rồi đây này. Đi nhanh thôi”.

Chỉ khi cánh cửa thang máy khép lại mình mới rùng mình nhận ra một điều, mình sắp sửa gặp ông Robert Stark, chủ tịch tập đoàn Stark Enterprises!

Cũng tốt mình cũng có một vài điều muốn trao đổi trực tiếp với ông ta.

17. Chương 17

Nhưng mình đã không có cơ hội để nói những điều mình muốn nói với ông Stark.

Bởi vì ngay khi vừa bước chân ra khỏi thang máy vào văn phòng trụ sở chính của tập đoàn Stark, mình lập tức bị bao vây bởi một nhóm thợ trang điểm, thợ làm tóc và trợ lý phục trang... Chị Kelly giật lấy con Cosabella trên tay mình và hứa sẽ chăm sóc nó cẩn thận trong khi mình làm việc. Nghi lắm!

Mới đầu mình còn không nhận thức được chuyện gì đang xảy ra cơ. Chỉ biết là đang bị một đám người lạ mặt ủa tới, người thì “xối tung” mái tóc của mình lên: “Em yêu, chuyện gì đã xảy ra với mái tóc em thế này? Không lẽ thuốc hấp tóc đã hết hàng... trên toàn Manhattan này rồi sao?”. Người thì dí sát mặt mình sầm soi: “Xem nào... từ bao giờ cô thích để mặt mộc thế này thế?”. Và người còn lại không ngừng xuyt xoa cho mấy móng tay tội nghiệp của mình: “Công nhận, tệ như những gì Kelly tả. Ai đó lấy cho tôi mấy cái dũa móng tay ra đây!” – họ vừa đẩy mình đi dọc hành lang vừa làm tất cả những việc đó, cùng một lúc.

Nhưng phải đến khi mình đã yên vị trong phòng chụp hình, những lời than vãn và chì chiết mới thực sự nổ ra. Bắt đầu là Norman, chuyên gia làm tóc, cầu nhàu về kỹ năng chăm sóc tóc của mình (“OK, em bị ngã, đầu va xuống sàn mất trí nhớ... Và đột nhiên quên luôn cả cách dưỡng tóc thế nào cho đúng sao?”). Tiếp

đến là Denise, chuyên gia chăm sóc da, tá hỏa khi vừa nhìn thấy da mặt mình (“Cái gì thế này, mấy hộp tẩy da chết anh đưa cho em hồi tháng trước đâu rồi? Em phải sử dụng nó hằng ngày thì mới hiệu quả được chứ, em yêu”) và không thể không nhắc tới chị làm móng cho mình, Doreen (“Ôi không! Chúa ơi! Tại sao em nỡ đối xử với móng tay của mình thế này? Tại sao? Tại sao? Tại sao”). Mình vẫn cần rằng nhấn nhin chịu đựng những lời nhieéc móc đó, chỉ tới khi anh Norman thô bạo giật mạnh tóc mình ra đằng sau, mình mới phải hét toáng lên vì đau.

“Ôi, cô bé cũng biết đau cơ à?” – anh ta vội cúi xuống giả vờ thăm hỏi.

“Vâng, rất đau là đằng khác” – nói rồi mình nắm lấy tay anh ta cho sờ vào vết sẹo chạy dọc hộp sọ của mình.

Từ sau đó anh ta không còn dài miệng chê bai, tĩa tót mình nữa... và làm tóc cho mình cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Không hiểu anh Norman có nói gì với những người khác không – chắc là có – bởi vì từ đấy về sau không còn thấy ai mở miệng xiên xỏ hay mỉa mai mình nữa. Họ cũng bắt đầu nhẹ nhàng giải thích cho mình nghe những việc họ đang làm. Ví dụ như anh Denise, chuyên gia trang điểm, nhắc đi nhắc lại cho mình nghe về tầm quan trọng của việc rửa mặt hằng tối và mỗi sáng, và cách dùng chất làm se lỗ chân lông trên da mặt. Sau đó, nếu thấy da bị bong thì phải thoa thêm kem giữ ẩm... những thứ mà cả đời mình chưa bao giờ bị bong, mà lúc nào cũng bóng nhẫy vì lấm dầu.

Và giờ thì mình lại đang sở hữu một làn da khô.

Kể đó, anh Norman khuyên mình không nên gội đầu hằng ngày... vì anh ấy sẽ dễ tạo kiểu và làm tóc hơn nếu mình chỉ gội 2-3 lần/tuần. Anh ấy thậm chí còn đưa cho một thứ bột gì đó để rắc lên tóc mỗi sáng và dùng lược chải thật đều... hình như để tóc trông không bị nhờn.

Chị Doreen làm móng thì bôi một lớp keo-nhanh-khô lên móng tay mới được đưa ngắn lại của mình và sơn màu đen bóng: “Giờ em cần thử xem. Cứ thử đi”.

Mình ngập ngừng đưa tay lên cắn và xém chút nữa thì gãy cả cái răng.

“Từ nay đổ em cắn móng tay được nữa” – chị cười hả hê trước thành quả của mình – “khi mà vẫn còn bôi lớp keo này. Cứ 2 lần/tháng, tới chỗ chị để sơn thêm vào những chỗ móng tay mới mọc nhé”.

Họ thậm chí còn đề ngừa mình ra, tra lấy tra để thuốc nhỏ mắt cho mình để mau hết đỏ (hậu quả của việc khóc lóc trên xe ô tô ban này). Mọi người đều cố gắng nghĩ ra những điều mà họ nghĩ là mình có thể quên để cập nhật lại kiến thức cho mình, ví dụ như da của mình cực kỳ nhạy cảm nên không thể đi tẩy lông được (ò, mà dù da của mình có không nhạy cảm thì cũng đừng hòng mình chịu đi tẩy wax nhá) vì thế mình phải dùng dao cạo để loại bỏ những phần không cần thiết (kể cả ở vị trí bikini). Đã thế anh Norman còn từng từng khuyên mình rõ to trước mặt mọi người: “Mỗi lần cạo em nhớ phải dùng DAO CẠO MỖI TINH giọt nhé” – làm mình không còn cái lỗ nẻ nào để chui nữa. Nhưng dù sao lời nhắ nhữ của anh ý cũng cực kỳ hữu ích, nhất là khi mình sắp phải chụp hình áo tắm cho tờ SI rồi. Có người còn cẩn thận nhắc mình nên tránh đồ đóng hộp chế biết sẵn bởi nó sẽ làm tăng kích thích trào ngược dạ dày (cái này không cần dặn mình cũng biết). Mình còn biết thêm một câu chuyện khá thú vị mà chắc hẳn Frida rất thích nghe; Brandon và mình (tức Nikki) đã hoàn toàn chia tay trước khi xảy ra tai nạn bởi vì mình đã chán ngán cảnh anh ta lượn lờ với Misha sau lưng mình (thật may họ kể cho mình nghe chuyện này khi Bradon không có mặt trong phòng. Tuy nhiên hình như không một ai biết rằng cũng đang lượn lờ sau lưng Brandon với gã bạn trai của cô bạn cùng nhà (ơ Chúa!)).

Những chuyện này khiến cho thời gian trôi qua khá nhanh và mình gần như không phát hiện ra lông mi của mình đã được uốn cong, tóc của mình đã được duỗi thẳng và 10 đầu ngón chân đã được sơn đen cho tiếp màu với màu móng tay.

“OK, giờ thay quần áo nữa là xong.” – Vậy là hết phần việc của êkíp trang điểm và làm tóc rồi. Mình nhanh chóng được dẫn tới phòng thay đồ nơi có ba cô gái nhỏ nhắn (chắc phải thấp hơn mình 30 phân là ít) đang đứng đợi sẵn để cởi đồ cho mình (mà không cần chờ tới sự đồng ý của mình) và giúp mình mặc những món đồ mà bản thân mình cũng không biết phải mặc NHƯ THẾ NÀO. Nói gì thì nói, cũng may có họ ở đấy giúp chứ không một mình mình đứng là không hiểu sẽ xoay xử thế nào.

Sau đó, một trong ba người sẽ dùng máy ảnh lấy ngay chụp thử một bức và mang ra ngoài cho đạo diễn hình ảnh xem qua rồi quay trở lại thông báo mặc bộ đó hay thay bộ khác. Thay tới thay lui một hồi cuối cùng họ cũng chốt được cái váy trắng, cổ khoét sâu tới mức không thể sâu hơn và đôi giày cao gót xám bạc. Mình được dắt ra khỏi phòng thay đồ và đi qua một cái hành lang dài, trải thảm đỏ cực kỳ sang trọng. Mọi người đi qua đều phải ngoái nhìn mình (vốn đã cao, giờ thêm đôi giày cao gót nữa khiến mình càng trở lên lênh khênh như đi cà kheo), một số thậm chí còn vỗ tay chào: “Chào em, Nikki”. Buồn cười nhất là khi mình mỉm cười gượng tay chào lại, mấy người đó đều tỏ ra rất sốc. Xem ra cô nàng Nikki Howard trước giờ không được thân thiện với mọi người cho lắm thì phải.

Nhưng cũng khó trách cô ta, cứ xem cái cách người ta chọc ngoáy và “hành hạ” mái tóc, khuôn mặt, cơ thể cô ta thì rõ.

Đi mãi tới căn phòng có cánh cửa lớn đề dòng chữ bạc ROBERT STARK. Cuối cùng thì mình cũng tới được văn phòng của ông Stark.

Có điều nó không hề yên ả và tĩnh lặng như mình nghĩ, ngược lại, nó hỗn loạn và ồn ào như một bãi chiến trường... bởi mọi người đang khẩn trương chuẩn bị cho buổi chụp hình mà. Các đường dây điện đan chéo nhau trên tấm thảm trải sàn, bóng đèn hồ quang dựng lên khắp phòng, làm cả căn phòng nóng lên tới cả chục độ. Chạy qua chạy lại trong phòng là mấy anh chàng áo phông đen, quần bò mài cùng mấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mắt đeo kính đen thời trang, tay cầm cốc latte đang tất bật chuẩn bị các khâu cuối cùng cho buổi chụp. Một tấm vải lớn được giăng lên, che kín khung cửa sổ bằng kính sao từ sàn nhà lên tới trần. Chắc họ sẽ ghép phòng toàn cảnh Manhattan lên đó.

Chễm chệ ở chính giữa căn phòng lchiếc bàn gỗ gụ khổng lồ, và người đang ngồi oai nghiêm đằng sau nó chính là ngài chủ tịch đáng kính của Stark Enterprises, ông Robert Stark, trong chiếc áo sơ mi trắng hở cổ lịch lãm. Đứng đằng sau ông ta là cậu con trai, cũng đang mặc sơ mi trắng, cổ mở hững hờ đầy khiêu khích. Cả hai bố con đều có làn da rám nắng khỏe mạnh (mà theo như lời anh Denise thì cũng là nhờ vào bình xịt làm nâu da cả thôi, chứ chẳng ai phơi nắng mà nâu bóng và đều được như thế đâu. Đến mình cũng bị họ lột ra xịt lên toàn thân để da lúc nào cũng săn chắc và bóng bẩy. Đúng là không có chỗ cho sự ngượng ngùng và e thẹn trong công việc người mẫu này!) và trông cực kỳ phong độ dưới ánh đèn hồ quang. Tuy nhiên, nét mặt ông Robert Stark đang tỏ rõ vẻ sốt ruột còn cậu con trai thì mặt dài như cái bươm.

Mình đang tính bước tới giới thiệu bản thân và xin phép nói chuyện riêng với ông Stark – bởi mình hy vọng sau khi tiếp xúc và nói chuyện với mình, ông ta sẽ cân nhắc lại việc bắt bố mẹ mình trả 2 triệu đôla nếu mình không tuân thủ đúng các hợp đồng đã ký của Nikki với tập đoàn Stark. Và nếu được thì mình cũng muốn hỏi tại sao ông ấy lại tặng cho Nikki cái máy tính đã bị gài phần mềm theo dõi bàn phím như thế.

Nhưng còn chưa kịp bước được bước nào về phía ông Stark mình đã bị ai đó kéo giật lại và ôm một cái rõ chặt.

“Ôi em đây rồi!” – tiếng một người phụ nữ teo lên mừng rỡ – “Chúa ơi, không thể tin được đã bao lâu rồi chị em mình không gặp nhau. Chị đã rất muốn tới bệnh viện thăm em nhưng họ chỉ cho phép người nhà bệnh nhân được vào thăm thôi. Mặc dù chị đã nói với họ rằng chị là người đại diện của em chứ không phải người ngoài! Chị chính là gia đình của em! Thế mà vẫn không được. Quay ra cho chị ngắm cái nào”.

Đó là một phụ nữ trung niên, dáng người mảnh khảnh, mặc chiếc váy màu kem và mái tóc nhuộm màu hạt dẻ. Chị ta dang rộng hai tay mình ra rồi sầm soi rất kỹ từ đầu tới chân.

“Quá xinh đẹp! Vẫn như mọi khi!” – chị ta trầm trồ thốt lên – “Không thể hoàn hảo hơn! Ô mà em không hề nhớ chị là ai đúng không? Cứ ngẩng đầu của em có vẻ cay đắng gớm nhỉ”.

“À” – mình khẽ liếc qua vai chị ta, lén nhìn về phía ông Robert Stark. Hình như ông ta đang phàn nàn với cô trợ lý về mấy cái măng-sét trên tay áo sơ mi cứ hơi tí là tuột ra – “Chị là Rebecca, người đại diện của em đúng không?”.

“Chính xác, chính xác!” – chị ta lại nhào tới ôm chầm lấy mình – “Rebecca Lowell! Ôn Chúa em không sao là tốt rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra với em... thật không biết chị sẽ phải

“Thì chị cứ quay lại cái công viên bỏ hoang ở vùng núi Ozarks và tìm xem có phát hiện thêm được em nào khác đang sống bần hàn, cơ cực không” – một anh mặc quần da bó sát, để ria mép lập tức lên tiếng nhắc

đều.

“Ăn nói vớ vẩn” – chị Rebecca phẩy tay bỏ qua sau đó quay sang cười giả lả với mình – “Chị biết mấy chuyện vừa qua thật quá sức đối với em nhưng em vốn sinh ra đã được trời phú cho vẻ đẹp tự nhiên này rồi. Chị tin là em sẽ sớm bắt nhịp trở lại với công việc hằng ngày của mình. À, nói tới mới nhớ... vụ SI mời em làm người mẫu cho số báo sắp tới ý... Lúc chị nghe được tin, tim chị... ôi nói chung là chị mừng rớt nước mắt!”.

“Lui ra nào chị Rebecca!” – cái anh ria mép kia cầm cẩu gắt lên – “Cô ấy đến rồi, giờ chúng tôi phải bắt tay ngay vào việc đây”.

“Ồ, ờ xin lỗi nhé, Raul” – tay chị Rebecca vẫn chưa chịu buông mình ra – “Tại cứ nghĩ lại cái cú ngã ngày hôm đó tôi cứ tưởng cô ấy đã chết rồi cơ...”

Hồ hồ không hiểu bà Rebecca này sẽ phản ứng ra sao nếu mình nói cho bà ý biết là khách hàng của bà ta, Nikki Howard thực sự đã chết ngủ củ tỏi. Mặc dù trên giấy tờ hoặc theo luật pháp của Bang New York thì chưa.

“Được rồi, em sẽ để ý tới cô ấy giúp chị, chị Bec” – anh chàng có tên Raul kia kéo vội tay mình đi – “Chúng ta từng cộng tác với nhau vài lần rồi, Nikki ạ nhưng anh biết giờ em chẳng hề nhớ anh là ai. Hơi bị đau lòng đấy nhưng chắc anh sẽ sớm vượt qua thôi. Thôi, không nói chuyện này nữa. Nào, ngồi lên bàn đi... đúng rồi, chỗ đó. Để anh Pete thử lại ánh sáng...”.

Mình ngoan ngoãn ngồi ghé hông ngồi lên cái bàn to dùng làm bằng gỗ gụ kia – sau khi đi kiểm tra lại xem có bị hở hang chỗ nào không nhưng xem ra cái váy kiem vải này không kín đáo được như mình mong muốn. Mình đặc biệt không yên tâm với cái chỗ xẻ trước ngực...

“Đúng rồi, đúng rồi” – anh Raul nói to, hình như anh ấy cũng để ý thấy việc mình đang loay hoay chỉnh lại cái váy – “Đừng để ý đến chuyện đó, bọn anh nhìn mãi rồi. Nào, giờ thì lặn người qua, dựng chân lên – chống khuỷu tay lên, tay chống cằm – Norman đâu, tóc!”. Anh Norman từ đâu chạy vụt tới sửa sang lại tóc cho mình, trong khi anh Raul tiếp tục gò mình vào cái tư thế khó chịu – thậm chí là đau đớn – trên bàn. “Đúng, như thế tốt hơn rồi. OK, được rồi, xin mời các quý ông vào vị trí nào”.

Mình chẳng biết chuyện gì đang diễn ra đằng sau mình d còn mải tập trung giữ nguyên cái tư thế như tra tấn này. Hình như hai bố con anh Brandon chỉ có mỗi việc đứng vào vị trí cũ lúc này là xong bởi chẳng thấy anh Raul phải sửa tư thế cho họ gì cả, mà chỉ hô to: “Tốt, tốt. Chụp vài bức thử trước nào”.

Trong lúc anh thợ chụp hình, Gwen bấm máy tanh tách để thử phim, mình nhủ thầm trong bụng “Cũng không kinh dị như mình nghĩ”. Tại sao Lulu lại cười lăn lộn như thế khi nghe thấy mình nói làm người mẫu không có gì là khó nh? Cá nhân mình thấy không khó... chỉ hơi đau cổ một chút thôi và mascara rơi vào mắt hơi khó chịu. Và...

“Nikki, Nikki” – anh Raul kêu lên – “Đừng làm vẻ mặt như thế em đang phải chịu đựng đau đớn như thế chứ? Anh biết, em đang mỏi cổ và đau nhức xương cốt, em yêu, nhưng cố gắng đừng có nghĩ về nó. Hãy nghĩ về những điều vui vẻ một chút, OK? Nào, lại nào...”

Sao lại thế! Rõ ràng mình đang cười! Họ không hiểu là mình đang cười? Hay không nhìn thấy?

“Ôi giời, không cần vui vẻ cỡ đó, Nikki ạ” – anh Raul thở dài – “Đây không phải là buổi chụp hình chân dung làm kỷ yếu. Thả lỏng khuôn miệng ra một chút. Denise, tô thêm chút son bóng cho cô ấy cái. Đúng rồi. Đúng rồi. OK, lại nhé...”.

Sau đó anh Raul và mọi người tùm lại quanh mấy bức ảnh vừa chụp và bàn luận. Nhân cơ hội đó mình nhảy vội xuống khỏi bàn, le te định tiến tới bắt chuyện với ông Stark.

“Nikki, em yêu” – tiếng bà Rebecca ngọt như mía lùi từ đằng sau cái giá đèn – “Em định đi đâu thế?”.

“Ừm” – mình chỉ tay về phía phòng thay đồ – “Em đi thay đồ”.

“Buổi chụp hình đã xong đâu” – Brandon nhếch mép cười khẩy – “Nó thậm chí còn chưa bắt đầu kìa”.

“Nhưng...” – mình ú ớ nhìn về phía xấp ảnh vừa chụp khi này đang nằm vung vãi trên mặt đất.

“Là chụp thử thôi” – Brandon nói – “Giờ ạ. Cô bị sao thế? Ngồi sau xe máy của cái thằng ăn bám đó lâu quá nên bị gió chui vào tai à?”.

Mình tức tím mặt, quay sang nguýt anh ta một cái rõ dài: “Xin lỗi anh, Gabriel Luna là một ca sỹ kiêm nhạc sỹ tài năng và chăm chỉ, chứ không phải là một thằng ăn bám... như ai đó đâu nhé...”

Brandon vênh mặt lên huênh hoang: “Này, xin lỗi nhá, t giờ cũng có trong tay vài hợp đồng sản xuất đĩa hát rồi nhá... còn chưa kể tôi đang sắp sửa phát hành album của riêng mình”.

Ồ, bằng tiền của bố anh chứ gì – mình nghĩ thầm trong bụng. Tất nhiên mình không dám nói huých toẹt ra điều đó trước mặt bố anh ta. Mặc dù ông ấy đang bận kiểm tra hòm thư trên con diên thoại không dây không-phải-mang-nhân-Stark (mà là BlackBerry), chưa chắc đã nghe thấy nhưng cứ nên thận trọng lời nói cũng vẫn hơn. Biết đâu ông ấy đang giả vờ nghe lén thì sao.

“Hai đứa, thôi không chí chọe nữa!” – chị Rebecca nhảy vào can – “Anh Raul sẽ cho em biết khi nào có thể nghỉ, Nikki ạ”.

Giờ thì mình đã hiểu vì sao Lulu lại phá lên cười khi nghe mình nói công việc người mẫu không có gì là khó.

Đúng là không hề dễ chút nào!

Trừ phi bạn cho rằng chẳng có gì là khó khi lúc nào cũng phải tươi cười và nghĩ về những điều vui vẻ trong khi cơ thể bị gò vào những tư thế chẳng-hề-dễ-chịu-gì, đồng thời không được là hồng lớp phấn son hay để lộ nội y trong khi phải khoác lên người toàn những bộ đồ kiem vải và đôi guốc cao tới cả chục phân, và quan trọng nhất là không được phân tâm để mắt tới người đang đứng bên cạnh mình, dù người đó có là bạn trai cũ đi chăng nữa.

Ai chứ mình thì thấy công việc này chẳng khác gì hành xác.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên mình làm người mẫu mà lại là trong cơ thể của một người khác.

18. Chương 18

Phải gần hai tiếng sau anh Raul mới tạm hài lòng với đồng ảnh hồ lớn chụp được. Mình đã phải đổi không biết bao nhiêu là tư thế khác nhau, một vài bức còn lại giả vờ như đang cắn vào quả táo chín mọng. Có điều quả táo đó chỉ là đạo cụ nên có vị không khác gì nhai rơm.

Ở một tư thế khác, mình phải đu lên vai của Brandon Stark như con khỉ con đang vắt vèo trên vai khỉ mẹ. “Em thấy tư thế này hơi mang tính kỳ thị phụ nữ thì phải. Có khác gì bảo đảm con gái tụi em toàn một lũ yếu ớt, luôn cần một người đàn ông to khỏe ở bên cạnh giúp đỡ?” – mình vội vàng góp ý ngay.

Hơn nữa mình không h thấy thoải mái tí nào khi phải bám sát rạt vào người Brandon thế này... bởi nó khiến mình nhớ lại cảm giác ê mê khi hôn anh ta tối hôm trước và chỉ muốn nhón chân hôn tiếp lên đôi môi đó thôi (mặc dù Brandon vẫn đang sùng sĩa với mình vì chuyện ngồi sau lưng xe máy với anh Gabriel Luna hôm trước và sự thật là trái tim mình xưa nay luôn chỉ dành trọn cho một người khác).

Nhưng anh Raul cứ lơ tít đi như không nghe thấy lời góp ý của mình, còn chị Rebecca thì vội vã chạy lại kéo mình ra một chỗ hỏi có phải đang bị sốt không. “Em phải hiểu là không ai lại đi phê bình ý tưởng của một người chỉ đạo nghệ thuật cả. Bình thường em luôn hiểu cái nguyên tắc cơ bản đó cơ mà”.

“Giới truyền thông trước giờ chỉ giới gấn cái tư tưởng ấu trĩ đó vào hình ảnh phụ nữ chúng ta. Là một người ủng hộ bình đẳng giới không lẽ chị không cảm thấy khó chịu tạo nào về điều đó sao? Chính những người như chị đã góp phần hạ thấp hình ảnh phụ nữ chúng ta trong mắt nam giới chứ chẳng ai khác” – mình nói một hơi không ngừng nghỉ.

“Này, người ta cho em uống thuốc gì để trị cái vết thương trên đầu thế? Có khi phải tăng thêm liều thôi” – chị Rebecca lay lay vai mình.

Tất nhiên, mình hiểu... nếu không chịu làm theo lời anh Raul, họ nhanh chóng tìm được ngay một người mẫu khác thay thế, như lời Frida đã nói.

Nhưng cứ phải đứng mãi trong cái tư thế đầy động chạm thế này với một hot boy như Brandon Stark mà lại không được phép mất tập trung thì quả là cực hình đối với mình. Còn với Brandon thì sao?

Xem ra anh ta đã nguôi dần cơn giận dữ về chuyện mình ngồi sau xe máy của Gabriel Luna rồi thì phải. Bởi vì chỉ khoảng 30 phút sau khi hai đứa bắt đầu thực hiện loạt ảnh khỉ-con-đu-vai vừa rồi, anh ta đã quay sang thì thào ngọt như mía lùi vào tai mình: “Này, lát chụp xong em sẽ làm gì?”.

“Ai cơ? Em á?” – mình giật bắn cả mình, ngơ ngác hỏi lại.

“Không lẽ anh đang hỏi anh Pete người phụ trách ánh sáng chắc? Tất nhiên là anh hỏi em rồi”.

“Ồ...” – mình đăm chiêu một hồi rồi nói – “Em cũng chẳng biết. Chắc em về nhà thôi. Sao?”

“Tuyệt” – Brandon tí tởn thấy rõ – “Lát anh qua”.

Mặt mình đỏ lựng lên. Có thể mình không rành về bọn con trai nhưng ít nhất mình cũng hiểu được Lát anh qua có ý gì nghĩa gì. Và mình biết mình sẽ khó lòng mà từ chối nổi.

Nhưng còn Christopher thì sao? Cậu ấy là người mình yêu thực sự và mình chưa bao giờ đứng gần cậu ấy như đag đứng với Brandon Stark đây, chứ đừng nói là hôn nhau...

Ôi Chúa ơi, thật đau đầu. Mình phải làm sao bây giờ?

Phải nghĩ ra có gì đó hợp lý ngăn không cho Brandon ghé qua nhà mới được!

“Nhưng...” – mình thì thào lại vào tai anh ta – “Em phải đi ngủ sớm hôm nay. Sáng mai phải đi học rồi”.

“Đi học á? Em đang đùa với anh đúng không?” – mắt anh ta trở lên.

“Không. Là trường trung học Tribeca Alternative. Mai sẽ là buổi học đầu tiên của em. Vì thế em muốn đi ngủ sớm để mai trông thật rạng rỡ khi đến trường. Hơn nữa sau vụ tai nạn em cũng cần nghỉ ngơi nhiều hơn, anh biết mà...”.

“Anh tưởng vụ đi học chỉ là một chiêu PR đánh bóng tên tuổi thôi” – Brandon xịu mặt phụng phịu.

Mình nghiêng hẳn người ra phía trước dòm vào mặt anh ta: “Chỉ là một chiêu PR đánh bóng tên tuổi là sao? Ai dám nói câu đó thế?”

“Nikki” – anh Gwen kêu lên – “Làm ơn đừng có nhúc nhích! Pete, chỉnh lại ánh sáng đi!”

“Mọi người đều nói thế mà” – Brandon mấp má môi nói tiếp.

“Học vẫn là cần thiết với những ai muốn có một cuộc sống ổn định và thành công” – mình giảng giải – “Em đi học để sau này có thể vào đại học, chứ không phải chỉ là một chiêu PR đánh bóng tên tuổi”. Tất nhiên mình giấu nhẹm đi cái lý do phải quay lại trường để kiểm tra xem cậu bạn thân nhất, người mình thâm thương trọng nhó bấy lâu nay đã tìm được cô gái nào khác chưa.

“Chị Kelly!” – anh Gwen hét ầm lên.

“Nikki ơi là Nikki!” – chị Kelly vội chạy tới bên cạnh mình – “Làm ơn quay lại chỗ của mình đi!”.

Mình hậm hực quay lại chỗ cũ, vòng tay ôm lấy vai của Brandon. Tâm trạng không hề thoải mái chút nào. Mọi người đều cho rằng Nikki Howard đi học chỉ là để PR đánh bóng tên tuổi thôi sao? Thật kinh khủng! Đó là lời bịa đặt! Mình cần phải nói chuyện với bố của Brandon mới được. Ông ta không thể tiếp tục che giấu sự thật về chuyện đã xảy ra với Nikki như thế! Thật không công bằng!

Có điều... rất khó để thu hút sự chú ý của ông Stark, bởi bất cứ khi nào không phải tạo dáng để chụp hình, ông ta sẽ lập tức quay sang quát tháo ai đó qua cái điện thoại không mang nhãn Stark, hoặc sai ai đó trong phòng đi mượn hộ điện thoại của người khác hoặc lấy cho ông ấy một cốc espresso. Cuối cùng, sau gần 5 tiếng đồng hồ rã rời tạo dáng – chân thì mỏi dừ, miệng thì cứng đờ – anh Raul cũng quyết định tha cho bọn mình: “OK, xong rồi mọi người ơi! Nghỉ thôi!”.

“Ôn Chúa” – ông Stark thốt lên và lập tức loay hoay cởi hai cái măng sét trên tay áo. Nhân thể đang ngồi ngay trên cái bàn trước mặt ông ấy, mình vội quay sang bắt chuyện: “Ngài Stark? Cháu có thể nói chuyện với ngài một phút được không ạ?”.

Ông ta lạnh lùng buông đúng một tiếng: “Không”.

Quá đáng ghét! Chả ra gì luôn!

Nhưng không phải tự dưng mà mình luôn đạt điểm A tất cả các môn – và vẫn kiên trì tập luyện để lên bài 45 của game Journeyquest. Mình là đứa không hề dễ bỏ cuộc.

Do đó dừng nghĩ rằng mình sẽ lùi bước trước một ông chủ tịch tập đoàn trị giá hàng nghìn tỷ đôla.

“Cháu nghĩ” – mình hạ giọng nói tiếp, trong khi mọi người xung quanh đang tất tả thu dọn dây điện, đèn chiếu sáng, và mấy tấm rèm che cửa – “việc ngài đang làm là sai trái. Việc liên quan tới Nikki ý ạ”.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt mình bằng đôi mắt nâu sẫm đầy vẻ lạnh lùng, quyết đoán.

“Xin ngài đừng hiểu sai ý cháu” – mình vội thanh minh – “Cháu vô cùng biết ơn về những gì bác sĩ Holcombe đã làm cho cháu. Và cháu cam kết sẽ tuân thủ đúng hợp đồng đã ký với tập đoàn Stark. Nhưng ngài không nghĩ rằng bạn bè của Nikki – gia đình của Nikki – xứng đáng được biết sự thật sao? Để họ có thể khóc thương cho cô ấy một cách trọn vẹn. Một số người thậm chí còn cho rằng suốt một tháng qua Nikki đã phải vào trại cai nghiện. Như thế thật không công bằng với cô ấy! Cháu đảm bảo mọi người sẽ hiểu và thông cảm cho quyết định của ngài! Chứ ngài không thể tự dưng thay thế một thực thể này bằng một thực thể hoàn toàn khác được. Như vậy là không đúng! Cháu biết, có thể trong mắt ngài, Nikki chỉ là một người mẫu kiếm tiền cho Stark Enterprises, không hơn không kém... nhưng như thế không có nghĩa là cô ấy không có cá tính riêng của mình và không có những người yêu thương cô ấy thực lòng. Và còn một điều nữa không rõ ngài có được thông báo không, nhưng ai đó đã cài phần mềm theo dõi vào cái máy tính mà ngài tặng cho Nikki”.

“JESSICA!” – ông ta hét âm lên, làm mình giật nảy cả mình.

Một trong số mấy cô gái cột tóc đuôi ngựa, đeo kính sành điệu khi này cuống cuồng chạy tới: “Vâng, thưa ngài?”.

“Jessica, lấy áo khoác cho tôi. Cái bàn đặt trước của tôi ở tiệm Per Se đã sẵn sàng chưa?”.

“Dạ rồi, thưa ngài” – chị ta lú lú chạy theo đuôi ông chủ ra phía cửa chính – “Xe của ngài đang đợi dưới tầng hầm”.

Khi ấy mình mới ớ người nhận ra rằng: ông già Robert Stark đang bỏ đi không thèm ngó tới mình! Ông ta lẳng lặng bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra! Ông ấy làm như thế này giờ mình nói chuyện với cái đầu gối của mình vậy. Thậm chí không buồn đếm xỉa tới sự tồn tại của mình ý chứ! Trong mắt ông ta, mình chỉ là... chỉ là...

Một cô người mẫu đầu kêu boong boong, tức là rỗng tuếch.

“Nhưng... Ngài Stark ơ!” – mình léo nhéo gọi với theo.

Nhưng ông ta cứ thản nhiên đi thẳng ra khỏi văn phòng mà không buồn ngoái lại nhìn mình lấy nửa tích tấc. Không thể tin nổi! Sao lại có hạng người khinh thường người khác đến như thế cơ chứ? Ông ta coi mình có khác nào một con ruồi... một kẻ làm thuê... Tinh vi hết sức.

Một đứa con gái tóc dài óc ngắn.

“Em đừng có cố vô ích” – một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng mình.

Mình quay người lại và phát hiện ra giọng nói đó là của Brandon. Anh ta đang nhìn theo bố mình với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Ông ta không bao giờ nói chuyện với đám người mẫu” – anh Brandon nói đầy cay đắng – “Hoặc với anh, nếu có thể tránh được. Bởi ông ta quá bận rộn và quan trọng mà!”

“Nhưng...” – mình lắc đầu không dám tin – “Ông ấy là bố anh cơ mà. Dù bận đến mấy cũng phải dành thời gian cho con cái chứ”.

Brandon nhú mày, cúi sát mặt xuống mặt mình dò x: “Em quả là đã bị mất trí nhớ thật rồi đúng không?”.

Nói rồi anh ta quay lưng bỏ đi, trước khi mình kịp nói thêm lời nào.

Đang khập khiễng quay lại phòng thay đồ thì mình va phải hai bà chị già Kelly và Rebecca.

“Em yêu, làm tốt lắm” – chị Rebecca vỗ tay reo âm lên.

“Đâu có đâu” – cổ mình vẫn còn chưa hết đau bởi mấy cái tư thế oái oăm của anh Raul – “Em còn chẳng biết mình đã làm gì nữa cơ. Và ông Stark không hề thích em!”.

“Ừ thì em cũng vẫn còn hơi ngóng lóng một tí” – chị Rebecca nhún vai – “Nhưng em bị thương ở đầu mà! Hồi phục được trở lại như thế này là tốt lắm rồi. Ông Bob Stark ghét tất cả mọi người. Vì thế đừng bận tâm... À, cái này cứ kêu inh ỏi từ nãy đến giờ” – chị ý chìa cái điện thoại mẹ dúi cho mình hôm trước khi ra viện, trên đó hiện số nhà của mình. Chắc mẹ gọi hỏi về vụ ăn tối. Mình chợt nhớ ra là đã không làm theo lời mẹ dặn là phải gọi cho mẹ ngay khi tới chỗ chụp hình.

Mình để mặc cho cuộc gọi đó vào hộp thư thoại. “Em sẽ gọi lại cho mẹ sau” – mình nói. Lúc này mình không hề muốn nghe những câu hỏi và những lo lắng thái quá của mẹ một tẹo nào.

“Tùy em. Giờ chị Kelly và chị muốn mời em đi ăn tối để chúc mừng vụ được mời chụp hình cho tạp chí SI. Bọn chị đã giữ cái bàn yêu thích của em ở tiệm Nobu rồi. Tối nay sẽ là buổi tối của riêng các quý cô... trừ phi em muốn mời Brandon đi cùng?”.

Anh ta giờ chắc đã xuống tới lầu 1 rồi cũng nên.

“À, anh ấy có hẹn rồi ạ” – mình nói giọng tỉnh queo – “Mà em cũng rất mệt. Em nghĩ có lẽ em về thẳng nhà và nghỉ ngơi thôi, nếu hai chị không phiền. Em vừa mới xuất viện sáng nay, và sáng mai lại còn phải đi học nữa”.

“Không sao” – chị Rebecca mỉm cười nói – “Để hôm khác cũng được. Chiều mai, sau buổi chụp hình với tạp chí Elle chẳng hạn?”.

“Ngày mai ý ạ?” – mình ngẩn tò te – “Mai lại phải chụp hình nữa á?”.

“Cùng ời, cả tuần này em đã kín lịch rồi” – chị Kelly trả Cosabella lại cho mình – “Giờ mọi con mắt đều đang đổ dồn vào em, ai cũng muốn có được em trong các chương trình của mình. Em có chắc là không muốn cân nhắc thêm vụ quay trở lại trường không? Bởi vì như thế sẽ làm lẹm vào quỹ thời gian quý báu của...”.

“Không” – mình thẳng thừng từ chối – “Ý em là có, em nhất định phải quay trở lại trường”. Mình muốn như vậy. Nếu không làm sao mình theo dõi được Christopher... à, và lấy bằng tốt nghiệp trung học?

Chị Kelly lắc đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Đến chết với vụ đi học này mất thôi!”. Rồi chỉ một giây sau đã thấy chị ta nói như hét vào cái bộ đàm: “Không! Tôi đã nói với cô rồi! Cô ấy không rảnh vào sau 3 giờ chiều. Có cần tôi đánh vần chữ 3 giờ chiều viết như thế nào cho không?”.

“Chị nghĩ em quyết định đi học lại là đúng” – chị Rebecca vỗ vỗ lưng mình động viên – “Siêu mẫu Christy Turlington cũng từng theo học khoa Tôn giáo Và Triết học Phương Đông ở Đại học New York đấy, em biết không. Nếu cô ta là được thì em cũng làm được”.

“Vâng ạ” – đầu đầu quá rồi, chuẩn thôi – “Em đi đã chị nhé”.

“Ừ, em đi đi” – chị Rebecca nắm tay mình đi thật nhanh về phía khu vực thay đồ – “Các em ời! Nikki cần phải đi gấp!”.

Trong nháy mắt, mình trút bỏ được bộ cánhthurót tha, đôi giày cao gót chót vót và quay trở về với bộ quần áo bình thường của mình, thanh thoi lên xe limo trở về nhà – một mình! Cùng Cosabella – đang oằn eo đuổi chân trên đùi mình.

Giờ mới để ý bên cạnh mình là cái túi xách bằng da to dùng hiệu PRADA chị Rebecca vừa đưa cho lúc nãy. Gồm, nó to và nặng tới nỗi vai mình xệ hẳn sang một bên khi vừa khoác thử lên vai.

“Cái gì thế ạ?” – mình tò mò hỏi.

“Em yêu, là túi xách của em chứ gì nữa” – chị Rebecca ngửa cổ cười ngất – “Em làm rơi nó hôm xảy ra tai nạn. Chị cầm nó hộ em suốt từ hôm đó đến giờ. Tất cả cuộc sống của em đều nằm trong này. Điện thoại, ví tiền, thẻ tín dụng... lần này giữ cho cẩn thận nhé!”.

Chỉ còn mỗi mình trong xe, mình liền dốc hết mọ thứ trong túi ra ghế xem... để rồi trầm trồ kinh ngạc trước những gì mình nhìn thấy.

Trước đây mình chỉ mới nghi ngờ thôi nhưng giờ thì mình đã có thể chắc chắn.

Mình cực giàu! Thậm chí là nứt đổ đổ vách

Nikki Howard sở hữu một cơ sở thẻ tín dụng thuộc hàng khủng: một thẻ American Express hạng bạch kim, hai thẻ Visa hạng vàng, một thẻ Master hạng vàng, một thẻ ngân hàng Chase hạng bạch kim để rút tiền mặt ở các bất rút tiền tự động, rất nhiều tiền mặt (427 đôla cả thảy) và một bản sao kê của ngân hàng cho biết Nikki hiện có 366.320 đôla và 11 xu trong tài khoản tiết kiệm và 22.000 đôla trong tài khoản thanh toán.

Đó chỉ là số tiền gửi trong tài khoản ngân hàng của cô ta thôi. Ai mà biết cô ta còn đầu tư vào những lĩnh vực gì khác? Bởi vì trong ví của cô ta còn có tấm danh thiếp nhàu nhĩ của một cố vấn đầu tư công ty Goldman Sachs – xem ra Nikki đã thường xuyên sử dụng tấm danh thiếp này.

Mình giàu to rồi. Đành rằng chưa đủ để thanh toán hợp đồng với Stark Enterprises nhưng thừa sức giúp đỡ bố mẹ nếu có khó khăn. Tuyệt vời!

Việc đầu tiên mình làm sau khi chiêm ngưỡng xong toàn bộ thẻ tín dụng và tài khoản ngân hàng của Nikki là kiểm tra điện thoại di động của cô ta. Giống như cái mẹ vừa đưa cho mình ban sáng, điện thoại của Nikki cũng mang nhãn hiệu Stark. Thậm chí cả cái máy PDA cũng là của Stark nốt. Cả hai đều đã hết pin do lâu ngày không được sạc vì thế mình có muốn bật lên kiểm tra cũng chịu. Nhưng mình nghi, giống như cái laptop, hai món đồ này chắc cũng đang bị cài phần mềm theo dõi thôi.

Hay là mình bị điên nhỉ? Tự dưng nghi ngờ tất cả mọi người. Không lẽ việc phải sống trong cơ thể một người khác khiến cho mình thành ra vậy?

Những thứ còn lại trong túi của Nikki chỉ toàn là đồ trang sức và lọ thuốc chống trào ngược dạ dày đã từng dùng được quá nửa. Điều an ủi mình là có được ít tiền! Ngay khi về đến nhà mình sẽ gọi ngay cái gì đó cho bữa tối (giờ mình đã có thể tự trả tiền cho bất cứ món gì mình thích rồi – và mình cũng không hề thấy tội lỗi khi xài tiền của Nikki bởi vì sau buổi chụp hình hôm nay mình thấy xứng đáng được tự thưởng cho mình một bữa no nê). Sau đó mình sẽ vào nhà tắm ngâm mình trong bồn nước ấm rồi xem TV một chút và lên giường đi ngủ.

Ngày mai trên đường tới trường mình sẽ ghé qua tiệm bánh ngọt mua một cái bánh vòng hay cái gì đó cho bữa sáng.

Thế nhưng... 5 phút sau khi về đến nhà mình đã hoàn toàn vỡ mộng trước ý tưởng được yên lặng một mình ăn tối và ngâm mình trong cái bồn tắm vĩ đại của Nikki. Bởi vì ngay khi mở cửa thang máy mở ra đã thấy hơn một chục người – tính cả Lulu và Brandon – đang đứng chờ sẵn để chào đón mình và Cosabella bằng sâm-panh và bánh ngọt. “Chào mừng cậu về nhà, Nikki!” – cả đám ủa ra rồi rít ôm chầm lấy mình.

Mình quả có hơi bất ngờ thật, nhất là khi thấy người đang ôm mình chặt nhất hóa ra là Justin Bay.

19. Chương 19

Bọn mình đã tới vũ trường có tên là Cave để ăn mừng. Nó có tên là Cave (Hang động) bởi vì cách đây hơn một thế kỷ, chính quyền thành phố New York dự định xây một tuyến tàu điện ngầm xuyên qua chỗ này nhưng do thiếu kinh phí nên dự án này đã bị hoãn vô thời hạn. Vài năm trở lại đây, người ta đã cho lấp

một hệ thống đèn điện chạy dọc hai bên tường đá, cùng dàn âm thanh hiện đại cực bốc, cộng thêm một vài DJ danh tiếng nữa nơi này nhanh chóng trở thành vũ trường danh tiếng nhất Manhattan. Người đứng xếp hàng trước cửa ra vào lúc nào cũng kéo dài tới nửa con phố, thậm chí là tới thứ Tư giữa tuần. Người bình thường không bao giờ có cơ hội lọt được vào đó nếu không quen biết.

Không ngờ Nikki Howard hóa ra là một nhân vật đình đám ở vũ trường Cave này. Mặc dù cô ta mới 17 tuổi và theo luật là chưa được phép tụ tập ở các quán bar như thế.

Nhưng được cái cô ta không uống rượu bia gì hết nên mình nghĩ cũng không sao. Mình tình cờ phát hiện ra điều này lúc mò ra chỗ quầy bar tìm cái gì đó uống. Nhảy nhiều quá nên giờ khát khô hết cả họng. “Ê, Nikki! Lâu lắm không gặp! Vẫn như cũ chứ?”

“Không như cũ, bị mất trí rồi” – mình lặp đi lặp lại cái câu này suốt cả tối. Nãy giờ với những người cứ lao tới chào hỏi, tay bắt mặt mừng với mình Nikki, là anh đây. Em quên anh rồi sao? Anh là Joey/ Jimmy/ Johnny/ Jan ở Paris/ Đan Mạch/ Đông Hampton/ Los Angeles đây mà! – “Anh không xem tin tức sao? Giờ em không biết bình thường mình vẫn uống gì nữa”.

Anh phục vụ ở quầy bar rút ra một cái ly cốc-tai để dài, đổ vào đó ít nước lọc, sau đó trang trí quanh miệng ly bằng một lát cam mỏng và đẩy về phía mình. Nếu không biết đó là nước lọc thì chắc ai cũng nghĩ là mình đang nhâm nhi ly martini, với một lát cam mỏng, thay vì một trái ô-liu.

“Bọn anh đặt tên cho nó là Nikki” – anh ấy nháy mắt đầy tình nghịch với mình – “Chỉ những người phục vụ ở quầy bar trong thành phố mới biết đây là nước trắng thôi. Em không thể uống đồ uống có cồn vì vấn đề dạ dày, nhớ không? Và tất nhiên em còn vì em chưa đủ 21 tuổi” – anh ta dí dỏm nói thế

Mình mỉm cười đầy hài lòng. Tự dưng cảm thấy không còn khó chịu với cái cô nàng Nikki Howard này như lúc trước nữa.

“Cám ơn anh” – mình vừa nhắm nháp món đồ uống dành-riêng-cho-Nikki vừa lặng lẽ quan sát xung quanh. Không thể tin là đã muộn thế rồi, gần 2 giờ sáng rồi, mà câu lạc bộ này vẫn cứ đông nghịt người (càng lúc càng đông ý). Hôm nay mới chỉ là ngày thường thôi đấy, không hiểu cuối tuần thì còn khủng khiếp thế nào. Xưa nay mình chưa bao giờ đặt chân tới những nơi kiểu này. Có lẽ lúc nào nó cũng đông đúc và nhộn nhịp như thế này thật. Xung quanh quầy bar gần như không còn lấy một chỗ trống. Mình kiếm được chỗ này cũng nhờ một fan hâm mộ ga-lăng nhường chỗ cho đấy (để đổi lấy một chữ ký tặng của mình, tất nhiên. Hôm trước ai đó xin chữ ký của mình và xem chút nữa mình ký tên Emm Watts nhưng may đến phút cuối sửa lại được thành Nikki Howard. Cả tối nay bị mọi người liên tục vây quanh xin chữ ký nên cũng quen rồi).

Trên sàn nhảy, mọi người vẫn đang rung, lắc điên loạn theo tiếng nhạc xập xình phát ra từ những chiếc loa thùng. Đèn la-ze đủ màu cùng lớp khói cacbon dioxyt đậm đặc khiến cho mình chẳng phân biệt được ai với ai. Mình biết Lulu đang ở đâu đó trong đám người ấy, cùng với Brandon, Justin và hàng tá bạn “thân” khác của Nikki Howard (càng về khuya cô ta càng có thêm nhiều “bạn thân” thì phải). Mới đầu bọn mình chỉ tiệc tùng ở nhà thôi, sau đó kéo nhau đi ăn tối ở một nhà hàng của đầu bếp nổi tiếng Bobby Flay (chú ý thậm chí còn tới tận bàn chúc mình – hay nói đúng hơn là Nikki – sớm bình phục khỏi chứng mất trí nhớ) và cuối cùng là đổ về vũ trường Cave này.

Lulu đã vô cùng phấn khích với buổi tiệc bất ngờ mà cô ấy dày công chuẩn bị cho mình, nên mình không nỡ làm cô ấy buồn, mặc dù mình không hề có tâm trạng tiệc tùng một tẹo nào. Thay vào đó, mình cố gắng tham gia đến cùng với buổi tiệc này, thậm chí còn để mặc cho Lulu tự ý quyết định chọn trang phục đi chơi tối nay cho mình.

Và giờ mình đang vắt vẻo bên một trong rất nhiều quầy bar của vũ trường Cave, trong đôi bốt da màu đen, áo đen cổ khoét sâu và một chiếc váy ngắn bó sát màu vàng. Thề là trông mình không khác gì ả gái làng chơi đứng bên đường quốc lộ phía Tây vậy khách hôm trước mình gặp. Nhưng mình không muốn nói ra câu ấy làm tổn thương đến Lulu.

“Cậu có thấy vui không?” – Lulu từ đâu lao vọt ra chỗ mình hơn hử hỏi. Tối nay cậu ấy cuốn tóc của hai đứa chống ngược hết cả lên và gọi tối nay là “Đêm của những năm 1980”. Chỉ có điều, bọn mình là hai người duy nhất trong cả cái vũ trường này ăn mặc theo phong cách thời trang của thập niên 198

“Vui chứ” – mình gật gù – “Nhưng Lulu này, chắc mình phải về nhà trước đây, sáng mai còn phải đi học nữa”.

Lulu giơ tay lên bịt miệng, thẳng thốt kêu lên: “Ôi Chúa ơi! Ừ nhỉ! Mình quên bém đi mất! Cậu đã quyết định quay lại trường học. Chắc giờ cậu ghét mình lắm nhỉ!”.

“Không hề” – mình trấn an cô bạn. Trong số tất cả những người mình mới gặp với tư cách là Nikki Howard thì Lulu là người mình có cảm tình nhất. Brandon vẫn chưa nguôi giận với mình vì vụ Gabriel, còn Justin lơ lơ mình đi trước mặt của Lulu (càng tốt, mình cũng chẳng ham hồ muốn tiếp chuyện anh ta một tẹo nào). Những người còn lại mình không biết là ai – Lulu đã giới thiệu từng người rồi đấy nhưng tên tuổi và mối quan hệ của họ với Nikki Howard chẳng hiểu sao không lọt nổi vào đầu mình. May nhất là không ai trong số đó có quan hệ lén lút hay bí mật gì với mình (à, với Nikki)...

Nói chung tính cách của mấy người này cũng khá dễ chịu, chỉ có điều họ toàn nói về những người mà mình không biết... nên mình cảm thấy như bị bỏ ngoài cuộc và khá là cô độc... mặc dù cả buổi tối mọi người chạy tới xin chữ ký của mình không ngớt (và mẹ không ngừng gọi điện cho mình nhưng tất cả đều bị mình chuyển vào hộp thư thoại hết. Tại sao mẹ cứ làm phiền mình thế nhỉ? Mình đã 16 tuổi rưỡi rồi, có thể tự lo cho bản thân mà) và nhiều người quen cũ của Nikki Howard liên tục bước tới chào hỏi.

Được mọi người quý mến cũng thích thật.

Nhưng hôm nay quả là một ngày dài và mình chỉ muốn được về nhà chợp mắt một chút thôi!

Ước muốn nhỏ nhoi như thế cũng không được sao?

“À mà vụ quay trở lại trường là thế nào đấy?” – Lulu vừa hỏi vừa đang đưa nháy mắt với anh chàng vừa đứng dậy nhường chỗ cho cậu ấy. Công nhận, xinh đẹp cũng có cái hay của nó. Cứ nhìn cách các chàng trai đối xử với các cô gái đẹp mà xem, khác nhau một trời một vực với bình thường – “Tại sao cậu cứ khẳng khái đòi đi học thế?”.

“Bởi vì...” – mình thấy tốt nhất là không nên dấn động gì tới Christopher hay Frida với cậu ấy hết – “Mình muốn một ngày nào đấy có thể vào đại học”.

“Đại học á?” – Lulu mặt ngẩn tò te nhìn mình – “Để làm gì?”.

“Thì để kiếm việc chứ sao” – mình cười – “Có thể là làm giáo viên chẳng hạn. Bố mẹ mình đều là giáo sư ở đại học nên mình cũng muốn được giống bố mẹ” – á, mình đang nói gì thế này??? – “Ý mình là...”

Nhưng Lulu không hề bận tâm tới lời nói đó bởi cậu ấy vẫn khẳng khái bám lấy cái thuyết hoán đổi linh hồn để giải thích cho những hành vi khó hiểu gần đây của cô bạn Nikki Howard, chứ nhất quyết không tin vào câu chuyện mất trí nhớ của mình.

“Thế cậu định dạy môn gì?” – Lulu hỏi tiếp. Anh phục vụ quầy bar tự động mang đồ uống lên cho Lulu mà không cần phải hỏi cậu ấy muốn uống gì. Thứ đồ uống tử của Lulu là một loại nước có màu vàng vàng, bên trong là mấy cái lá xanh nổi trên bề mặt, viền quanh miệng ly là những hạt trắng li ti. Mình ném thử vài hạt rơi trên mặt bàn và phát hiện ra đó là đường.

“Mình cũng chưa biết nữa. Mình thích nhiều môn lắm. Đó cũng là một trong những lý do mình muốn quay lại trường học. Để xác định xem nên chọn môn gì” – đột nhiên mình nảy ra một ý tưởng – “Này, sao cậu không đi học cùng mình nhỉ?”.

“C-cái gì?” – Lulu suýt nữa thì sặc ly nước đang uống dở.

“Mình thấy hay đấy chứ” – mình rất phấn khích với ý tưởng độc đáo này – “Đảm bảo bố cậu sẽ có cách xin cho cậu. Bố cậu nổi tiếng thế cơ mà. Trung học Tribeca Alternative chắc chắn sẽ rất mừng khi có được một học sinh như cậu vào học. Ngày mai đi cùng mình đi!”.

“Ừm... cảm ơn cậu nhưng cho mình xin kiếu” – Lulu lè lưỡi rụt cổ.

Mình lắc đầu. “Lulu, cậu mới 17 tuổi. Đáng lẽ ra cậu vẫn phải đang đi học mới đúng. Thậm chí cậu chưa nên dọn ra sống riêng một mình như thế. Mà tại sao cậu lại sống một mình vậy?”.

Lulu ngược mắt lên nhìn mình, mặt đầy bối rối: “Mình đâu có sống một mình. Mình sống cùng cậu mà”.

“Cái đây mình biết. Nhưng ý mình là sao cậu không sống cùng bố mẹ?”

“Bởi vì mẹ mình bỏ nhà đi theo ông thầy dạy trượt tuyết của mình và không hề muốn dính dáng gì tới mình nữa, cô ngốc ạ” – Lulu nói giọng tươi như hoa – “còn vợ mới của bố mình chỉ hơn mình có 5 tuổi. Cậu nghĩ mình có thể sống trong cái nhà kiểu như vậy được không?”

Nói xong, cậu ấy tu cạn một hơi ly nước của mình, nhảy xuống ghế và quay trở lại sàn nhảy, bỏ mặc mình bơ vơ chỗ quầy bar.

Nhưng chỉ vài giây sau Justin Bay đã chạy tới thế chỗ của Lulu bên cạnh mình. “Không lẽ em muốn anh phải tin là em không còn nhớ gì – một tẹo tèo tèo nào – về chúng ta... và Paris sao?”

Mình nhìn anh phục vụ quầy bar và anh ấy đẩy tiếp cho mình một ly Nikki đặc biệt nữa.

“Anh không nên ngồi nói chuyện với tôi thế này” – mình nói với Justin – “Nên nhớ anh là bạn trai của Lulu. Và không, tôi chẳng hề nhớ cái gì hết. Vì thế người ta mới dùng từ mất trí nhớ dành cho tôi. Toàn bộ ký ức ngày xưa đã không còn. Theo định nghĩa của từ điển y khoa thì...”

“Ôi... ôi...” – Justin quàng tay ôm lấy eo mình và cúi xuống hôn lên cổ mình – “Mới chỉ bị đập đầu một cái mà giờ em thành cô nàng một sách rồi sao? Em biết thừa là anh có cách lấy lại trí nhớ cho em mà...”

Thật kinh khủng, cơ thể mình gần như có phản ứng tức thì ngay khi làn môi ấm áp của Justin đặt lên cổ mình, cảm giác giống như bị một luồng điện chạy dọc sống lưng. Nhưng mình không hề thấy thích thú một tẹo nào.

Khi mà Lulu đang nhảy nhót cách đó chưa đầy chục mét.

Nhanh như cắt, mình dốc cả ly cốc-tai anh phục vụ quầy vừa đẩy cho mình lên đầu Justin.

Mọi người đứng xung quanh đó hò reo cổ vũ âm ỹ, trong khi Justin nhảy bổ xuống khỏi ghế, bàng hoàng trước những gì vừa xảy ra. Nước chảy tong tỏng từ trên đầu xuống mũi và cằm.

“Này, em uống nước lã đấy à?” – anh ta gào lên sừng sốt.

“Nó được đặt tên là Nikki hẳn hoi nhá” – mình bước xuống khỏi ghế đến trước mặt anh ta nói – “Tôi không xài rượu bia. Hay bạn trai của người khác. Tốt nhất là anh đừng có quên điều đó!”

Sau đó mình quay lưng bỏ đi trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người.

Mình tìm thấy Lulu, đang nhảy nhót điên cuồng cùng ba cô bạn gái khác, cả bốn đều ăn diện theo phong cách thời trang thập niên 1980. Không lẽ Lulu đã gửi tin nhắn bí mật tới đám bạn trước khi bọn mình rời khỏi nhà? Giờ mình đã là một trong những siêu mẫu đắt giá nhất thế giới, nhưng mình vẫn không biết phải ăn mặc ra sao cho đúng

“Lulu” – mình phải gào vào tai cậu ấy bởi nhạc quá to – “Mình về nhà đây. Cậu cứ ở lại đây nếu muốn nhưng mình phải về trước đây”.

Lulu đứng khựng lại. “Không! Bọn mình không bao giờ ra về mà không có người kia cả. Nếu cậu về thì mình cũng về. Để mình ra nói với Justin cái đã”.

“Ờ” – mình vẫn tiếp tục hét lên – “Justin bây giờ có lẽ đang... hơi cáu đấy”.

“Thế à?” – Lulu có vẻ như vừa hiểu ra vấn đề – “Anh ta lại tán tỉnh cậu hả?”

Giờ thì đến lượt mình đứng khựng lại. “Cậu biết chuyện đó sao?”

Lulu nhếch mép cười: “Tất nhiên. Mình biết Nikki khó khăn trong việc nói “không” với bọn con trai khi bọn họ bắt đầu hôn cậu ấy... và hơn nữa bọn con trai cũng có vấn đề trong việc nói “không” với nụ hôn của Nikki. Nhưng mình cứ ngỡ chuyện này đã được giải quyết sau sự cố hoán đổi linh hồn rồi cơ đấy”.

“Lần này mình đã nói không. Và giờ thì anh ta đang nổi điên lên vì điều đó” – mình thấy không thoải mái khi cứ phải gào lên nói chuyện như thế này, chưa kể thằng cha mặc quần tụt bên cạnh càng lúc càng áp sát vào người mình hơn.

“Em là Nikki Howard đúng không?” – hắn ta nhe răng cười giả lả với mình.

“Không” – mình quay ngoắt mặt đi, tiếp tục nói chuyện với Lulu – “Ý cậu là cậu đã biết chuyện này từ trước?”.

“Mình mới nghi ngờ thôi” – Lulu nhún vai tỏ vẻ bất cần – “Hơn nữa mình và Justin Bay cũng đâu có ý định gắn bó cả đời với nhau đâu. Anh ta luôn tặng cho mình những món quà đắt tiền mỗi khi lảng nhãng với ai đó sau lưng mình. Mà kể từ sau chuyến biểu diễn của cậu ở Paris về, mình đã nhận được không ít quà đắt tiền từ anh ta”.

“Mình xin lỗi” – mình cảm thấy vô cùng xấu hổ với Lulu. Mặc dù người có lỗi không phải là mình, mà là Nikki.

Và mình không phải là Nikki. Chỉ ít là tại thời điểm cô ta làm những điều tồi tệ này với Lulu.

“Rõ ràng em là Nikki Howard mà” – tay quần tụt kia vẫn không chịu buông tha cho mình – “Cô em, trông cô em thật nóng bỏng

Mình quay ngoắt lại, lấy tay xô mạnh anh ta xuống sàn.

“Không sao đâu” – Lulu vỗ vai mình – “Trước giờ cậu luôn bắt lực trước những nụ hôn mà, có phải cậu cố tình muốn thế đâu. Nếu bọn mình về bây giờ có lẽ phải gọi cả anh Brandon luôn thôi. Lần cuối mình thấy anh ta là khi... à, kia rồi. Thấy chưa, không ổn tẹo nào”.

Lulu chỉ tay về phía Brandon đang gân cổ tranh cãi gì đó với anh chàng DJ.

“Để mình” – nói rồi mình chạy thật nhanh lên chỗ bụi DJ, vừa kịp nghe tiếng quát tháo của Brandon: “Ông chẳng bao giờ chịu chơi nhạc của tôi cả. Tại sao thế?”.

“Bởi vì nhạc của ông chẳng ra cái thể thống cống rãnh gì” – tay DJ kia cũng chẳng phải vừa.

Brandon lập tức giơ tay lên như sắp sửa đâm vào mặt gã DJ. Thấy thế mình nhào ngay tới đứng giữa hai người và giữ tay anh ta lại.

“Em làm cái quái gì thế?” – hơi thở của Brandon nồng nặc mùi bia – “Em có nghe thấy thằng cha này vừa nói gì không? Anh phải dạy cho nó một bài học mới được”.

“Không, đừng có làm thế” – mình can – “Chúng ta về thôi”.

“Không được” – Brandon giằng tay mình ra – “Anh phải giết thằng này trước”.

“Không” – mình dùng hết sức bình sinh giữ chặt anh ta lại – “Brandon, đừng thế mà. Đi về thôi. Xe limo đang đợi”.

“Được rồi” – Brandon đẩy mình ra phía trước – “Em đi trước đi. Anh sẽ ra ngay. Sau khi giết xong thằng này”.

Không biết phải làm sao để đánh lạc hướng anh ta, mình đành một tay vẫn nắm chặt lấy tay Brandon, một tay vòng qua cổ anh ta kéo xuống hôn lên môi mình.

Đúng như dự đoán của mình, anh ta ngay lập tức quên bẵng đi vụ gây gỗ vừa rồi, quay sang ôm hôn mình đắm đuối. Nụ hôn có tác dụng kỳ diệu như vậy đây, nó khiến cho mọi cơn nóng giận, bức xúc trôi tuột đi lúc nào không biết. Đến mình cũng suýt quên mất lý do thực sự tại sao mình lại hôn Brandon...

... Cho tới khi có người đứng gần đó hắng giọng ra hiệu. Mình vội vàng rời môi mình khỏi môi Brandon và tá hỏa phát hiện ra anh Gabriel Lu đang tròn mắt sững sờ nhìn bọn mình, trên tay anh ấy là một chiếc đĩa CD.

“Ồi” – mặt mình đỏ bừng lên vì ngượng. Lúc này cả người mình vẫn đang được Brandon bế bổng lên – “Chào anh”.

“Ừm... Chào em. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” – anh Gabriel gật đầu chào lại.

“À... ừm... vâng ạ” – mình cố gắng tỏ ra tự nhiên hết sức có thể – “Bọn em cũng đang chuẩn bị về. Brandon, bỏ em xuống đi”.

“Không” – mặt Brandon sững sủa lên khi nhìn thấy anh Gabriel. Rõ ràng anh ta nhận ra chàng trai trong bức ảnh hôm trước của mình.

“Ha ha” – mình đành quay sang cười nhạt với anh Gabriel – “Anh ý đang đùa đấy ạ. Thả em xuống, Brandon!”

“Không” – Brandon vẫn bướng bỉnh không chịu.

Mình nhắm mắt lại, thầm mong sẽ không xảy ra cuộc ẩu đả giữa anh ta và anh Gabriel.

Nhưng mình đã lo lắng thừa bởi anh Gabriel đâu có thích mình theo kiểu đó, nhất là khi trong mắt anh ta, Nikki Howard là một con nghiện đang cai. Lúc mình mở mắt ra, vẫn thấy anh ấy đang nhìn mình chăm chăm bằng ánh mắt ngạc nhiên hồi nãy.

Còn Lulu đang đứng lù lù đằng sau lưng anh ấy, mặt mày cau có. “Giờ ời, sao lâu thế?” – cậu ấy sang sang ra lệnh – “Xe đang đợi này giờ. Hai người có định đi về hay không thì bảo?”.

Brandon lú lú ngoan ngoãn đi theo Lulu, dường như quên bằng mất rằng vẫn đang ôm mình trên tay. Không biết phải làm gì hơn, mình đành gơ tay tạm biệt anh Gabriel qua đôi vai rộng của Brandon. Anh Gabriel cũng vẫy tay chào lại – nhưng rồi thu lại ngay, vì bị đám người xung quanh xô đẩy dạt sang một bên. “Ôi Chúa ơi – là Nikki Howard!” – một vài người lao theo xin chữ ký của mình nhưng Brandon vẫn cứ giữ vẻ mặt lạnh như tiền, không thèm dừng lại lấy một giây.

Thú thực, được bé ra khỏi vũ trường nổi tiếng nhất Manhattan lúc 2 giờ sáng, trên tay người bạn trai điển trai của Nikki Howard như thế này, thì chẳng có gì phải ngượng hết. Nhất là khi phải lượn qua hàng trăm paparazzi đang chầu chực trước cửa vũ trường và xe limo của bọn mình.

“Tuyệt! Không hiểu mọi người sẽ nghĩ gì về mình nữa” – sau khi Brandon thả mình vào trong xe limo, mình vừa đưa tay chỉnh lại váy (nãy giờ đã bị tổn lên tới tận hông) vừa quay sang nhăn nhó với Lulu.

“Sao?” – Lulu rút gương ra thoa lại son bóng.

“Thì mọi người sẽ tưởng mình quá say nên không tự đi bộ được phải nhờ đến Brandon công ra chứ sao”.

“Thì sao?” – Lulu tự ngắm mình qua cái gương nạm pha lê Swarovski – “Cậu không biết phải làm gì ngoài nốc cho say mềm. Cậu chẳng còn nhớ gì hết. Cậu bị mất trí nhớ mà. Nhớ không? Này, đây là cái có hoàn hảo cho mọi chuyện đấy!”.

Brandon chui vào trong xe, thản nhiên ngả đầu lên lòng mình.

“Nhà em hay nhà anh?” – anh ta quay sang nói chuyện với cái bụng mình.

“Ồi giờ ời, anh ngồi dậy đi” – mình đẩy anh ta ra – “Tôi chẳng tới nhà anh và anh cũng sẽ không tới nhà tôi. Chẳng ai tới nhà ai hết. Mỗi quan hệ của chúng ta cũng chẳng phải như vậy. Lúc này tôi hôn anh để tránh cho anh khỏi bị tay DJ kia cho ăn đập thôi. Anh thì đánh nhau được với ai”.

“Em dễ thương thật” – Brandon vẫn không buồn nhúc nhích, trái lại còn rúc sâu vào lòng mình hơn – “Em giờ dễ thương hơn rất nhiều so với trước đây, trước khi em ngã vấp đầu và bị chấn thương não ý. Trước đây em khá là ti tiện. Nhớ không, Lulu? Nikki luôn tỏ ra ti tiện với chúng ta nhỉ?”.

Lulu mở túi xách cất thỏi son bóng rồi đắm chiêu nhìn mình một lúc. “Cậu ấy bây giờ đỡ khinh người hơn rất nhiều. Chắc là do vụ hoán đổi linh hồn”.

“Không cần biết lý do là gì” – Brandon ôm lấy bụng mình, nói đầy hạnh phúc – “Anh rất vui vì cô ấy đã quay lại, và đáng yêu hơn nhiều”. Và chỉ vài giây sau đã thấy tiếng anh ta ngáy đều đều trong lòng mình.

“Làm sao bây giờ?” – mình cầu cứu Lulu.

“Lúc nào về đến nhà mình, cứ đẩy anh ta ra” – Lulu nhún vai – “Anh ấy sẽ không tỉnh dậy đâu mà lo. Anh Tom sẽ đưa anh ấy về căn hộ trên phố Charles. Sáng mai anh ta sẽ chẳng còn nhớ gì đâu. Lần nào chẳng thế”.

“Anh ta thường xuyên thế này à?” – mình nhìn xuống khuôn mặt đẹp trai đang ngủ ngon lành trên đùi.

“Brandon mê tiệc tùng lắm” – Lulu lẩm bẩm, sau đó cũng ngoẹo đầu sang một bên ngáy khò khò. Cậu ấy chắc cũng mệt ngang ngửa mình.

Mình sẽ phải giải quyết dứt điểm mối quan hệ với Brandon thôi. Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay mình chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc thôi.

Và đó cũng là việc đầu tiên mình làm sau khi về đến nhà – không quên đặt đồng hồ báo thức lúc 7 giờ sáng để mai còn dậy đi học. Chỉ còn 4 tiếng để ngủ thôi.

Giờ thì mình đã hiểu tại sao mọi người nói khó có thể cân bằng việc học ở trường với việc trở thành mẫu chuyên nghiệp.

Không biết phải làm như thế nào nhưng mình sẽ phải cố gắng thôi, nếu muốn sống một cuộc đời bình dị như bao người bình thường khác.

Một cuộc sống bình thường...

Với khuôn mặt của Nikki Howard và bộ não của Emerson Watts.

Chẳng phải đó là điều mình đang làm được hay sao?

20. Chương 20

Sáng hôm sau, ngay khi xe taxi chở mình tới trường dừng lại, mình đã thấy một đám “Thầy ma biết đi”, đồng phục ngay ngắn, đang đứng dựa lưng vào tường, thoăn thoắt nhắn tin cho nhau.

Tất cả, trừ Whitney Robertson và Jason Klein. Họ còn đang bận chụm đầu tâm tình, thủ thỉ với nhau.

Tự dưng mình cảm thấy buồn nôn đã man.

Không hiểu là do nhìn thấy cái cảnh đó hay là do món bánh pho-mát mình mua ở cái tiệm gần nhà để ăn sáng. Đáng ra với hệ tiêu hóa nhạy cảm như của Nikki Howard, đáng ra mình nên chú ý hơn mới phải.

Chỉ tại sáng nay mình không kịp thời gian chuẩn bị bữa sáng cho tử tế. Thế là lúc đồng hồ báo thức kêu lên mình còn tưởng đang nằm mơ. Bởi mình có cảm giác mới chỉ vừa nhắm mắt một cái đã thấy chuông reo rồi.

Mình hạ quyết tâm: từ nay trở đi, vào những ngày trong tuần phải đi học, sẽ không có chuyện tiệc tùng đàn đúm gì hết!

Rồi mình mở mắt nhìn bốn bức tường trắng quanh phòng Nikki Howard – hẳn là h phải có một người giúp việc hay ai đó tới quét dọn và lau chùi hằng ngày. Bởi mình thấy lẵng hoa hồng của anh Gabriel đã không còn trên bàn nữa. Chắc nó đã khô héo rồi – nằm kế bên cạnh là Cosabella, đang không ngừng liếm láp lên mặt mình, đòi ăn sáng và đi dạo.

Đột nhiên mình nhận ra một điều: mình không bắt buộc phải tới trường. Không ai ép mình cả. Nikki Howard là một người độc lập. Cô ta không phải đi học nếu không muốn. Mình có thể trùm chăn ngủ tiếp – đến chiều. Xe limo sẽ đến đón mình tới phòng chụp hình cho tờ Elle lúc 3 giờ chiều. Nếu thích mình hoàn toàn có thể nằm ườn trên giường cả ngày.

Ôi cái ý nghĩ đó thật hấp dẫn làm sao! Phải nói là siêu hấp dẫn ý! Nhất là khi tối qua về đến nhà có phải mình đi ngủ được ngay đâu. Đầu tiên là mở hộp thư thoại nghe cho đủ 7 cái tin nhắn của mẹ – càng các tin về sau cơn thịnh nộ càng dữ dội hơn. Sau đó mình sang phòng Lulu kiểm tra cái máy tính xách tay của cậu ấy. Cô nàng vẫn ngủ say như chết mà không hề biết rằng laptop của mình cũng bị ai đó cài phần mềm theo dõi bàn phím y như của Nikki.

Mình ngắt modem của cả hai máy ra sau đó cắm trở lại và phát hiện ra bàn phím đã trở lại hoạt động như bình thường.

Trong phòng mình vẫn còn một cái máy tính để bàn hiệu Stark nữa... nhưng một khi diệt hết phần mềm spyware đi thì mình đâu nhất thiết phải tới trường đâu? Mình sẽ chỉ việc tạo ra một cái nick mới trên mạng cho Nikki, bởi vì cái nick cũ của mình đã bị bố mẹ xóa đi rồi (theo lời mẹ thì nếu còn giữ nó lại mình sẽ không kiểm chế được bản thân và làm lộ ra sự thật rằng mình vẫn chưa chết). Được lên mạng trở lại thì còn gì tuyệt bằng! Mình sẽ có thể chơi game trực tuyến Journeyquest và chat với Christopher...

Á, không được rồi... Phải tạo cơ hội gặp mặt cho Nikki Howard và Christopher Maloney thế nào cho tự nhiên nhỉ? Để Nikki có thể làm quen với Christopher, cô ta cần phải đến trường ngày hôm nay...

Đây cũng là động lực duy nhất khiến mình bật dậy khỏi giường, vớ đại một món đồ trong tủ quần áo và mặc vào người. Tối qua Lulu đã sắp sẵn cho mình vài bộ kèm theo đầy đủ phụ kiện cần thiết để “trông cho tươi tắn trong buổi đầu tiên tới trường”. Bộ đồ mình chọn hóa ra là một chiếc váy chiết eo cao, mặc kèm với quần leggings đen và đi giày ống kiểu cao bồi, cùng với một đồng dây chuyền dài ngoằng.

Trái với suy nghĩ ban đầu của mình, đeo thêm mấy thứ phụ kiện này không hề thấy vướng víu, khó chịu một tẹo nào. Hóa ra không phải chỉ quần bò, áo phông mới l

Sau khi đánh răng, rửa mặt xong mình đứng trước gương chải lại tóc cho gọn gàng (cố gắng không làm đau vết thương vẫn còn chưa lành hẳn sau gáy). Trông mình hôm nay quá ỏn là đằng khác!

Ai mà ngờ mình lại có ngày ăn diện xinh đẹp như thế này? Và quan trọng hơn là mình cảm thấy thích thú về điều đó. Quần bò, áo phông có thể khiến bạn thoải mái thật đấy nhưng khó mà khiến bạn trông xinh đẹp được (ít ra đó là đứng trên quan điểm của Frida). Tất nhiên trước đây mình không bao giờ bị cái lý lẽ ấy của con bé làm cho chùn bước mỗi khi định ăn mặc như thế để tới trường, trừ một vài lần bị Frida bắt gặp và ép phải quay vào nhà thay bộ đồ khác.

Còn những lần khác, mình sẽ bị đám “Thầy ma biết đi” chặn lại giữa hành lang và cười hô hố vào mặt, chỉ vì tội “ăn mặc nhếch nhác”, không ăn nhập gì với đồng phục váy kaki và áo sơ mi trắng của bọn họ.

Còn hôm nay, ngay khi mình vừa bước chân ra khỏi xe taxi và tiến vào trường, tất cả những ai đang có mặt trước cổng trường khi đó lập tức ngừng hết mọi công việc đang làm và chỉ... chăm chú nhìn mình.

Không phải vì mình là Emm Watts và mình đang mặc chiếc váy không-theo-chuẩn của hội “Những thầy ma biết đi” mà bởi vì mình là Nikki Howard – biểu tượng thời trang của giới trẻ Mỹ.

Đột nhiên mình thấy một người tách ra khỏi đám và tiến về phía mình. Phải mất một giây sau mình mới té ngửa ra đó là Frida, em gái mình. Xem ra công cuộc hòa nhập vào hội của nó đã thành công mỹ mãn, bởi từ cách đi đứng, ăn mặc của tụi nó đều rập khuôn y như nhau.

“Ừm... chị Nikki ơ?” – Frida giả vờ như không quen biết mình.

Mình dừng lại, quay sang ngó con bé chăm chăm. Nó đang mặc bộ đồng phục đỏ-vàng của đội cổ vũ.

Phải công nhận là trông rất dễ thương.

“Em đến trường rồi mới thay đúng không?” – mình buột miệng hỏi. Thật may không có ai đứng đủ gần để nghe thấy – “Bởi vì chị biết chắc mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận cho em ra khỏi nhà trong bộ dạng như thế này. Mà mẹ đã biết em gia nhập đội cổ vũ chưa đấy?”.

“Em tới trường rồi mới thay, được chưa?” – Frida sốt ruột nói nhanh – “Và chưa, mẹ chưa biết. Mà này, chị phải giả vờ tỏ ra không quen biết em

“Chị có quen biết gì em đâu!” – mình làm mặt lạnh tanh, khẽ liếc mắt nhìn từ đầu tới chân của Frida – “Nhưng trông em... trông em...”.

“Đừng có nói ra, Em!” – giọng Frida đầy hăm dọa.

“... khá dễ thương”.

Frida há hốc mồm ra. “Khoannnn... có phải em đang nghe lầm không đấy?”

“Chị nghĩ đang dần bị nhiễm tư tưởng của Nikki thì phải” – mình lắc lắc cái đầu – “Chị bắt đầu thích những thứ mà trước đây chị cực ghét mới sợ chứ”.

“Ví dụ như Brandon Stark chẳng?” – Frida hấp háy mắt chờ đợi – “Em vừa thấy ảnh anh ấy bế chị ra khỏi vũ trường Cave tối qua trên trang TMZ sáng nay. À còn một bức chân chị chống ngược lên lúc ngã vào trong xe limo, lộ cả...”

Mình chết lặng người, chớp ngay lấy tay Frida hỏi vội: “Mẹ không thấy mấy bức ảnh đó chứ hả?”

“Chị cứ làm như sáng nào mẹ cũng vào trang mạng của Perez Hilton để đọc tin lá cải ý. Mẹ còn đang bận gọi điện cho chị. Mà chị định bao giờ mới chịu bắt máy của mẹ thế? Hehe, cũng may là tối qua chị có mặc quần chíp... Ôi Chúa ơi!” – đột nhiên con nhóc hạ thấp giọng thì thào với mình – “Đừng có nhìn! Ôi... ôi... mọi con mắt đang đổ dồn về phía chị đấy. Ai cũng nhìn chị không chớp mắt ý... Em bảo ĐỪNG CÓ NHÌN mà! Bọn họ... Ê, chị kiểm đầu ra mấy cái dây chuyền này thế?”

“Không biết nữa” – mình nhún vai – “Của Nikki đấy. Hình như từ dòng sản phẩm thời trang mới của cô ta với tập đoàn Stark thì phải. Thích không, để chị lấy cho một ít. Chắc là được”.

“Tuyệt vời! Hi hi nhìn bọn họ kìa” – Frida khẽ nháy mắt ra hiệu cho mình nhìn về phía Whitney và đám “cận thần” – “Chắc là đang cố tìm hiểu xem em đang nói chuyện gì với chị đấy. Này, em đã bảo ĐỪNG NHÌN mà! Ôi Chúa ơi! Whitney đang nhìn phía này. WHITNEY ROBERTSON ĐANG NHÌN VỀ PHÍA CHÚNG TA – không thể tin được. Whitney Robertson cuối cùng cũng đã chịu nhìn về phía em. Trước giờ cô ta chưa bao giờ thèm để mắt tới em, dù chỉ là bằng nửa con mắt. Ôi, hôm nay đúng là ngày tuyệt vời nhất của cuộc đời em!”.

“Ôi giờ, con hâm!” – mình đẩy Frida sang một bên và đi về phía phòng Ban giám hiệu – “Chào mừng đến với thế giới của Nikki Howard, Frida, em yêu! Không ngờ vẫn còn lắm kẻ ấu trĩ như thế này!”.

Trước khi đẩy cửa bước vào trong, mình liếc trộm qua vai và phát hiện ra có khoảng hơn 30 người đang bu lấy Frida, háo hức muốn biết xem nó và mình vừa nói chuyện gì với nhau. Trong khi nàng Frida nhà mình giả vờ làm mặt lạnh, khẽ nhún vai và hất tóc làm dáng.

Không nói cũng biết trong lòng nó giờ như đang bay lên mây.

Đáng tiếc là: để em gái mình có thể trải qua cảm giác hạnh phúc như được lên thiên đàng đó mình đã phải chịu đựng những điều khủng khiếp không khác gì xuống địa ngục!

Trường phân lại cho mình đúng cái tủ đựng đồ cũ và... lớp học cũ.

Mình cũng sớm đoán được sẽ là như thế bởi ngoài Emerson Watts ra làm gì còn ai tự dưng nghỉ học giữa kỳ nữa.

Một số thầy cô trong trường lo lắng cho rằng Nikki Howard sẽ không thể theo kịp được các chương trình nâng cao của Em Watts... nhất là lại còn đang bị mất trí nhớ nữa. Vì thế mình đã tốn không ít công sức để thuyết phục ban giám hiệu nhà trường cho phép Nikki Howard tham gia các lớp nâng cao môn tiếng Anh, Sinh học và Lượng giác (mình hứa rằng nếu không thể theo kịp các bạn trong lớp thì sẽ xin xuống lớp thường ngay).

Sau hơn một tháng nghỉ học chắc chắn ngay lập tức mình khó lòng mà theo kịp các bạn trong lớp, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức để có thể tiếp tục học cùng lớp với Christopher. Nếu không làm sao có cơ hội cho Nikki làm quen với cậu ấy được?

Mình thậm chí còn phải giả vờ không biết mật mã của tủ đồ và nhờ một em năm nhất tên là Molly Hung (trông lạ hoắc) mở giùm cái tủ. Các ngón tay của Molly cứ run lên bần bật lúc hướng dẫn cho mình cách xoay, mở khóa tủ và sau đó khăng khăng bắt mình phải thử đi thử lại vài lần cho quen tay. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng mình vẫn thấy có chút hụt hẫng khi thấy mọi thứ trong tủ ngày xưa của mình đã không còn.

Kế đó, Molly Hung còn tình nguyện dẫn mình đi tham quan một vòng quanh trường, mặt không giấu nổi vẻ tự hào khi được làm người hướng dẫn cho Nikki Howard.

“Chị thực sự đang hẹn hò với anh Brandon Stark đấy ă?” – cô bé rụt rè hỏi – “Bởi vì em từng thấy có bức ảnh chị chụp cùng anh ý...”

“Ừm...” – mình cười – “Bọn chị cũng vẫn thường gặp nhau. Chị bị tai nạn nên...”

“Ồi!” – Molly giơ tay ôm lấy miệng, mặt tái dại đi – “Đúng rồi! Em quên mất! Chị không còn nhớ gì cả. Em vô cùng xin lỗi chị! Thật đấy ạ! Chúa ơi, em thật là ngu ngốc!”.

“Không sao” – mình tỏ vẻ thông cảm – “Đừng lo!”.

Trông cô bé hốt hoảng cứ như vừa phạm phải trọng tội không bằng.

Molly thậm chí còn hộ tống mình tới tận cửa lớp Kỹ năng nói trước công chúng – vẫn là tiết học đầu tiên trong ngày. “Chị này, em rất hiểu cảm giác buổi đầu tiên tới trường mà không quen biết một ai là như thế nào. Vì thế nếu chị muốn tìm người ngồi ăn trưa cùng, chị cứ gọi em nhé”.

“Ừ, cảm ơn em” – mình gật đầu lấy lệ. Giờ mới nhớ ra vụ chỗ ngồi ăn trưa đấy! Mình nên ngồi ăn trưa cùng với ai nhỉ? Ban đầu mình cứ nghĩ đơn giản là sẽ ngồi ăn cùng Frida nhưng rồi sức nhớ ra giờ mình đâu còn là Emerson Watts nữa. Mà Nikki Howard không thể tự dưng vô duyên vô cớ tới ngồi ăn trưa cùng một người vừa gặp sơ ngoài cổng trường. Có lẽ người như cô ta sẽ thường ra ngoài ăn trưa trong một nhà hàng sang trọng nào đó.

Xưa nay Nikki Howard đã bao giờ tới trường học như người bình thường đâu, trừ mấy lần tham gia chương trình truyền hình thực tế ra.

“Nếu ăn ở căng-tin trường, chị sẽ cố tìm xem em ngồi đâu. Cảm ơn trước nhé!” – mình đơn dả nói với Molly.

“Chúc chị có một buổi học vui vẻ” – mặt Molly sáng ngời vì hạnh phúc – “Nếu chị cần em giúp bất cứ chuyện gì cứ gọi cho em nhé. Đây là số của em. Chị nhớ gọi cho em nếu cần nhé. **BẤT CỨ CHUYỆN GÌ. OK?**”

“OK” – mình mỉm cười với Molly... khiến cho mặt cô bé càng ửng đỏ hơn.

Gớm, chỉ có một nụ cười của Nikki Howard thôi mà có thể khiến cho người đối diện sung sướng tới mức đó sao? Cô gái này thật là lợi hại! Trước đây khi còn là Em Watts, chẳng bao giờ có ai thêm nhếch miệng cười với mình mỗi khi mình mỉm cười chào họ. Nhưng nay, với hình dáng của Nikki, mỗi khi mình nhoẻn miệng cười với ai là người đó làm như là sắp lên cơn đau tim không bằng.

Trừ ông bố của Brandon.

Mình đã bị trễ vài phút rồi... tất cả là tại mấy cái mẫu đơn mình phải điền trong phòng giám hiệu... và sự thật là không hề thuộc sổ thể an ninh xã hội của Nikki Howard. Mỗi khi có người hỏi sổ thể là mình lại phải loay hoay mở cái máy Sidekick của cô ta ra để tra (cũng may là tối qua mình đã nhớ nạp đầy pin cho nó). Tất nhiên, không có ai lấy làm lạ khi thấy mình không thuộc sổ thể an ninh xã hội của chính mình bởi vì mình bị mắc chứng mất trí nhớ mà!

Mình bước vào lớp Kỹ năng nói trước công chúng, ngay giữa bài thuyết trình của McKayla Donofrio về tầm quan trọng của việc đọc sách cho trẻ nghe. Vừa thấy mặt mình, cậu ấy đứng chết sững giữa lớp và ngó mình chằm chằm không chớp mắt. Tiếp theo là toàn bộ những người còn lại trong lớp. Thầy Greer phải mất vài giây mới định thần ra được chuyện gì đang xảy ra khi thấy mãi không có tiếng ai thuyết trình.

“Ồ” – thầy ý vẫn giả vờ như chưa hề ngủ gật này giờ – “Đúng rồi. Ban giám hiệu có dặn tôi là sẽ có học sinh mới. Em là Nikki Howard đúng không?”.

“Vâng ạ” – mình chìa tờ giấy nhập học và tấm thẻ cho phép vào lớp muộn – “Em chào thầy”.

“Tốt, tốt” – thầy Greer cầm lấy cả hai tờ giấy, thậm chí còn không buồn nhìn xuống chúng – “Cả lớp, đây là bạn Nikki Howard, sẽ tham gia cùng với chúng ta học kỳ này. Nikki, em cứ ngồi vào chỗ nào còn trống nhé... Thầy nghĩ là có một chỗ ở đằng kia đấy...”

Thầy ý chỉ vào cái chỗ ngồi cũ của mình. Tất nhiên rồi.

Mình đi thẳng về chỗ ngồi, đầu cúi gằm, giả vờ không nghe thấy những tiếng xì xào xung quanh của mọi người và kéo ghế ngồi xuống. Tranh thủ lúc không ai để ý, mình lén nhìn trộm về phía Christopher, và lần đầu tiên trong đời mình thấy cậu ấy không hề ngủ gật trong lớp Kỹ năng này.

Nhưng đó không phải là sự thay đổi duy nhất ở Christopher.

Cậu ấy đã cắt mái tóc dài của mình.

Mặc dù không hề muốn đứng trơ trọi giữa lớp giống như một con ốc và nhìn chăm chăm vào mặt một người mình-chưa-hề-gặp-bao-giờ nhưng mình không thể không đứng khựng lại mất vài giây. Bởi vì trước giờ mình chưa bao giờ thấy Christopher với mái tóc ngắn cao trên cả cổ như thế này. Cậu ấy bắt đầu để tóc dài từ hồi đầu cấp 2 và không hề cắt tới tận bây giờ. Tóc cậu ấy bây giờ trông không khác gì tóc của Jason Klein, bạn trai Whitney Robertson. Nếu không nhìn thấy mặt Christopher có lẽ mình đã tưởng nhầm là Jason Klein đang ngồi chỗ cậu ấy. Điều khủng khiếp nhất là mình không còn phân biệt được cậu ấy với đám Những thầy ma biết đi k. Cậu ấy thậm chí còn mặc áo Polo màu xanh cùng với quần tây.

Chuyện gì đã xảy ra thế này? Mình có hiểu cảm giác đau buồn và hụt hẫng của Christopher khi phải tận mắt chứng kiến cái chết và sau đó là đám tang của người bạn thân nhất.

Nhưng không lẽ cậu ấy lại đau khổ đến mức tự biến mình thành một cái bóng như thế này sao?

“Nikki, để thầy nói nhanh qua cho em nắm được” – tiếng thầy Greer làm mình giật bắn cả mình – “Trong vòng 5 phút mỗi bạn sẽ phải đứng trước lớp nói về một chủ đề tự chọn. Thầy cũng chẳng bắt em phải chuẩn bị ngay bài thuyết trình trong tuần này, nhưng nếu em thấy đã sẵn sàng thì em có thể thử vào tuần sau”.

“Vâng ạ” – mình liếc lại về phía Christopher thêm một lần nữa trước khi kéo ghế ngồi xuống. Mình mở quyển sách mới tinh ra – cố gắng không muốn nghĩ thêm về những gì đã xảy ra với Christopher – và nhìn chăm chăm vào đó một cách vô thức.

Thật khó mà tập trung được vào những gì McKayla đang nói trong khi còn mãi nghĩ vẩn vơ về Christopher và mái tóc của cậu ấy. Cũng may giờ mình đang ngồi quay lưng lại nên không thể nhìn thấy mặt cậu ấy nữa.

Chuyện gì đã xảy ra với Christopher? Không lẽ hội Những thầy ma biết đi đã thuận phục được cậu ấy, giống như cái cách họ làm với em gái mình? Mà nếu điều ấy là thật thì làm sao nó có thể diễn ra nhanh tới vậy chứ? Mình chỉ mới vắn mặt có một tháng thôi mà. Sao cậu ấy nỡ cắt phăng mái tóc yêu quý của mình nhanh như thế? Chẳng phải cậu ấy đã đấu tranh đến cùng với bố mình sao?

Rồi mình chết và dùng một cái... sự đấu tranh đó cũng xẹp luôn? Không! Không thể như thế được!

Mình nói vậy không có nghĩa là kiểu tóc mới của cậu ấy xấu xí, ngược lại là chẳng khác. Ngay cả Frida cũng phải thừa nhận là Christopher trông đẹp hơn hẳn. Đáng ra nó phải cảnh báo trước cho mình về sự thay đổi bề ngoài đến 180 độ như thế này của cậu ấy mới phải. Giờ Christopher có khác nào một thỏi nam châm thu hút đám con gái đâu. Xưa nay làm gì có đứa con gái nào để mắt tới cậu ấy, ngoài mình (và Christopher thậm chí còn không nhận thấy điều ấy).

Nhưng giờ thì Christopher đúng là một hot boy rồi. Trong mắt mình cậu ấy lúc nào cũng điển trai nhưng nay tất cả mọi người đều nhận ra điều ấy. Nhờ cậu ấy bắt đầu hẹn hò với ai đó thì sao? Đáng ra mình nên dò hỏi trước Frida về các mối quan hệ tình cảm hiện nay của Christopher. Rõ ràng có thể xảy ra rất nhiều chuyện – cứ nhìn gương của mình là thấy. Thay đổi về bề ngoài ư? Mình đã có hẳn một cơ thể mới. Chưa kể một khuôn mặt mới, tên mới, số an ninh xã hội mới...

Ngoài việc nghi ngờ cậu bạn thân thiết nhất của mình có thể đang cặp kè với một cô gái nào khác (cũng không trách Christopher được, cậu ấy chưa bao giờ biết về tình cảm của mình dành cho cậu ấy, hơn nữa cậu ấy nghĩ rằng mình đã chết), mình còn đang phải chịu đựng những cái nhìn đầy hiếu kỳ của mọi người trong lớp.

Hay là mình chỉ đang tưởng tượng nhỉ?

Mình dựng quyển sách lên, lén nhìn xung quanh. Linh cảm của mình đã đúng... mọi người đều đang chăm chăm nhìn mình. Nhưng khi mình ngẩng đầu lên nhìn, tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn lên bảng, giả vờ như đang tập trung nghe bài thuyết trình của McKayla.

Tất cả, trừ một người.

Christopher!

Mình phát hiện ra điều đó khi giả vờ đánh rơi cái bút chì để có cớ cúi xuống nhặt và tiện thể nhìn trộm về phía Christopher đang ngồi. Mặt cậu ấy này giờ không hề rời khỏi McKayla.

Mà không buồn để ý tới mình một tẹo nào! Nhưng điều mình không ngờ tới nhất là tới giờ này cậu ấy vẫn còn đang tỉnh như sáo, chứ không lẩn ra ngủ như mọi lần. Không lẽ Christopher đang hẹn hò với McKayla? Không thể nào. McKayla là chủ tịch CLB Doanh nghiệp của trung học Tribeca Alternative. CLB Doanh nghiệp cơ đấy! Không thể có chuyện Christopher thích một người như thế được! Suốt 5 phút cô ta chỉ huyền thuyên về cuộc cách mạng hóa thị trường phố Wall sau khi tốt nghiệp đại học Harvard. Christopher mà thích cô ta thật thì chắc trời sập mất...

Bực mình, mình bắt đầu dùng bút viết nguệch ngoạc lên quyển sách trước mặt. Mình vẽ một con cún con, giống Cosabella. Tối qua Lulu đã hứa sẽ chăm sóc cục cưng của mình trong những ngày mình phải đi học cả buổi. Sáng nay lúc thấy mình ra khỏi nhà mà không bế nó theo, Cosabella đã gào loạn cả lên, cứ lằng nhằng chạy theo chân mình tới tận cửa thang máy. Mình không biết nhiều về chó nhưng rõ ràng như thế là không bình thường. Chắc chắn Nikki đã thường xuyên bế Cosabella theo mọi nơi mọi lúc bởi nếu không Cosy đã không nặng nề lên mỗi khi bị bỏ lại ở nhà như thế.

Tối nay về nhà thế nào cũng được cô nhóc “tặng” cho vài bãi cho mà xem. Lulu hình như không phải người chăm chó có trách nhiệm cho lắm nên coi ra tối nay mình sẽ phải hì hục cọ thăm rồi. Mấy ngón tay của cần phải được vận động nhiều hơn. Mình hầu như chẳng làm gì được với những ngón tay vô dụng này... kể cả vẽ nguệch ngoạc một con cún con. Không hiểu cả ngày cô ta dùng tay để làm gì nữa, ngoài việc sơn móng tay hết lớp này đến lớp khác.

“Êu”

Mình quay mặt lại, liếc vội qua vai, lòng thầm mong đó là Christopher đang gọi mình. Nhưng rồi thất vọng tràn trề khi nhìn thấy Whitney Robertson đang mỉm cười với mình.

Whitney. Mỉm cười. Với mình.

Tiếp đó một mẩu giấy nhỏ gấp đôi được thấy về phía mình và tất nhiên theo phản xạ mình giơ tay chụp lấy.

Một tin nhắn từ Whitney.

Mình không biết nên làm gì nữa. Trước đây Whitney chưa bao giờ gửi tin nhắn cho mình. Chưa hết, Lindsey – đồng đội của cô ta trong hội “Những thầy ma biết đi” cũng đang vẩy tay cười với mình.

Trước khi mình kịp dừng bản thân lại đã thấy miệng mình toe toét cười lại với cô ta. Thật kinh khủng! Mình đang cười với những thầy ma biết đi!

Mình cúi đầu để tóc xỏa xuống che mặt và đọc tờ giấy vừa nhặt được.

Hi! (dấu chấm trên đầu chữ I còn được cách điệu bằng hình bông hoa rất điệu đà, sến súa) Chào mừng cậu tới trung học Tribeca Alternative! Bọn mình rất vui khi cậu quyết định chọn theo học ở trường này. Mình là Whitney Robertson. Mình đoán chắc cậu nghe câu này nhiều rồi nhưng thú thực mình là fan hâm mộ trung thành của cậu. Mình nói thật đấy. Mình đã luôn ngưỡng mộ và dõi theo cậu kể từ khi cậu mới bắt đầu chập chững vào nghề cơ.

Mình rất hiểu cảm giác bơ ngỡ khi lần đầu tiên chuyển tới trường mới. Vì thế mình chỉ muốn chào cậu một tiếng và nói với cậu rằng luôn có một chỗ để dành cho cậu ở bàn của bọn mình vào giờ ăn trưa dưới căng-tin. Ngay cạnh quầy sa-lát. XXXOOO Whitney.

Cuối thư cô ta còn để lại số điện thoại cho mình.

Mình ngồi đó đọc đi đọc lại bức thư của Whitney, hàng chục ý nghĩ tuôn chảy trong đầu. Một trong số đó là vô nát bức thư vầy và ném trả vào mặt cô ta. Hoặc viết thư trả lời rằng mình đã nghe rất nhiều điều về Whitney và thấy cô ta là một đứa con gái nhỏ mọn, rằng mình không hề có ý định ngồi cùng bàn với cô ta hay bất kỳ đứa bạn của cô ta, cho dù họ có là người duy nhất còn sót lại trên trái đất.

Nhưng rút cuộc mình chẳng thực hiện theo bất kỳ phương án nào hết. Bởi vì... mình nghĩ Nikki Howard sẽ không bao giờ làm như vậy.

Mình chưa từng có ý nghĩ sẽ cố trở thành Nikki Howard. Ít ra là không phải ở trường học.

Nhưng giờ đây khi đang phải sống trong thân xác của cô ta, mình chỉ thấy là... Nikki Howard sẽ không bao giờ để mắt tới một đứa ngu ngốc như Whitney hay bận tâm tới những gì cô ta viết trong thư.

Hơn nữa mình hiện đang có quá nhiều việc phải lo lắng, không hơi đâu mất công mất sức với loại con gái đồng danh, đầu óc trống tuếch này.

Điều khiến mình đau đầu bây giờ là tại sao cậu bạn thân nhất của mình không buồn liếc mắt nhìn mình lấy một lần.

Nhưng... nếu mình không có tí phản ứng nào về bức thư ấy, chắc chắn sẽ làm méch lòng cô ta cho coi. Mà mình thì không hề muốn gây thù chuốc oán với bất kỳ ai ngay trong ngày đầu đi học. Ngay cả khi cô ta cũng không hẳn là kẻ thù mới gì cho cam.

Và thế là mình lấy tay hất tóc ra sau gáy, ngoái đầu lại mỉm cười với Whitney.

Điều thần kỳ là ở chỗ, nó lập tức khiến mặt Whitney Robertson đỏ bừng lên đầy hạnh phúc.

Ở đời đúng là không ai đoán được chữ ngờ. Có ai mà ngờ sẽ có ngày một chuyện ngược đời như thế này lại xảy ra không? Whitney Robertson đỏ mặt thẹn thùng chỉ vì được mình mỉm cười chào lại! Cô ta thậm chí còn vẫy tay và ra hiệu Hãy gọi cho mình! Với mình nữa chứ.

Mình lại mỉm cười cái nữa với cô ta, sau đó quay người lại nhìn lên bảng. Nếu chỉ cần đóng vai Nikki kiểu này thôi thì cũng đâu có gì là khó.

Ngay khi lớp học kết thúc, Whitney lập tức te tấy chạy ra xí xón với mình, như thể bạn bè thân thiết lắm không bằng. Thật chẳng đúng lúc chút nào! Mình đang tính chạy ra chỗ Christopher và giả vờ nói mấy câu bắt chuyện làm quen, kiểu như Môn học này lúc nào cũng tẻ nhạt như thế này thôi sao?

Ấy thế mà con nhỏ đáng ghét này cứ bám riết lấy mình như nước sốt tương cà với thịt bò bít-tết làm hỏng hết mọi chuyện.

“Cậu đã khỏe lại chưa?” – cô ta tỏ vẻ quan tâm – “Mình đã xem tin trên chương trình Entertainment tonight về... của cậu, cậu biết đấy. Thật kinh khủng khi không còn nhớ được bất cứ điều gì!”

“Mình vẫn nhớ được vài thứ” – mình vừa thu dọn sách vở vừa thủng thẳng nói. Đúng vậy, mình vẫn còn nhớ như in những lần Whitney và đám bạn hẹp hòi của cô ta cười nhạo cái quần chip của mình trong phòng thay đồ nữ, chỉ vì mình không mặc đồ hàng hiệu của Victoria’s Secret như bọn họ.

“Ồ, vậy thì tốt quá rồi. À, như mình đã nói với cậu rồi đấy, mình là Whitney, và đây là Lindsey...”

“Chào cậu” – Lindsey sấn sổ chìa tay ra với mình – “Mình là một fan bự của cậu. Mình mê đắm mấy bức cậu chụp cho Vogue hồi tháng 7 cùng với các phụ kiện bằng vàng và con hổ...”

“... Và bọn mình đã cực kỳ phấn khích khi biết cậu sẽ chuyển tới trung học Tribeca Alternative này” – Whitney ngang nhiên chặn ngay họng Lindsey một cách thô bạo – “Đây quả là một vinh dự lớn với toàn thành phố New York vì cậu đã chọn trường bọn mình...”

“Mấy cậu đứng gọn vào một chút được không” – Christopher đứng ngay sau lưng bọn mình lên tiếng – “Bởi vì vẫn còn nhiều người cần phải đi học tiếp”.

Whitney liếc qua vai nhìn Christopher một cái rồi đảo tròn hai mắt ra chiều ngán ngẩm và tránh đường sang một bên.

Mình hiểu ánh mắt ấy nghĩa là gì. Dù cắt tóc hay không cắt, Christopher vẫn không hề được hội “Những thầy ma biết đi” chấp nhận. Cậu ấy không phải là một trong đó! Có thể bề ngoài trông cậu ấy giống bọn họ nhưng thực chất lại không phải. Cậu ấy vẫn an toàn! Cậu ấy vẫn là cậu ấy!

“Cám ơn” – Christopher lách người đi thẳng.

“Gặp lại cậu sau” – mình nói với theo.

Christopher khẽ liếc nhìn ra sau – như thể cậu ấy nghe có tiếng nói nhưng không biết là ai – sau đó quay lưng đi về phía cuối hành lang.

Bên cạnh mình, Whitney dẫu môi lên nói: “Xin lỗi cậu về chuyện vừa rồi nhá. Đừng để ý tới cậu ta. Một kẻ lập dị chính hiệu! Thôi, quay lại chuyện của chúng ta. Nếu cậu có bất kỳ thắc mắc nào về trường hay cần có người hướng dẫn cho cậu, mình luôn sẵn sàng giúp cậu. Thế cậu tính ăn gì trưa nay? Hiển nhiên cậu sẽ không muốn xuống căng-tin ăn rồi. Thức ăn đó cực kỳ kinh...”.

“Ôi... đây có phải là mẫu túi xách mới nhất của Marc Jacobs không?” – Lindsey há hốc mồm trở vào cái túi trên vai mình – “Bởi vì mình còn đang trong danh sách chờ mua một cái...”.

“Mình cũng không rõ nữa” – mình nhún vai nói – “Sáng nay tình cờ thấy nó trong tủ quần áo nên lấy dùng tạm” – Ha ha, vẫn còn phải xếp hàng chờ cơ à. Đáng đời! – “Giờ mình phải đến lớp tiếng Tây Ban Nha đây, xin lỗi các cậu nhé...”.

“Mình cũng thế!” – Lindsey lồng lên sung sướng – “Mình nghĩ bọn mình học cùng lớp tiếng Tây Ban Nha đấy! Phòng 611 đúng không? Ôi Chúa ơi! Đây, để mình dắt cậu đi”.

“Ôi giờ! Lindsey, đừng có rối lên thế!” – Giọng Whitney đầy câu hỏi – “Mình tin là bạn Nikki đây có thể tự tìm ra mà”.

“Không sao đâu” – mình quay sang thản nhiên nói với Whitney – “Mình phải cảm ơn Lindsey mới đúng. Chào cậu, Whitney. Rất vui được làm quen với cậu”.

Nói rồi mình khoác tay Lindsey đi thẳng, bỏ mặc Whitney đứng trơ thui lụi giữa hành lang, mặt đầy ghen tỵ. Còn Lindsey? Cô nàng rõ ràng như đang được lên thiên đàng trước những ánh mắt đầy ngưỡng mộ của những người có mặt ở hành lang khi ấy.

Lần này, mình không hề cảm thấy khó chịu khi bị soi mói, nhòm ngó một tẹo nào, trái lại mình đang cực kỳ hả hê là đằng khác!

21. Chương 21

Mình tìm thấy Frida ở nơi nó vẫn thường tới trước giờ ăn trưa: toa-lét nữ dưới tầng 1 – địa điểm tụ họp của các em học sinh nữ năm nhất để buôn chuyện và thoa lại son bóng.

Frida đang đứng cong cớn nói chuyện với một vài cô nhóc nữa nhưng vừa thấy mình thò đầu vào, cả đám đã co giò chạy hết, như thể ai đó vừa kéo chuông báo cháy không bằng. Với tai tiếng của Nikki Howard, đám mấy đứa này cho rằng mình lén vào trong đây để “chơi thuốc” lắm. Không biết chừng giờ chúng đang loay hoay ở bên ngoài lắm le mấy ảnh rình chụp trộm cảnh mình đang phê thuốc rồi bán cho tờ Enquirer kiếm chút tiền tiêu vặt ỹ.

À không, học sinh năm nhất ở cái trường Tribeca Alternative này xưa nay chưa bao giờ có khiếu kinh doanh tới vậy đâu, chắc mình chỉ đang tưởng tượng quá thôi. Hơn nữa sự thật là mình chỉ định vào đây hỏi Frida vài thứ.

“Tại sao em không kể với chị là anh Christopher đã cắt tóc?” – mình ngồi ghé xuống mép bồn rửa tay trước mặt Frida.

“Gì cơ?” – con nhóc vẫn không rời mắt khỏi gương – “À, vụ anh Christopher cắt tóc ỹ ả? Tin cũ rích rồi. Anh ỹ cắt hôm đến viếng chị. Bố anh ỹ bắt thế”.

“Thật kinh khủng!”.

“Chị nghĩ thế à?” – Frida khề liếc sang nhìn mình – “Em nghĩ anh ấy làm thế là tôn trọng người chết đấy. Mái tóc dài của anh ấy trông ghê hết cả người. Hơn nữa theo như em được biết thì anh Christopher cũng không hề phản đối mà. Từ sau đám tang của chị, anh ấy sống vật vờ như một thây ma biết đi ỹ. Anh ấy dường như không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa”.

Tại mình đồng vọng lên khi nghe thấy thế. “Thật á? Cậu ấy có khóc không? Trong đám tang của chị ỹ?”.

Frida quay sang nhìn mình đầy khó chịu. “Vì Chúa, sao chị sến thế?”.

“KỆ TAO!” – mình nhảy xuống khỏi bồn rửa tay, mặt đối mặt nhìn Frida – “Có em mới là đứa hay làm những trò sến thì có. Sao em có thể gọi như thế là sến được nhờ? Tất cả những gì chị muốn biết chỉ là anh Christopher có buồn bã trước cái chết của chị không thôi. Đó không phải là sến, đó là sự tò mò. Nếu người chết là em, chắc em còn đòi cả thành phố ngừng làm việc và lấy tên em đặt cho một ngày nào đó ý chứ...”

“Chị điên à” – Frida khịt mũi một cái – “Ừ thì anh Christopher trông có vẻ đau buồn thật. Nhưng chị quan tâm làm cái gì? Em nghĩ hai người chỉ là bạn cơ mà. Hơn nữa giờ đẳng cấp của chị hơn hẳn anh Christopher rồi. Mà chị đang có anh Brandon Stark rồi – và có thể là anh Gabriel Luna nữa – trừ phi vụ vespa hôm nọ là một sự tình cờ. Chị còn muốn sở hữu bao nhiêu anh bạn trai nữa đây?”.

Mình coi như không nghe thấy những lời xiên xẹo vớ vẩn vừa rồi của nó. “Giờ Christopher thường ngồi ăn trưa cùng ai? Sau khi chị chết ý”. Cầu mong không phải là McKayla Donofrio. Xin đừng nói là McKayla Donofrio....

“Em chịu” – giọng Frida cấm cử – “Lâu nay không còn thấy anh ý xuất hiện ở căng-tin nữa. Nghe nói anh ấy ngồi ăn một mình trong phòng máy tính. Chị biết anh ấy vẫn làm hỗ trợ kỹ”

“Cám ơn” – mình hí hửng quay lưng định chạy đi tìm Christopher nhưng đã bị Frida gọi giật lại.

“Chị Em – à, Nikki! Bằng mọi giá hôm nay chị phải đi ăn trưa cùng em đấy nhé! Em đã nói với mọi người là chị sẽ tới ăn cùng rồi! Đừng có mà cho em leo cây đấy!”.

Mình chẳng còn thời gian để lo lắng về danh tiếng của cô em gái với đội cổ vũ của nó. Mình chỉ có 40 phút trước khi giờ ăn trưa kết thúc và quay trở lại lớp học tiếp. Do đó mình đã cầm cúi chạy thục mạng tới phòng vi tính (thật may không chạm mặt cô bé Molly Hung hồi sáng, chứ không nội trả lời các thắc mắc của nó cũng hết sạch thời gian.)...

Cậu ấy đây rồi, đúng như lời Frida nói, một mình ngồi gặm sandwich trong phòng máy vi tính vắng hoe, chơi game... Á, sao lại là trò bóng bầu dục Madden NFL?

Christopher xưa nay không bao giờ chơi các game liên quan tới thể thao hết. Cậu ấy ghét cay ghét đắng tất cả các môn thể thao. Chuyện gì đang xảy ra thể này?

Christopher trông thật là dễ thương với mái tóc ngắn bù xù như thế kia! Rõ ràng sáng nay trước khi tới trường, cậu ấy thậm chí còn không buồn chải đầu sau khi gội. Cái cổ áo Polo màu xanh hơi lệch ra đằng sau và vụn bánh sandwich thì đang rơi đầy trên vạt áo trước mặt. Mặc dù không bao giờ chơi thể thao hay tập thể hình nên cơ bắp của cậu ấy không cuộn cuộn một cách lố bịch như Jason Klein, nhưng cũng không đến nỗi là nhẽo nhẽo không có bắp.

“Ừm...” – mình khẽ háng giọng. Anh chàng vẫn đang mải cuốn vào game nên không hề nhận thấy có người đang đứng ở cửa – “Bạn cho mình hỏi...”.

Christopher quay đầu lại nhìn và xem chút nữa thì sắc lon soda đang uống dở. Cậu ấy không nói được lời nào hết bởi còn đang ho sặc sụa.

“Xin lỗi” – mình cuống cuống nói. Đáng ra mình nên tập dượt kỹ hơn trước khi tới đây. Người như Nikki tự dưng tới phòng máy tính để làm gì cơ chứ? Phải lấy lý do gì bây giờ? – “Mình chỉ... Mình muốn hỏi...”.

“Phòng hành chính ở phía cuối sảnh” – Christopher nói.

Sau đó, cậu ấy không nói không rằng, quay lưng tiếp tục chú mắt vào game Madden NFL, không buồn ngoảnh mình tới nửa giây.

Ha! Christopher Maloney vừa bơ mình đi! Chỉ vì một trò game máy tính.

Và lại còn là một trò game chẳng ra gì. Quên, cậu ấy không bơ mình, mà là Nikki Howard – một siêu mẫu tuổi teen quyền rũ nhất hành tinh.

Cậu ấy bị làm sao thế nhỉ? Mình biết cậu ấy thích Nikki Howard mà. Chính mắt mình đã chứng kiến cách cậu ấy nhìn chăm chăm vào mặt cô ta hôm khai trương trung tâm Stark. Chuyện này là sao đây?

Đáng ra mình phải chuẩn bị trước nên nói gì với cậu ấy mới phải. Giờ tự dừng lại chẳng nghĩ ra được lý do gì hết. Nói chuyện mặt đối mặt mà khó thế này có khi cứ chat qua mạng lại hay hơn.

Đúng rồi... e-mail...

“Mình biết đây không phải là phòng hành chính” – mình nói với cậu – “Mấy người ở phòng hành chính nói mình có thể đăng ký tài khoản email cho học sinh ở đây”.

Là thật mà, mình không hề nói dối.

“À” – Christopher miễn cưỡng rời mắt khỏi màn hình máy tính – “Ừ, đúng rồi. Mình có thể giúp bạn cài đặt một cái, nếu muốn”.

“Thế à?” – mình lon ton chạy ngay tới cái ghế bên cạnh cậu ấy – “Hay quá. Cảm ơn cậu”.

Mình mỉm cười với Christopher.

Và cậu ấy hoàn toàn lơ lớ lơ mình đi.

Mặc dù chỉ mới sống trong cơ thể của Nikki Howard được vài ngày nhưng mình đã nhanh chóng phát hiện ra sức mạnh mà nụ cười của Nikki có thể tác động tới những người đối diện. Đặc biệt là với phái mạnh. Nó khiến cho bọn họ đầu hàng vô điều kiện. Chỉ cần một nụ cười của Nikki thôi cũng đủ làm tan chảy bất kỳ trái tim sắt đá nào và họ sẵn sàng làm mọi thứ – không từ điều gì – miễn là Nikki muốn. Trước giờ mới có một người duy nhất không hề bị chao đảo hay lung lay trước nụ cười của Nikki – đó là bố của Brandon Stark.

Và nay đã có thêm một anh chàng nữa. Christopher Maloney – người mình mong muốn gây được ấn tượng nhất. Cậu ấy thậm chí không buồn ngước mắt lên nhìn mình, chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính.

Làm sao mình có thể mong làm bạn với Christopher nếu mình không có cách nào bắt cậu ấy nhìn vào mắt mình và thấy được đằng sau lớp mascara dày cộp kia là một con người hoàn toàn

“Hình như...” – mình cố bắt chuyện – “cậu thích... chơi game máy tính à?”.

Ôi Chúa ơi, một câu hỏi chẳng có cái vị gì! Nếu mình (Em Watts) đang có mặt trong phòng máy tính và nghe thấy đoạn hội thoại này giữa Nikki và Christopher chắc mình phải ngã lăn ra đất vì buồn cười mất!

“Một số trò thôi” – Christopher mặt vẫn lạnh băng, tiếp tục gõ máy tính còng cọc.

“Mình cũng thế. Cậu đã chơi trò Journeyquest bao giờ chưa?”

Ha! Cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của cậu ấy rồi! Christopher quay ngoắt lại nhìn mình hỏi đầy ngỡ ngàng. “Cậu chơi trò Journeyquest sao?”. Giọng cậu ấy nghe có phần hơi mỉa mai thì phải. Như thể một đứa nào bé như Nikki Howard khó có thể chơi những trò chơi trí tuệ cần dùng tới đầu óc như Journeyquest.

“Tất nhiên rồi” – nhưng mình không hề lấy đó làm buồn bởi người bị mỉa mai bây giờ là Nikki Howard chứ không phải mình. Hơn nữa cậu ấy đã chịu nhìn mình! Nhìn thẳng vào mắt hẳn hoi! Chẳng chóng thì chày bọn mình sẽ sớm kết bạn với nhau thôi. Christopher sẽ rủ mình tới nhà cậu ấy chơi, sau đó cả hai đứa sẽ cùng ngồi ăn bím bím Doritos và xem phim tài liệu về đề tài giải phẫu trên kênh Discovery, và cuối cùng là nghe bác Maloney la rầy vì tội tha đồ ăn vào phòng, giống như ngày xưa. Mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như trước đây. Cứ nghĩ đến đó thôi là mình thấy hạnh phúc vô cùng! Lâu lắm rồi mình mới lại cảm thấy hạnh phúc như thế, kể từ sau cái ngày mình nhìn vào gương chiếu hậu của xe limo và tá hỏa khi thấy một người giống như Nikki Howard đang nhìn mình chăm chăm.

“Nhưng mình mới chỉ chơi kịch kim tới bàn 45 và chưa làm sao lên được tiếp” – mình nói thêm.

Kìa, Christopher, mình đang nói bàn 45 đấy! Là mình đây mà, Christopher! Emerson Watts đây! Nhìn mình đi, Christopher! Hãy nhìn vào mắt mình! Cậu có nhận ra mình không?

Christopher nheo nheo mắt dòm mình một lúc...

... rồi quay ngoắt mặt đi, tiếp tục hí hoáy với cái bàn phím, giọng tỉnh bơ: “Giờ mình không còn chơi trò ý nữa”.

Hả? Là sao? Cậu ấy nói không còn chơi trò ý nữa là có ý gì? Không ai tự dừng lại đi ngừng chơi một trò như Journeyquest cả! Đó không chỉ đơn thuần là một trò chơi điện tử. Đó là biểu tượng của một phong cách sống mới.

Vậy là cậu ấy không hề nhận ra mình... nếu không đã chẳng phũ phàng quay mặt đi như thế.

“Xong rồi. Địa chỉ email mới của cậu sẽ là Nikki.Howard@TAHS.EDU nhé. Cậu có thể dùng ngay được rồi”.

Chuyện gì thế này? Sao cậu ấy có thể bơ mình đi như thế? Trước giờ chưa có đứa con trai nào có thể tỉnh bơ trước Nikki Howard hết! Nếu là Em Watts thì còn dễ hiểu.

Đến cả mấy anh chàng đồng tính cũng còn tham khảo xem Nikki dùng loại kem giữ ẩm nào (mình chịu, chẳng biết loại nào với nào hết!).

“OK” – mình không biết phải nói câu gì khác – “Cảm ơn cậu”.

OK, thế là đủ hiểu. Christopher không muốn nói thêm một câu nào nữa với mình – à không, Nikki Howard.

“Cậu biết cách cài đặt tài khoản email ở nhà rồi đúng không?” – đột nhiên cậu ấy lên tiếng.

Tất nhiên là mình biết thừa. Mình đã tự mày mò cài đặt mấy thứ kiểu đó từ hồi lớp 5.

Mẹ mình, giáo sư chuyên nghiên cứu về phụ nữ, luôn dạy hai chị em rằng con gái không nên giả vờ ngu dốt trước mặt bọn con trai, cho dù để lấy cảm tình của anh ta.

Nhưng nếu biết tình cảnh bi đát hiện giờ của mình chắc mẹ cũng thông cảm thôi.

Đây sẽ là cái cơ cực kỳ hợp lý để mình có thể tới gặp Christopher ngày mai. Bởi vì nếu cứ ngồi chờ cậu ấy chủ động mời mình tới nhà chơi và cùng ngồi ăn bìm bìm Doritos... chắc có mà đến mùa quít.

“Ồi, mình không hề biết làm mấy chuyện cài đặt đó đâu” – mình chớp chớp mắt đầy nữ tính. Mẹ mà thấy cảnh này chắc sẽ té cho mình một trận tơi bời cho coi.

“Thế à?” – giọng Christopher không có vẻ gì là bất ngờ.

“Ừ” – mình vẫn tiếp tục thẽ thọt, giả dò ngây ngô – “Có khó lắm không? Cậu có biết phải làm thế nào không?”.

“Mình biết. Cũng không khó đâu... À mà cậu bị cái gì bay vào mắt à?”.

Mình lập tức ngừng trò chớp mắt ngay tã lự.

“Ồ... không” – sao tán tỉnh một người mà cũng khó thế nhỉ? Sau cậu ấy không kéo mình lại và hôn như Brandon và Justin từng làm nhỉ? Mình hôn hơi bị giỏi đấy! Ý mình là Nikki – “Ngày mai nếu mình mang máy tính của mình tới trường, cậu có thể giúp mình cài đặt được không?”.

“Được thôi” – Christopher đáp. Không thể tin được cậu ấy không hề mắc bẫy chớp mắt của mình. Nếu là Brandon hay Justin chắc đã đổ cái rầm rôi. Có khi tim còn ngừng đập luôn ý chứ.

“Tốt quá. Cảm ơn cậu trước nhé” – mình mỉm cười với Christopher. Lần này mình nhe răng cười hết công suất luôn – nụ cười mà anh Raul hôm qua đã phải nhắc Nikki, em khép bớt miệng lại một chút đi. Chúng ta không phải đang đi bán xe cũ đâu...

Mình sẽ thử mọi cách miễn sao có thể thu hút được sự chú ý hay một chút phản ứng dù là nhỏ nhất của Christopher. Nhưng xem ra nụ cười lộ bịch đó cũng chẳng có tác dụng gì, bởi nét mặt của Christopher vẫn lạnh băng như tiền.

“À quên, mình là Nikki” – mình tươi cười chìa tay ra – “Mặc dù mình nghĩ có lẽ cậu đã biết mình là ai, nhưng...”

Christopher không buồn nhếch mép cười lại với mình.

Thay vào đó, cậu ấy chỉ lạnh lùng giơ tay ra bắt tay mình và nói. “Mình là Christopher Maloney”.

Cái bắt tay của cậu ấy chặt nhưng không hề có sức sống. Không biết phải diễn tả như thế nào cho đúng...

Nhưng nói chung là... cứ như mình đang bắt tay với người chết ý. Một người đã chết vẫn đi lại được.

Thật vô lý, người đó phải là mình mới đúng chứ!

Cũng giống như mình, ngón tay của cậu ấy vẫn ấm. Chứng tỏ cậu ấy vẫn chưa chết. Nhưng dường như con người bên trong cậu ấy đang... bỏ cuộc. Như trong cuộc chiến về chuyện mái tóc ý với bố cậu ý. Sau ngần ấy năm trời đấu tranh cuối cùng Christopher chỉ đơn giản là... đầu hàng. Cậu ấy rõ ràng không còn thiết tha tới bất cứ điều gì nữa.

Cậu ý bị làm sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Làm sao mình có thể tiếp cận Christopher để tìm hiểu rõ chuyện này khi mà đến cả việc khiến cho cậu ấy nhìn mình thôi cũng còn kh

Mình không muốn buông tay cậu ấy ra một chút nào... Lại được ở gần bên Christopher như thế này thật là hạnh phúc biết bao.

Nhưng mình biết, mình cần phải buông tay bởi chẳng có ai tự đứng đứng giữa phòng máy tính nắm khư khư lấy bàn tay của một anh chàng vừa mới gặp. Có thể kiếp trước mình là bạn thân của cậu ấy thật nhưng giờ mình phải sống dưới thân phận là một siêu mẫu.

Mình đành ngậm ngùi thả tay Christopher ra khi cậu ấy giật tay ra khỏi tay mình. Rõ ràng cậu ấy đang nghĩ mình bị điên đây mà! Giờ thiếu điều chùi tay lau vào quần nữa thôi, như có vẻ cậu ấy đang cố gắng kiềm chế không muốn tỏ ra khiếm nhã.

“Mình phải xuống căng-tin ăn trưa đây” – mình chữa ngưỡng bằng cách cúi xuống xách cái túi Marc Jacobs lên – “Cậu có muốn đi cùng không?”.

Không cần phải nghe cũng biết câu trả lời của cậu ấy là gì.

“Không, cảm ơn” – Christopher nhìn mình đầy dò xét – “Chúc cậu ăn ngon miệng. Nhớ đừng động vào món sa-lát cá ngừ”.

Đây là câu nói đùa duy nhất từ nãy tới giờ của Christopher đấy! Ôi, sao mình nhớ những câu chọc cười ngày xưa của cậu ấy ghê gớm! Còn đâu những ngày hai đứa chụm đầu ngồi bốn cột hội Những thầy ma biết đi...

“Cảm ơn” – mình mỉm cười đầy biết ơn.

Tất nhiên, nụ cười ấy vẫn chẳng có tác dụng gì với Christopher. Cậu ấy đã không nói không rằng quay lưng lại với cái game bóng bầu dục Madden NFL kia rồi.

Mình lủi thủi đi ra khỏi phòng vi tính, vừa xấu hổ vừa tổn thương... và có một chút bối rối.

“Ôn Chúa, chị đây rồi” – Frida gào ầm lên khi thấy mình đang thất thủ ngoài hành lang – “Em cứ đợi chị mãi. Chị đã biến đi đâu thế?”.

“Chị tới gặp anh Christopher trong phòng vi tính” – mình nói – “Chị đã nói với em còn gì.”

“Giờ à” – Frida thở dài – “Chị đi tìm cái tên lập dị đó làm gì trong khi chị hoàn toàn có thể chơi với những người như anh Gabriel Luna

“Xin thưa với em cái anh Gabriel Luna đó của em nghĩ rằng chị là một đứa nghiện ngập” – mình nhớ lại cú chạm mặt đầy xấu hổ tối qua ở vũ trường Cave với anh ta.

“Sao cũng được” – Frida kéo tay mình – “Đi thôi. Em đã nói với mấy bạn trong đội cổ vũ là chị sẽ ngồi ăn trưa cùng hôm nay rồi”.

“Ô thế em định giải thích với mọi người hai chúng ta quen nhau thế nào đây, Frida? Không sợ mọi người đặt câu hỏi khi thấy chị le te ra ngồi ăn trưa cạnh em sao?”.

“Chị quên rồi à, bọn mình vừa gặp nhau ngoài cổng trường ban sáng đấy thôi. Nhớ không? Mọi người đều đã nhìn thấy hai chúng ta đứng nói chuyện với nhau mà”

“Ồ. Mà này, Christopher bị làm sao thế?”

“Anh ý hâm chứ sao” – Frida vẫn lúi lỏm nhìn xềnh xệch ra căng-tin – “Lúc nào chẳng thế. Giờ chị đã là người bình thường nên mới nhận ra điều đó đúng không?”.

“Không phải. Ý chị là đã có chuyện gì xảy ra với Christopher cơ. Cậu ấy... cứ khác khác thế nào ý. Cậu ấy không còn thích trò Journeyquest nữa. Giờ chuyển sang chơi Madden NFL mới ghê chứ. Trước giờ Christopher vốn cực ghét thể thao mà. Chị không biết phải giải thích thế nào nhưng... Lúc này chị đến nhờ lập hộ cái tài khoản email cho Nikki và cậu ấy thậm chí chẳng buồn nhìn chị lấy một giây”.

“Hơ, thế chị nghĩ giờ chị là Nikki Howard rồi nên anh ấy phải nhảy bổ vào sẵn đón chị chắc?” – Frida cười khẩy.

“Ồ thì... dù sao cậu ấy cũng là con trai, đúng không? Mà có gã con trai nào không nịnh bợ, sẵn đón Nikki đâu. Trừ phi họ đồng tính thôi. Thế nên chị mới thấy lạ” – mình không muốn tỏ ra kiêu căng đâu nhưng những gì mình nói hoàn toàn là sự thật.

“Chị muốn em phải nói gì đây, Em, à quên, Nikki? Em đã nói với chị rồi, kể từ sau khi chị qua đời anh ý cư xử rất lạ. Ý em là... lạ hơn bình thường. Có lẽ phải tới khi chị mất đi rồi anh ấy mới chợt nhận ra tình cảm dành cho chị bao lâu nay chính là tình yêu và giờ đang vô cùng đau khổ vì đã không còn cơ hội thổ lộ tình yêu với chị nữa! Đó có phải là những điều chị muốn nghe không?” – Frida nói xong quay sang nhìn khuôn mặt dần thộn của mình và phá lên cười như nắc nẻ – “Ồi giờ ơi, hóa ra là thật à? Ha ha chị quên anh ta đi được rồi đấy. Giờ chị thích ai mà chẳng được. Tội gì phải phí công thích một người chỉ để mất tới chị khicòn là Emerson Watts tầm thường trong khi giờ chị đã là một Nikki Howard đình đám thì lại chẳng mấy may quan tâm”.

Bọn mình đã xuống tới căng-tin. Frida một tay chống hông, một tay kéo cửa mở cho mình.

“Ôi Chúa ơi, Frida” – mình, lúc này mắt đã bắt đầu rưng rưng, nghẹn ngào hỏi – “Em... em thực sự nghĩ như thế à?”.

Frida ngược mắt lên nhìn mình, có vẻ hơi bất ngờ khi thấy những giọt nước mắt trên mặt mình. “Ồi giờ ơi, hóa ra chị thích anh ý thật đấy à? Nghe này... em chỉ đưa ra giả thuyết thế thôi chứ em làm sao biết anh Christopher nghĩ gì. Có thể suy nghĩ của em là sai thì sao. Hơn nữa giờ chị đang chuẩn bị bước vào căng-tin trường đấy, nên xin chị tạm thời đừng nghĩ về anh ấy nữa. Sau một tháng, cục diện đã thay đổi hoàn toàn rồi, chị bây giờ là tâm điểm của cái trường này. Chị cần phải loại cái tên Christopher ra khỏi đầu và lấy lại tinh thần đi. Giờ chị là Nikki Howard, siêu mẫu thế giới. Chứ không phải là Em Watts, kẻ lập dị. Hiểu chưa?”.

Mình gật đầu như một cái máy chứ thực ra nãy giờ có để tâm nghe Frida nói gì đâu. Mình vẫn không ngừng nghĩ về những lời con bé nói khi nãy. Liệu điều đó có thể là thật không? Liệu có thật là Christopher chỉ sau khi mình chết đi mới nhận ra tình yêu mà cậu ấy luôn dành cho mình? Và đó chính là lý do tại sao cậu ấy không còn muốn chơi trò Journeyquest nữa? Bởi vì nó khiến cậu ấy nhớ đến mình? Cũng vì lẽ đó mà Christopher đã không phản đối chuyện cắt tóc chẳng? Bởi vì sau khi mình đi mất, giờ cậu ấy không còn thiết tha bất cứ thứ gì nữa?

Ồi, nếu những điều này là thật thì đây quả là thứ tình yêu đẹp đẽ và lãng mạn nhất mà mình từng được biết.

Nhưng... mình sẽ phải làm sao? Làm sao có thể bắt Christopher để mắt tới Nikki Howard khi mà cậu ấy vẫn đang vật vã đau khổ vì một cô gái đã chết? Và cô gái đó lại chính là mình!

Đáng ra lúc mình còn sống cậu ấy nên đối xử tử tế với mình hơn một chút mới phải, nếu quả thực cậu ấy yêu mình đến vậy.

Đằng này đến một nụ hôn, một cái nắm tay cũng chẳng có.

Khoan... có khi đó chính là lý do tại sao cậu ấy lại đau khổ đến vậy! Christopher đang ân hận vì đã không bày tỏ tình cảm với mình sớm hơn.

Hồ hô, nếu đúng vậy thì còn gì lãng mạn bằng! Trước khi mình tiếp tục phiêu theo luồng suy nghĩ ấy thì đã bị Frida kéo giật tay lúi lỏm vào trong căng-tin...

... vốn đã luôn ồn ào bởi những tiếng nói cười nay lại càng âm ỹ hơn gấp chục lần trước sự xuất hiện của mình ở cửa ra vào.

“Cô ấy kìa!” – tiếng xì xào nổi lên khắp căng-tin.

Mà nếu không phải chỉ từ phía bàn của hội “Những thầy ma biết đi” thôi đâu. Hội lập dị, hội một sách, hội chơi thuốc, hội thể thao... tất cả đều đồng thanh câu “Cô ấy kìa!”.

... làm mặt mình đỏ bừng lên vì ngượng.

“Free này, hay là thôi đi, ngại lắm” – mình tính đánh bài chuồn nhưng Frida đã kịp vút vào tay mình một cái khay và đẩy vào hàng.

“Đừng có vớ vẩn” – con nhóc nói – “Có lẽ siêu mẫu giờ thì cũng phải ăn chứ?”

Mình vẫn muốn mua đại một cái gì đó cho chỗ máy bán hàng tự động ở cuối hành lang cho xong, không cần biết nó có làm dạ dày mình khó chịu hay không. Đứng xếp hàng lấy đồ ăn trước hàng trăm con mắt dòm ngó như thế này thật không khác gì bị tra tấn. Mình cứ định gấp món gì là tất cả mọi người trong phòng lại ồ lên một tiếng, như thể tay golf Tiger Wood vừa đánh được bóng vào lỗ không bằng.

“Ôi ôi cô cây lấy toàn đậu phụ thôi” hoặc “Táo! Cô ấy vừa nhặt một quả táo cho vào khay!”...

Mình chỉ muốn vút cái khay thức ăn xuống và chạy ra khỏi căng-tin – ra khỏi trường, quay trở lại bệnh viện Manhattan, lên thẳng tầng 4 tới văn phòng bác sỹ Holcombe đề nghị: “Cháu cần một cơ thể mới! Cháu không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa! Cháu không muốn làm Nikki Howard! Cháu chỉ muốn làm một người bình thường thôi!”.

Nghĩ thì nghĩ là vậy nhưng rút cuộc mình vẫn lò dò bưng khay đồ ăn tới trước quầy thu ngân để trả tiền. Sau đó theo Frida đến chỗ bàn của nó...

... Nơi đã có cả đội cổ vũ đang ngồi đợi sẵn. Tất cả đều ngưng bật khi Frida và mình bước tới. Mình cứ ngỡ họ sẽ quắc mắt lên, như cách họ vẫn làm, và đuổi hai chị em mình đi cơ đấy: “Hai người lớn vốn ở đây làm gì? Định ngồi cùng bàn với tụi này chắc, đồ dở hơi? Bàn của bọn lập dị ở ĐĂNG KIA KÌA!”.

Quên mất, mình có còn là Em Watts lập dị nữa đâu. Giờ

Và Nikki Howard thì luôn được chào đón ở mọi nơi (trừ phòng máy tính).

“Uiiii!” – một đứa tóc nâu lập tức dẹp cái khay của mình sang một bên dọn chỗ cho mình – “Chị ngồi cạnh em đây này! Được chị ngồi cùng ăn thế này thật vinh hạnh cho tụi em quá! Ngồi cạnh em đi chị, em là fan trung thành của chị đấy!”.

Frida ngồi phịch xuống cái ghế kế bên cạnh cô bạn kia, sau khi lờ mắt cảnh cáo: “Mackenzie, còn nhớ mình đã dặn gì không?”.

“Xin lỗi” – mặt cô ta đỏ bừng lên – “Không được tỏ ra quá vốn vã làm chị ý sợ. Xin lỗi. Xin lỗi”.

Mọi người lục đục ngồi dồn lại để có chỗ cho mình ngồi. Thật không thoải mái tẹo nào. Không ngờ cũng có ngày mình được chào đón ở cái bàn vốn xưa nay luôn chỉ thuộc về hội “Những thầy ma biết đi”.

Và đây cũng là cái bàn đáng-ghen-tỵ-nhất của ngày hôm nay. Đến cả “cái rồn của vũ trụ” Whitney Robertson cũng phải lảng xảng muốn nhập hội. Ngay khi Frida giới thiệu xong một lượt mấy đứa bạn của nó (mà mình không nhớ nổi tên ai bởi vì nghe chúng cứ na ná như nhau, không Taylor, thì là Tyler hay Tory), mình nghe thấy một giọng quen thuộc thất thanh kêu lên: “Thì ra cậu ở đây!”.

Không cần nhìn cũng biết là Whitney với khay sa-lát và lon soda dành cho người ăn kiêng, theo sau là Jason Klein, Lindsey và một đám thành phần chủ chốt của hội “Những thầy ma biết đi”.

“Ôi Chúa ơi” – Whitney đơn đả nói – “Mình cứ đi tìm cậu mãi”.

Tiếp đó cô nàng vẫy tay ra hiệu cho đám lóc chóc mặc đồng phục đỏ-vàng của đội cổ vũ đang ngồi quanh mình dẹp sang một bên nhường chỗ cho cô ta cùng bạn trai và đứa bạn thân nhất của cô ta.

“Cám ơn cưng” – Whitney ngọt nhạt với đám bạn của Frida, mặt đứa nào đứa nấy nặng trĩu vì bị đuổi đi một cách phũ phàng như vậy – “Nikki, cậu thấy ngày đầu tiên ở trung học Tribeca Alternative thế nào?”.

“Chị ý bảo là rất thích, chị Whitney à” – Frida, phát ngôn viên tự-phong của mình nói với vẻ mặt đầy tự hào. Đầu phải đứa học sinh năm nhất nào cũng có vinh dự ngồi ăn trưa cùng bàn với nhân vật nổi tiếng nhất trường như thế này đâu – “Phải không chị Nikki?”.

“Ồ” – mình hớp một ngụm sữa tươi Nikki thích uống sữa. Mà phải là loại chỉ có 2% đường thôi. Bởi vì cô ta mắc chứng trào ngược dạ dày nên không chịu được quá nhiều chất lactose).

“Như mình đã nói với Nikki, hôm nay trong giờ Kỹ năng nói trước công chúng...” – Whitney quay sang khoe với mọi người trong bàn – “À, quên chưa kể cho mọi người nghe, Nikki và mình cùng học lớp Kỹ năng nói trước công chúng với nhau...”.

“Mình nữa!” – Lindsey hớn hở kêu lên – “Mình cũng học cùng Nikki lớp Kỹ năng nói trước công chúng. Cả lớp tiếng Tây Ban Nha nữa. Mình lại còn đang trong danh sách chờ mua cái túi Marc Jacobs kia...”

“... Rằng bọn mình thật may mắn khi được Nikki chọn theo học ở trường này” – Whitney nói tiếp, không buồn để ý tới lời của Lindsey – “Đúng không, Nikki?”.

“Ồ” – mình vẫn đang mê mải với đĩa sa-lát đậu phụ trên bàn... sao mà ngon thế không biết. Mình cứ ngỡ là chúng sẽ có mùi vị như bìa các-tông cơ đấy.

“Giá mà bọn mình được báo trước về việc nhập học của cậu ấy sớm hơn một chút” – Whitney nói với mọi người trong bàn – “Có lẽ đã có thể tổ chức một buổi chào mừng tươm tất hơn cho cậu ấy”.

Mọi người trong bàn gật gù hưởng ứng. Mình phát hiện ra này giờ gã bạn trai Jason của cô ta không rời mắt khỏi ngực mình. Vô duyên thế không biết!

“Ồ” – mình nói – “Cám ơn. Mọi người thật tốt. Nhưng các cậu chào đón thế này là đủ rồi”.

“Mình sẽ gửi cho cậu danh sách các hoạt động ngoại khóa ở trường, có thể cậu sẽ muốn tham gia vào một CLB hay một Hội nào đó. Mình hiện là chủ tịch hội học sinh năm 2 và là đội trưởng của CLB Tinh thần”.

“Hử? CLB Tinh thần là cái gì?” – mình giả vờ hỏi. Mình muốn xem xem định nghĩa của cô ta về cái CLB đó có giống quan điểm của mình và Christopher không: “Hội những kẻ dở người”.

“À, CLB Tinh thần được lập ra nhằm cổ vũ tinh thần học tập cho học sinh của Tribeca Alternative thông qua hàng loạt các sự kiện được tổ chức trong và ngoài trường, ví dụ như cùng tham gia cổ vũ cho các đội thi đấu thể thao, hội chợ chăm sóc sức khỏe, tới sông bãi xả xì-trét, lễ hội carnival cuối tuần...”

“Đến casino nữa” – Lindsey nhanh nhẩu xen vào.

“rồi còn gì” – Whitney lừ mắt nhìn Lindsey – “Nhưng nói chung nguyên nhân chính vẫn là...” – đột nhiên cô ta hạ giọng thì thào, như thể sợ bị người khác nghe thấy – “có một vài người trong trường không hề biết trân trọng những cơ hội quý giá mà các chương trình này mang lại. Vì thế CLB Tinh thần được lập ra để cổ vũ tinh thần của mọi người, tích cực tham gia nhiều hơn nữa vào các sự kiện này, thông qua cách trò chơi và các chương trình phục vụ xã hội... Những hoạt động này sẽ giúp làm cho học bạ của họ trông đẹp hơn khi thi vào đại học”.

Mình chớp mắt hỏi lại. “Tại sao tự dưng cậu phải thì thào thế?”.

Whitney liếc nhìn xung quanh như muốn tìm xem hai kẻ bất mãn nhất với CLB Tinh thần – Em Watts và Christopher Maloney – có đang nghe lỏm không và rồi sực nhớ ra cả hai đều không còn xuất hiện trong căng-tin này nữa. “Ồ mình cũng không hiểu tại sao. Chỉ là... trong cái trường này có một vài người luôn dài mồm chê giễu CLB Tinh thần. Cá nhân mình thì thấy đây sẽ là một trong những năm tháng tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình!”.

Oài, nếu mấy năm trung học mà là những năm tháng tuyệt vời nhất của cuộc đời mình thì hẳn những năm tháng trưởng thành sau này của mình sẽ chẳng khác gì địa ngục.

“Nghe... cũng hay đấy nhỉ” – mình gật gù đi bời.

“Thôi đừng nói về mấy chuyện trường học vớ vẩn này nữa” – Jason Klein hơi nhào người về phía mình, cố tình khoe cơ bắp cuộn cuộn qua lần áo vải Polo màu hồng – “Em có thể giúp tụi này vào được những CLB nào?”.

“Kìa, anh Jason!” – Whitney rúc rích cười, vỗ vai gã bạn trai xôi thịt của mình – “Đừng thô thể chứ! Cậu đừng để ý tới anh ấy. Xấu tính lắm!”.

Jason lờ cô ta đi. “Anh thấy ảnh em ở vũ trường Cave tối qua. Em móc nối cho tụi này vào đó một lần được không?”

“Không biết nữa” – mình nhún vai – “Có thể”.

“Có thể cái gì?” – Jason cau – “Rút cuộc em có giúp được hay không đây?”

“Nếu là tối dành cho những gã-dở-hơi-chuyên-ngắt-lời-bạn-gái-của-mình” – mình từng từng nói tiếp – “thì có lẽ em giúp anh được”.

Whitney ngồi chết sững nhìn mình. Còn Lindsey ngồi bên cạnh thì rú lên cười ngặt ngh

Mình đã hơi giật mình khi thấy mấy cô bé trong đội cổ vũ quay sang giơ tay ăn mừng với nhau trước việc mình làm bẽ mặt Jason Klein. Nếu quả thực đây là những người Frida muốn giao du cùng thì mình đúng là đã đánh giá thấp đội cổ vũ của trung học Tribeca Alternative nói riêng và có lẽ là toàn giới cổ vũ nói chung. Mình thấy nhóm người này có vẻ khá hay ho đấy chứ!

Tuy nhiên, Frida chỉ ngồi yên ngó mình chằm chằm. Mình nhún vai như muốn nói Sao chứ? Chị chẳng biết nói câu nào khác hết.

Nhưng choáng nhất vẫn là cách Jason đón nhận sự bẽ mặt ấy.

“OK. OK” – anh ta gãi đầu ngượng nghịu nói – “Anh thua rồi. Anh sẽ im ngay đây”.

Lại thêm một bằng chứng về lợi thế khi có khuôn mặt đẹp của một siêu mẫu. Nếu ngày xưa lúc còn là Em Watts, mình dám nói những câu tương tự như thế với Jason chắc mình đã tiêu đời với Whitney và “bang hội” của cô ta.

Nhưng giờ mình đã là Nikki, chứ không phải Em, nên mọi điều đều có thể bỏ qua. Lúc bọn mình đi cất khay để chuẩn bị quay về lớp học, Whitney đã lại te tởn chạy đến bên mình nịnh nọt, coi như là chưa có chuyện gì xảy ra giữa mình và bạn trai cô ta. “Nikkiiiiiiiiii, hết giờ nếu không phải làm gì thì đến nhà mình chơi nhé, mình có thể giúp cậu làm bài tập về nhà. Mình biết vào học giữa chừng thế này chắc cậu sẽ khó mà bắt kịp được với mọi người. Hơn nữa cậu đã nghỉ học lâu rồi. Vì thế mình nghĩ...”

“Ồ, cảm ơn nhé. Nhưng mình phải đi chụp hình rồi”.

Cho dù có không phải đi chụp hình thì cũng đừng hòng có chuyện mình phí thời gian vàng ngọc của mình để đến nhà Whitney Robertson nghe cô ta luyện thuyết về cách tính tích phân. Hoặc dạy mình cách trang điểm hay làm những chuyện vô bổ mà cô ta và mấy thầy ma biết đi vẫn hay làm mỗi khi rảnh rỗi.

“Để dịp khác vậy nhé” – mình đành cười thật xã giao với Whitney một cái khi thấy cái mặt xị xuống của cô ta.

“Cậu nhớ nhé!” – ngay khi nhìn thấy nụ cười của mình, cô nàng lập tức tươi tỉnh lại ngay – “Mai gặp!”.

Tự dưng mình thấy nhớ Cosy ghê! Giá có nó ở đây thì hay biết mấy. Thà nói chuyện với nó còn thấy dễ chịu hơn khi phải tiếp chuyện với những thùng nước lã biết đi nà

Trừ một người. Nhưng người ấy lại không buồn để ý tới mình.

22. Chương 22

Buổi chụp hình cho tạp chí Elle hôm nay so với buổi chụp cho tờ Vanity Fair hôm trước thật dễ như trở bàn tay. Thứ nhất, mình đã lờ mờ nắm bắt được phải làm những gì. Thứ hai, lần này có mỗi mình mình, không phải ôm sát rạt vào ai (như kiểu Brandon Stark) nên hoàn toàn có thể tập trung vào ống kính.

Tất nhiên thì vẫn phải tập cười sao cho chỉ vừa đủ độ thôi, và quan trọng hơn là phải giữ cho cái váy rũ xuống thật tự nhiên. Thế là cứ hai mươi phút lại nghe thấy câu “Khoan đã. Chờ chút” và ai đó sẽ chạy tới chỉnh lại một nếp gấp hay vuốt lại một nếp nhăn trên váy. Mấy người này cứ cẩn thận hơi quá đà ý!

Mặc dù mình không đặc biệt quan tâm tới thời trang nhưng giờ mình cũng hơi hiểu hơn về nó. Về lý do tại sao mọi người quan tâm tới nó, tại sao với một số người thời trang lại hấp dẫn và quan trọng đến vậy.

Thành thực mà nói mình thấy thời trang cũng khá là... thú vị.

Trước đây mình luôn coi quần áo chỉ là thứ để khoác lên người cho đỡ lạnh và hở hang thôi.

Nhưng những chiếc váy đầm trong buổi chụp hình hôm nay quá là đẹp ý! Mình đã phải nín thở lúc nhìn thấy mình trong gương. Mình thậm chí còn không tưởng tượng ra nổi người ta mặc một chiếc váy dài màu đỏ sang trọng như thế này vào những dịp gì... nếu không phải là lễ trao giải Oscar.

Và mình cũng không thể không tò mò muốn biết tác giả của những chiếc váy lộng lẫy, quyền rũ này là ai – khiến mọi người trong đoàn trở hết cả mắt vì ngạc nhiên bởi họ cứ đinh ninh rằng đáng ra không cần hỏi mình cũng phải đoán ra ngay được, chỉ với một cái liếc nhìn hay sờ nhẹ lên váy.

Chị Kelly ngay lập tức nhắc khéo với mọi người về vết thương trên đầu mình (mà mới chỉ có chị Vivian làm tóc cho mình hôm nay là đã biết). Sau đó mọi người đều rất hào hứng kể cho mình nghe về những nhà thiết kế của bộ sưu tập váy hôm nay mình chụp, cùng một vài nhà thiết kế yêu thích khác của Nikki. Công nhận, càng nghe càng thấy cái thế giới thời trang này cũng thú vị ra phết. Đến một người bảo thủ như m cũng phải trầm trồ thán phục khi biết được câu chuyện về cuộc đời nhà thiết kế lừng danh Miuccia Prada, sau khi kế thừa lại công ty đồ da của ông nội vào năm 1978 đã nhanh chóng biến cái tên “Miu Miu” trở thành một trong 30 phụ nữ quyền lực nhất ở châu Âu (theo tờ The Wall Street Journal), với tổng tài sản ước tính khoảng 1,4 tỷ đôla.

Hay nhà thiết kế huyền thoại Coco Chanel, người đã “truyền bá” mẫu váy đen nổi tiếng của nữ giới trên toàn thế giới và thiết lập ra một đế chế thời trang của riêng mình. Bà là nhà thiết kế thời trang duy nhất có tên trong danh sách 100 Nhân Vật Có Sức Ảnh Hưởng Nhất Của Thế Kỷ 20 do tạp chí Times bình chọn.

Tất cả những thứ này – cộng với bài giảng về cách giấu vết quầng thâm trên mắt (do thiếu ngủ) của anh thợ trang điểm, việc mẹ không ngừng gọi điện (mà mình thì không được phép nghe điện thoại trong khi chụp hình), việc ông chủ của mình (tập đoàn Stark Enterprises) đang đặt máy theo dõi khắp nơi, và việc cứ phải nín thở để ních vào những chiếc váy đầm nhỏ xíu này – cũng đủ khiến cho mình không phải thần thơ nghĩ ngợi về chuyện xảy ra sáng nay ở trường với Christopher. Mình thậm chí còn mấy phen suýt ngất bởi cái phần ngực bị ép quá chặt, gần như không thở nổi, chứ đừng nói là ngo nguậy.

Không hiểu sao Nikki có thể làm được mấy chuyện này tài thế nhỉ? Họ bắt mình đưa mắt nhìn xa xăm như thể đang dõi theo một ngôi sao ở tận cuối chân trời (trong khi thực chất mình đang nhìn vào một mẫu vũ đang bị tróc ở góc tường trên trần nhà), mà không được thở mạnh hay nghĩ tới hai bên mọng sườn đang đau như tử và cái chân tê dại đi này giờ...

... À, và cả chuyện mọi người cả buổi cứ bàn tán về vụ mình được đìu ra khỏi vũ trường Cave tối qua vì bị say bí tỉ trong khi gã coi là bạn trai của mình mới chính là người đang liêng biêng.

Làm sao có thể tập trung tạo dáng trong khi có ngần ấy thứ trong đầu phải suy nghĩ? Công việc người mẫu thật là mệt mỏi và chẳng dễ dàng gì. Phải nói là cực khó mới đúng! Làm người mẫu cũng chính là đang diễn kịch. Họ sẽ phải diễn như thể đang cực kì hạnh phúc và thoải mái trong khi thực chất từng bộ phận cơ thể họ đang gào thét vì đau và khó chịu, nhất là trái tim.

Nếu họ là mình.

Trước khi mình kiệt sức vì mệt mỏi, thật may chị Veronica, đạo diễn của buổi chụp hôm nay vỗ tay nói: “Tốt lắm. Nikki ạ. Em có thể về nghỉ rồi”.

Nghe thấy vậy mình chỉ muốn xé toạc cái váy đang mặc trên người ra nhanh chóng rời khỏi cái nơi này, v với em Cosy yêu quý ở nhà thôi.

“Ngày mai em có buổi chụp hình với tờ Vogue lúc 3h đấy nhé” – chị Kelly gọi với theo mình khi thấy mình chạy vù xuống cầu thang để ra xe limo.

“Em biết rồi” – mình gào lên, trong khi vẫn cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng.

“Và đừng có đi chơi đêm nay nữa đấy” – tiếng chị ấy “đuổi” theo mình vào tới tận trong xe limo – “Em cần phải ngủ nhiều vào! Hôm nay trông sắc mặt em tệ vô cùng!”.

“Rồi, yên tâm em sẽ không đi đâu hết” – mình nhào người ra đóng sầm cửa xe lại. Xong! Giờ mình có một nơi cần đến gấp.

“Trên đường về nhà anh dừng giúp xe ở tiệm máy tính trên đường Prince and Greene nhé!” – mình nói với tài xế.

“Gần 8h tối rồi, thưa cô Howard” – anh ấy chần chừ nhìn mình qua gương chiếu hậu.

“Em biết. Tối thứ 5 họ vẫn mở muộn hơn thường ngày”.

Mình ngã người ra sau cái ghế da và ngắm đại lộ Công viên về đêm. Khi này, lúc đang giả vờ mắt nhìn xa xăm mình chợt nhận ra một điều: mình không thể mang con laptop màu hồng hiệu Stark của Nikki Howard tới trường ngày mai nhờ Christopher cài đặt tài khoản email cho mình được. Mất mặt lắm! Mấy giờ rồi mà còn dùng máy tính màu hồng hả giờ?

Hơn nữa mình không dám chắc cái thiết bị theo dõi của Stark Enterprises cài vào máy của Nikki có còn hoạt động không? Để cho chắc tốt nhất cứ mua lấy một cái mới, không phải hãng Stark là được. Nhân thể sắm một em di động mới, không phải nhãn Stark, để còn trò chuyện thoải mái với bố mẹ.

Trên đường về nhà mình đã tậu được hai món đồ mới đó, cũng may cửa hàng Apple vẫn còn mở tới 9 giờ vào các tối thứ 5.

Với cái thẻ tín dụng hạng bạch kim American Express của Nikki Howard giờ mình muốn mua gì chẳng được.

Giàu có và nổi tiếng đôi khi cũng có cái sướng!

Nhất là khi khuôn mặt của bạn luôn xuất hiện khắp mọi nơi, trên các pa-nô, áp-phích quảng cáo của hệ thống trung tâm thương mại Stark trên toàn nước Mỹ. Vì vậy không ai là không nhận ra bạn. Kể cả khi mọi người đang phải chen lấn xếp hàng dài từ ngoài cửa, nhưng vì bạn là Nikki Howard, bạn sẽ được đối xử khác hẳn với những người khác. Ngay khi mình vừa đẩy cửa bước vào, còn chưa kịp đứng vào hàng, nhân viên cửa hàng đã lập tức chạy ra hỏi xem mình cần gì. Sau khi mình cho anh ta biết cần mua những gì, anh ta bảo mình ngồi đợi và đi lấy hàng ngay cho mình.

Đôi khi làm Nikki thật mệt mỏi và khổ sở nhưng lắm lúc cũng sướng! Chưa đầy 10 phút sau khi đã có trong tay một chiếc laptop và điện thoại di động mới coong, đổi lại mình phải ký tặng tầm 14 cái chữ ký.

Trong lúc đứng đợi anh tài xế quay đầu xe đón mình, bất chợt mình nghe thấy một giọng quen quen: “Nikki đấy à?”. Còn đang là ai đó xin chữ ký cơ, ai dè...

... là anh Gabriel Luna.

“Ồi, là anh à!” – mình thốt lên đầy sững sờ.

Anh ấy trông cũng kém phần ngạc nhiên khi nhìn thấy mình.

“Em theo dõi anh đấy à?” – anh ấy chọc mình, bằng cái giọng Anh siêu dễ thương.

“Em nghĩ chính anh mới là người đang theo dõi em ý” – mình cười lớn – “Anh đang làm gì ở đây thế?”.

“Anh ở ngay gần đây” – anh Gabriel chỉ về phía cuối đường – “Anh đang định hỏi em làm gì ở đây nhưng nhìn thế này là hiểu rồi” – nói rồi anh đỡ dùm mình mấy cái hộp trên tay. Đàn ông con trai phải ga-lăng thế chứ! – “Nào, để anh cầm hộ cho. Em đang chờ taxi đấy à? Ở chỗ này không đón được taxi đâu”.

“À không, em có xe đón rồi. Anh tài xế đang đi vòng xe. Cảm ơn anh”.

“Xem ra em đã trở lại bình thường sau vụ đêm qua rồi nhỉ?” – anh Gabriel nháy mắt nói.

Mình chợt nhớ lại vụ chạm mặt với anh ấy tối qua ở vũ trường Cave. “Chuyện đó... Em thậm chí còn không... Anh Gabriel, em không bao giờ uống rượu bia. Thật đấy. Anh cứ hỏi bất cứ nhân viên quầy bar nào trong thành phố này thì biết. Lần tới đến Cave, anh cứ bảo họ làm cho anh một ly Nikki thử xem”.

“Một ly gì cơ?” – mặt anh ý hơi ửng ra mắt một giây.

“Một ly Nikki. Trong đó chỉ có nước lọc thôi. Và lúc đó em đang cố lôi Brandon ra khỏi chỗ đó. Bọn em... Brandon và em chỉ là bạn”.

“Ồ” – anh Gabriel trông bối rối – “Anh hiểu rồi”.

“Em không phải là người như anh nghĩ đâu, Gabriel ạ” – mình thấy đèn xe limo phía trước đang dừng lại vì đèn đỏ. Mình phải nhanh chóng làm cho rõ chuyện này với anh Gabriel trước đã – “Một buổi tối lý tưởng của em là ngồi nhà chơi game trên máy tính. Em thậm chí còn không hề muốn đi chơi tối qua. Em chỉ vì chiều theo Lulu, cậu ấy đã rất mất công tổ chức một bữa tiệc tạo bất ngờ cho em, nên em không muốn làm tổn thương cậu ấy. Tối nay em sẽ về thẳng nhà và làm bài tập thôi. Đó chính là cuộc sống mà mọi người vẫn cho là hoang dã và điên cuồng của em đấy!”.

“Nghe anh nói này” – nét mặt anh ấy thật khó đoán định – “Và đừng giận anh nhé. Anh biết, đôi khi anh tỏ ra hơi giáo điều một chút nhưng... như mấy cô bé chúng ta gặp hôm trước ở trước cửa nhà em ý. Các em ấy luôn thần tượng và lấy em làm gương. Anh chỉ sợ là em không hề nhận ra điều đó”.

“Em biết chứ” – ơ sao mà cái đèn giao thông này lâu chuyển sang đèn xanh thế nhỉ – “À mà anh làm gì ở vũ trường Cave vào lúc 2 giờ sáng thế?”.

“Ồ” – đột nhiên anh ý gãi đầu ngượng ngùng nhìn mình – “Anh đến đưa cho cậu DJ bản bài hát anh mới sáng tác hôm trước. Để xem cậu ấy có thể mix thành nhạc nhảy không”.

“Thì ra thế” – mình gật gù – “Và? Anh ấy có thích không ạ?”.

Không hiểu là do ánh đèn trong cửa tiệm hắt ra hay là mặt anh Gabriel đang ửng đỏ lên. “Rất thích là đằng khác. Cậu ấy đã chơi nó ngay lập tức. Cả vũ trường reo hò không ngớt. Mọi người đều thích”.

Cuối cùng thì xe limo cũng tới, anh tài xế vội vã chạy xuống thanh minh: “Xin lỗi cô Howard. Tôi bị kẹt đằng sau mẩu cái xe du lịch...”

“Không sao” – mình xua tay – “Anh giúp em cất mấy cái hộp này lên xe trước nhé” – mình nhắc hai cái hộp trên tay anh Gabriel và đưa cho viên tài xế cất vào trong cốp xe. Sau đó mình quay sang anh Gabriel – “Xe của em đến rồi”.

“Anh có thể thấy mà” – anh Gabriel hơi nhướn lông mày lên nhìn về phía con limo dài đen bóng. Mấy người đang đi bộ trên đường cũng dừng lại ngắm xe và mình.

“Em vẫn còn nợ anh một lần đi nhờ” – mình nhắc – “Vì thế nếu anh muốn đi đâu...”

“Không phải tối nay” – anh Gabriel cười nhẹ – “Nhưng anh sẽ ghi sổ nợ cho em”

Nói rồi anh ấy khiến mình hết hồn khi bất ngờ cúi xuống hôn lên môi mình – rất nhẹ, chỉ khẽ sượt qua thôi – và khi thào vào tai mình: “Em không muốn biết tên ca khúc mới của anh sao?”.

“Tên ca khúc mới của anh ý ả?” – mình vẫn chưa hoàn hồn khỏi nụ hôn thoáng qua kia. Mặc dù tay anh ấy không hề chạm vào mình nhưng mình có cảm giác như bị ai đó giữ chặt lấy toàn thân, không sao nhích nổi.

“Ừ” – anh nhìn mình và nói – “Tên ca khúc đó là Nikki!”.

Và rồi anh ấy biến mất, hoà cùng đám người đang tụ tập trên vỉa hè chiêm ngưỡng con xe limo bóng lộn của mình – và tất nhiên để ngắm cả mình nữa.

23. Chương 23

Cuối cùng mình cũng khệ nệ bưng được đồng đồ vào thang máy và bấm nút lên nhà, thầm mong không phải gặp ai, bởi vì giờ cũng hơn 9 giờ tối rồi. mình cứ đinh ninh là Lulu sẽ không có nhà, và có thể đang tiệc tùng ở đâu đó với đám bạn thân cơ.

Vì thế khỏi nói cũng biết mình đã bất ngờ như thế nào khi vừa bước ra khỏi thang máy đã nghe thấy tiếng cậu ấy la lên thất thanh gọi tên mình.

“Nikki ơi!” – cô nàng nghển cổ lên từ cái bàn mát-xa đặt giữa phòng khách. Toàn thân cậu ấy đang được đắp khăn trắng tinh, một phụ nữ mặt khá lạnh lùng đang đứng bên cạnh tắm quất cho cậu ấy.

“Ồ” – mình giật nảy mình, gật đầu chào người phụ nữ kia – “Chào chị!”.

“Chào cậu” – Lulu lại ngẩng lên nói tiếp – “Mình quên mất. Nikki, đây là chị giúp việc nhà mình, Katerina. Chị Katerina, cậu ấy không phải Nikki. Trông bề ngoài giống thật đấy nhưng thực ra không phải. Cậu ấy bị hoán đổi linh hồn và giờ cậu ấy đã là người khác. Nhưng chị vẫn có thể gọi cậu ấy là Nikki”.

Chị Katerina ngừng tắm quất cho Lulu, đứng trơ ra như phỗng nhìn mình: “Cô nói đây không phải là cô Nikki sao?”.

“Thôi đi, Lulu” – mệt mỏi với cái màn giải thích vòng vo của cô nàng quá đi – “Mình vẫn là mình. Mình chỉ không còn nhớ ai với ai hết. Bởi vì mình bị mất trí nhớ, cậu quên rồi? Chào chị, Katerina”.

Chị ấy nhú mày nhìn mình thêm một lượt nữa rồi cúi xuống tiếp tục mát-xa hai bên vai của Lulu. “Hai cô! Đúng là tôi đầu hàng với hai cô rồi đây! Suốt ngày nghĩ ra những trò nghịch ngợm để đùa thôi”.

“Mình biết hôm nay tới lượt chị Katerina mát-xa cho cậu, Nikki ạ” – giọng Lulu vọng ra từ bên dưới cái lỗ trên bàn mát-xa – “Nhưng mình vừa kết thúc cuộc họp với công ty sản xuất đĩa hát của mình và nó không khác gì địa ngục ý. Họ nói mình phải dùng lại hai bài mà Lindsay Lohan đã gạt ra khỏi album của cô ta – đừng có hòng – và đầu mình vẫn còn ong ong sau trận tối qua. Mình hình như đã phải nốc tới 15 ly cốc-tai mojito và xới sạch một hộp sô-cô-la Milk Duds. Chỉ có chị Katerina mới giúp mình lấy lại tinh thần thôi. Mà này, cả ngày hôm nay anh Brandon gọi cho mình suốt. Anh ấy nói điện thoại của cậu tắt và cuộc gọi của anh ý bị chuyển hết vào hộp thư thoại. Có chuyện gì thế? Cậu mở điện thoại lên đi chứ. Anh ta có vẻ rất hối lỗi về vụ tối qua và đang muốn mượn phi cơ của bố đưa bọn mình đến Antigua để đền bù đấy. Cậu cũng biết cứ khi nào có lỗi là anh ta lại giở bài đó ra mà. À, và mình đã phải khoá con Cosy lại trong phòng đấy, nó cứ nhảy bổ vào người mình ý. Mình không chịu được nên nhốt nó vào trong phòng mình rồi. Con chó đó đúng là một cơn ác mộng mà!”.

Mình đặt đồng hồ giấy xuống và đi vào phòng ngủ của Lulu. Cosabella lao vút tới quẩn ngay lấy chân mình, nhảy cẫng lên đầy sung sướng. Mình nhắc bổng nó lên và bế ra ngoài phòng khách ngồi trong lòng mình.

“Hôm nay nó đi dạo rồi” – Lulu lại ngẩng đầu lên – “Chú Karl đưa nó đi. Và mình đã cho nó ăn rồi. Á, mặt cậu dính cái gì thế kia?”.

“Đâu?” – mình ngơ ngác hỏi.

Lulu nhảy bổ xuống khỏi bàn mát-xa, ôm cái khăn quăn quanh người, lao thẳng tới chỗ mình ngồi và lấy móng tay miết một dọc lên má mình.

“Á! Đau!” – mình hét ầm lên, né người sang một bên.

Lulu nhìn xuống móng tay của mình, thở dài cái thượt: “Mình biết ngay mà. Là da chết. Da của cậu lâu nay luôn rất khô mà. Cậu đã bôi cái gì lên da thế hả?”

“Nghe này” – mình vẫn giơ tay bưng lấy hai má – “Mình rất biết ơn cậu đã chăm sóc Cosy hộ mình lúc mình đi học và đi chụp hình. Nhưng cậu không thể vô duyên vô cớ cào người khác như thế được...”

“Cậu. Đã. Bôi. Gì. Lên. Da. Thế” – Lulu gần từng tiếng một, chìa tay giơ cho mình xem.

“Khô quá... Xà phòng chứ còn gì nữa”

Lulu tá hoá kêu ầm lên: “Xà... XÀ PHÒNG á? Cậu rửa mặt bằng XÀ PHÒNG á?”

“Ồ thế không bằng gì?”

Lulu lắc đầu tỏ vẻ bất lực. “Chị Katerina. Áo của em đâu. Chúng ta có vấn đề lớn cần giải quyết rồi”.

Chị Katerina gạt đầu tán thành, với tay lấy cái áo khoác dài mặc vào cho Lulu.

“Nghe này, mình không hiểu tại sao cậu phải làm lớn chuyện lên như thế nhưng mình không cần ai làm đẹp cho nữa đâu. Giờ đầu mình có nhiều thứ phải nghĩ lắm, mình chỉ muốn...”

“Xin lỗi” – Lulu lạnh tanh nói – “Nhưng Nikki Howard bạn tôi tặng cho cậu cơ thể này – như một MÓN QUÀ của thượng đế ban cho – vì thế ít ra cậu cũng nên có chút tôn trọng chăm sóc nó cho tử tế một chút chứ”.

“Mình vẫn chăm sóc nó tử tế mà” – mình khăng khăng cãi lại – “Mình không dám ăn gì ngoài trà xanh và ăn đậu phụ, kể từ khi nhận được cơ thể này bởi vì đó là thứ duy nhất không khiến dạ dày mình...”

“Nhưng cậu đã gội đầu bằng cái gì?” – Lulu hỏi tiếp – “Cậu ủ dầu xả trong bao lâu? Cậu dùng loại kem tẩy da chết hiệu gì? Không cần phải trả lời, mình cũng có thể đoán được thừa: cậu đã không hề sử dụng những thứ đó. Đáng rằng Nikki Howard bẩm sinh đã đẹp rồi nhưng không phải TỰ NHIÊN mà được như thế. Cậu ấy đã phải NUÔI DƯỠNG và CHĂM SÓC nó hằng ngày một cách cẩn thận và theo một chế độ nghiêm khắc. NHƯNG CẬU LẠI CHẴNG CHIỤ LÀM THEO GÌ HẾT”.

Mình liếc sang chị Katerina cầu cứu nhưng vô ích, bởi chị ý đã vớ được cái điều khiển đa năng – không chỉ dùng để điều khiển cái TV màn hình phẳng treo phía trên lò sưởi mà cả cái lò sưởi, hệ thống đèn trong nhà, màu kính cửa sổ (mình có thể chuyển màu kính ra màu tím sẫm hoặc màu trong suốt), dàn âm thanh stereo, và thậm chí là cái camera theo dõi trong thang máy. Chị ấy đang giảm bớt ánh sáng của cái đèn chùm giữa phòng khách, khiến cho bầu không khí trong phòng trở nên âm áp hơn. Mình nói: “Lulu, giờ mình còn nhiều vấn đề quan trọng cần suy nghĩ hơn là cái vụ da khô da chết này, ok? Nói cho cậu biết, chúng ta đang bị ai đó theo dõi đấy. Không chỉ có mình, mà cả cậu nữa. Máy tính xách tay của cậu chứa đầy phần mềm gián điệp. Mình không muốn làm cậu sợ đâu nhưng mình gần như chắc chắn 100% chuyện này cóúng tay của Stark Enterprises. Tất nhiên, mình không có bằng chứng gì hết... nhưng ngoài họ ra thì còn ai vào đây nữa? Bây giờ thì tạm yên bởi vì mình đã sửa cho cậu rồi. Nhưng tốt nhất cậu nên đi mua một cái máy tính mới không phải hiệu Stark, giống mình đây này. Còn nữa, cậu còn nhớ cái anh chàng ca sỹ người Anh, Gabriel Luna không? Người đeo mình sau cái vespa hôm nọ ý... Anh ấy sáng tác một bài hát viết về mình. Mà mình thì không hề có tình cảm với anh ta theo kiểu đó. Anh ấy nghĩ mình là một đứa nghiện ngập và suốt ngày tiệc tùng. Trong khi đó, người mình thực sự thích...” – tự dưng nước mắt mình cứ từ đâu tuôn trào ra – “... lại không thèm nhìn mình lấy một giây ở trường hôm nay. Vì thế cho dù là da mình có khô, hay nhờn, hay thậm chí là không có da đi nữa thì mình cũng không quan tâm. Xinh đẹp để làm gì khi mà đến anh chàng mình thích cũng không thèm ngó tới mình?”

Lulu hít một hơi thật sâu sau đó quay sang ra hiệu cho chị Katerina: “Cần phải gọi điện thoại xin hỗ trợ gấp”.

Chị ấy lập tức quăng cái điều khiển xuống ghế và móc điện thoại di động trong túi ra. Vừa thấy thế mình với ngay lấy cái gối bên cạnh và dúi chặt mặt vào: “Ồi, không” – mình rên rỉ – “Không muốn ai động vào mặt mình nữa đâu. Không, không, không, và không!”. Cứ sau mỗi một tiếng không mình lại đập mặt vào gối một cái.

“Cậu bình tĩnh đi nào” – Lulu nhẹ nhàng lấy cái gối ra khỏi tay mình là ngồi xuống bên cạnh vỗ về – “Chị Katerina chỉ là gọi tới tiệm kem yêu thích của bọn mình và gọi cho mỗi đứa một phần “Banana split” thôi mà. Cậu quên rồi à, kem va-ni-la, dâu tây, kem bánh quy sô-cô-la cùng với hạt hạnh nhân và chuối khô ý. Mỗi khi có vấn đề với tụi con trai bọn mình lại gọi món này còn gì. Đành rằng nó không hề tốt cho cái dạ dày của cậu nhưng trước khi ăn cậu cứ làm một viên thuốc phòng trừ là được. Nào, giờ thì kể chi tiết cho mình nghe về vụ Stark Enterprises, Gabriel Luna và anh chàng nào đó không thèm nhìn cậu xem nào”.

Mình ngoan ngoãn kể lại cho Lulu những gì mình biết về chuyện cái máy tính, sau đó là anh Gabriel và cuối cùng là Christopher cùng cái cách cậu ấy lạnh lùng với mình ở phòng máy tính.

“Thứ nhất, mình chẳng bao giờ dùng cái máy tính đó. Mình chỉ để đấy làm cảnh vì nó đẹp thôi. Thứ hai, anh chàng Gabriel đó rõ ràng là đang yêu cậu chứ sao” – Lulu nghe xong từng từng phần.

Mình bỗng dưng “ợ” lên một tiếng, có thể dạ dày mình đang cố chống chế những điều Lulu nói.

“Lulu! Không... làm gì có...”.

“Thôi đi cô, chuyện đó rõ ràng thế rồi còn gì!”.

“Thật á?” – mình mở to mắt nhìn Lulu – “Sao cậu biết?”.

“Anh ta đang sợ hãi với chính tình cảm của mình dành cho cậu. Vì thế anh ấy chỉ đang cố giấu nhem nó đi, không để lộ ra thôi”.

“Lulu. Anh ấy thậm chí còn không hề biết Nikki Howard là ai. Làm sao anh ấy có thể yêu cô ấy được?”.

Lulu gác hai bàn chân nhỏ nhắn của mình lên bàn cà-phê trước mặt, đầu ngửa ra sau ghế, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà: “Ôi giờ ơi, không thể tin được phải nhắc lại những lời này với cậu. Tháng trước mình vừa mới thuyết giáo cho cậu một bài rồi còn gì. Nhưng thôi được rồi, vì cái vụ hoán đổi linh hồn nên mình sẽ nói lại cho cậu nghe thêm một lần nữa. Lần này thì làm ơn tập trung nghe cho kĩ nhé. Bọn con trai bình thường (không tính dân đồng tính đâu nhé) chỉ có 3 cách thể hiện tình cảm với đám con gái” – cậu ấy giơ 3 ngón tay lên, sau mỗi luận điểm lại cụp xuống một ngón – “Loại thứ nhất, họ yêu cậu và thể hiện điều đó bằng cách sáng tác bài hát về cậu, giống như anh chàng Gabriel kia làm, sau đó sẽ ngỏ lời mời cậu đi chơi và làm theo mọi điều cậu thích. Loại thứ hai, họ yêu cậu nhưng lại cảm thấy sợ hãi với chính thứ tình cảm đó bởi nó quá mạnh, giống như anh chàng Christopher của cậu, vì thế họ quyết định chôn vùi nó đi xuống tận sâu thẳm thâm hồn mình, và lừa cậu đi, hoặc làm những trò ngốc nghếch kiểu như lấy cậu ra làm trò cười... bởi vì họ không biết phải thể hiện nó ra như thế nào, họ hành động giống như những đứa trẻ con, quá ngượng ngùng để thổ lộ hay sáng tác một bài hát, một bài thơ tặng cho cậu. Hoặc loại thứ ba, toàn một lũ có vấn đề. Mới đầu thì tỏ ra yêu quý và săn đón cậu hết lòng nhưng sau đó lại quay lưng làm những trò ấu trĩ như là đi cặp kè với các cô gái khác sau lưng cậu, mà Justin Bay là một điển hình. Nói thì nói vậy thôi nhưng chúng ta sẽ không bao giờ hiểu hết được suy nghĩ của bọn con trai đâu vì đến bản thân họ còn không biết mình đang làm gì. Vì thế mấy chuyện đó không đáng phải đau đầu đâu. OK? Đó, mình nói xong rồi đó!”.

Lulu hạ tay xuống. “Còn câu hỏi nào không?”.

“Có” – mình hỏi lại lần nữa cho chắc – “Cậu đang nói thật đấy à?”.

Lulu thở dài cái thượt. “OK, mình có thể thấy là cậu vẫn chưa giải toả được vấn đề. Nikki, đừng nói với mình là mẹ cậu chưa bao giờ nói với cậu những điều này nhé?”. “Ừ, chưa bao giờ” – mình lắc đầu.

“Chúa ơi!” – Lulu đảo mắt một vòng ra chiều ngán ngạn Sao mẹ cậu có thể không nói những chuyện như thế với cậu? Thật là vô trách nhiệm! Làm sao có bà mẹ nào có thể để cho con gái mình dấn thân vào thế giới phức tạp này mà không được trang bị chút kiến thức nào thế hả giới? Cậu không xem phim Người nhện à? “Quyền lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao!” Chúng ta không chỉ nên ăn diện đẹp và khiến bao anh chàng ngẩn ngơ mà không có chút thận trọng gì, đúng không chị Katerina?”.

“Ờ” – chị Katerina vừa là quần áo vừa gặt gù tán thành.

“Mẹ mình – cũng giống như mẹ chị Katerina, từ năm mình mới 11 tuổi đã dạy rằng: “Lulu, sự thực tất cả các chàng trai bình thường – và cũng có thể là một vài chàng trai đồng tính không biết chừng, vì thế con

phải rất cẩn thận nếu không mối quan hệ của con sẽ có kết cục vô cùng bi đát – sẽ khó mà cưỡng lại trước sắc đẹp và vẻ quyến rũ của con. Có thể họ không chịu thừa nhận đâu nhưng đây là sự thực. Vì thế con phải tự chịu trách nhiệm với chính bản thân mình và không nên có những hành động khiến cho họ nghĩ rằng họ có cơ hội với mình – tất nhiên, trừ phi con muốn người đó yêu con. Bởi vì đùa giỡn với tình cảm người khác như thế là rất tàn nhẫn, hơn nữa dẫu gì thì đàn ông cũng đa cảm và yếu đuối hơn phụ nữ chúng ta”. Mẹ cậu chưa bao giờ nói những lời này với cậu sao?”.

Lần đầu tiên trong đời mình mới nghe có bà mẹ nào đi khuyên con gái mình những chuyện như thế đấy. Nếu là mẹ mình, mẹ sẽ chỉ khuyên “Đừng bao giờ đi đâu mà không mang đủ tiền để đi taxi về nhà” và “Đừng có quan hệ tình dục, nhưng nếu có thì luôn luôn phải nhớ dùng bao cao su”.

“Mặc dù trong cuộc đời mình mẹ mình đã làm nhiều việc sai trái – ví dụ như mời thầy dạy trượt tuyết cho mình vào Giáng sinh năm 12 tuổi để rồi sau đó bỏ nhà theo ông ta luôn – nhưng mẹ mình đã đúng khi nói về bọn con trai. Tất cả những anh chàng mà mình gặp – một vài trong số đó là người đồng tính – đều yêu mình. Không ít thì nhiều. Tất nhiên ko phải tất cả đều muốn dọn về sống chung hay cưới xin gì với mình... đôi khi, giống như trường hợp với ông thầy dạy trượt tuyết của mình, họ lại quay ra muốn cưới mẹ mình. Họ không phải lúc nào cũng chung thủy với mình (mà đáng ra là phải như vậy) bởi tình yêu họ dành cho mình quá lớn khiến bản thân họ sợ hãi, và mình lại quá đổi tuyệt vời, khiến họ luôn cảm thấy thấp kém hơn và cuối cùng họ không còn cách nào là trốn chạy... giống như Justin”.

Mình vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cậu ấy.

“Mình nói thật đấy. Cậu cứ đợi mà xem” – Lulu thấy thế liền nói tiếp – “Lát nữa khi anh chàng giao hàng tới, hãy quan sát lúc mình ra trả tiền cho anh ta. ảm cá là anh ấy sẽ rủ mình đi chơi”.

Không biết phải trả lời lại sao cho không làm tổn thương tới Lulu, mình đành âm ỉ cho qua chuyện: “Ừm... Cảm ơn cậu... về lời cảnh báo. Mình cũng tin là mọi chàng trai khi gặp cậu trong lần đầu tiên đều đổ gục trước cậu, nhưng với mình thì có lẽ không phải. Ít ra với mình trước đây. Sự thật là, thế giới thực, không phải đứa con gái nào cũng tới ngày lo lắng về mỗi chuyện làm sao để ngăn không cho các chàng trai đổ nghiêng đổ ngã dưới chân mình trong lần gặp mặt đầu tiên. Mặc dù giờ sau khi đã là Nikki Howard, mình hiểu mình sẽ cần phải chú ý tới điều đó, nhưng...”.

Lulu ngồi bật dậy cãi ngay lại: “Xin lỗi cậu, nếu có đứa con gái nào nói với cậu rằng chẳng lo lắng về điều đó thì là đang nói dối thôi. Họ đang chơi với lửa đấy. Con gái ai cũng vậy thôi. Đúng không chị Katerina?”.

“Chính xác” – chị Katerina giờ đang chuyển sang gấp quần áo – “Cô nên gấp mấy gã chồng cũ của tôi”.

“Thấy chưa?” – Lulu đắc thắng nói – “Cho dù cậu bao nhiêu tuổi hay về ngoài trông cậu thế nào – em không nói chị, chị Katerina. Cậu xinh đẹp hay xấu xí, cậu gầy gò hay béo ú. Bọn con trai không biết kiểm chế tình cảm của mình đâu. Miễn cậu là con gái, chuyện đó sẽ xảy ra. Họ có thể không muốn thừa nhận là họ thích cậu. Họ thà làm ra những chuyện rất ấu trĩ còn hơn là phải thừa nhận điều đó, nhưng những gì mẹ mình nói hoàn toàn là sự thật và áp dụng cho tất cả nữ giới. Vì thế có thể nói bọn mình phải gánh một trách nhiệm vô cùng nặng nề. Mọi hành động và lời nói của chúng ta phải cực kì cẩn trọng để không làm tổn thương tới trái tim của những anh chàng đa cảm kia. Trái tim của bọn con trai mong manh dễ vỡ lắm. Chứ không cứng rắn được như con gái chúng mình đâu. Đúng không chị Katerina?”.

“Chuẩn” – chị Katerina giơ ngón tay cái lên.

“Mình không biết chuyện gì đang diễn ra trong đầu cậu bạn nhỏ Christopher của cậu” – Lulu nói – “Nhưng mình nghĩ cậu ấy đang đè nén tính cảm của mình thôi, bởi cậu ấy sợ... Chuyện như thế xảy ra nhiều lắm. Cậu có nghĩ ra được lý do tại sao cậu ta phải làm như vậy không?”.

Mình cúi xuống mình Cosabella, đang cuộn tròn trên đùi mình thiu thiu ngủ. Không hiểu sao mình vẫn có thể ngồi đây tham gia vào câu chuyện điên khùng này với cô bạn cùng nhà hăm hăm nữa.

Có lẽ bởi Lulu có cái gì đó rất ngọt ngào, mong manh dễ vỡ khiến mình cũng mong những điều cậu ấy đang nói là sự thực. Dù sao đó cũng là một giả thuyết khá hay ho, giúp cho các lấy lại được sự tự tin với chính mình. Ai mà biết được, có khi nó là thật thì sao? Riêng Lulu thì một mực tin vào cái thuyết đó rồi.

Mình không lấy gì làm lạ, nếu mọi chàng trai cậu ấy gặp đều yêu cậu ấy, không ít thì nhiều.

Và mình cũng tin là điều đó xảy ra với cả Nikki Howard... trừ ông bố già của Brandon Stark.

Nhưng sau sự vụ xảy ra trưa hôm qua với Christopher... niềm tin đó của mình lại bắt đầu lung lay.

“Mình cũng không biết nữa” – mình thở dài – “Em gái mình nói có thể là do Christopher lâu nay vẫn thầm yêu Em Watts, cái người đã bị chết hôm khai trương trung tâm thương mại Stark ý. Chỉ có điều cậu ấy đã không nhận ra được điều đó cho tới khi quá muộn, cô ấy đã... chết. Mình chẳng hiểu em mình nói có thật không. Có thể nó đã đoán sai. Nhưng Christopher và Em là hai người bạn thân với nhau. Cậu ấy thậm chí còn chứng kiến tận mắt lúc Em qua đời. Nên em mình nghĩ là có thể giờ trái tim cậu ấy đang bị tổn thương nghiêm trọng”.

Cả căn phòng đột nhiên im lặng như tờ, bên cạnh mình Lulu đang giơ tay lên ôm ngực, mắt nhắm lại: “Ôi, đó là điều lằng mằng nhất mà mình từng được nghe. Chị có nghĩ thế không, chị Katerina?”.

“Ồ” – chị Katerina vẫn đang cúi đầu dọn dẹp cái tủ lạnh trong bếp, vớt ra một đồng sữa chua đã hết hạn sử dụng.

“Mình bảo này” – Lulu ngoài người ra nắm lấy tay mình – “Chuyện cũng chưa phải là đã hết hy vọng. Giờ điều quan trọng nhất là cậu phải thiết lập một mối quan hệ mới với cậu ấy. Cho cậu ấy thấy cậu hiểu và thông cảm với sự mất mát to lớn ấy như thế nào. Rằng cậu cảm nhận được sự mất mát đó”.

Mình lắc đầu quầy quậy: “Nhưng Lulu ạ... làm sao mình có thể làm điều đó? Giờ trong mắt cậu ấy mình là một kẻ xa lạ. Tệ hơn nữa... mình là một siêu mẫu, khuôn mặt đại diện của Stark Enterprises, người phải chịu phần lớn trách nhiệm cho cái chết của bạn gái cậu ta – và làm biết bao điều xấu xa với những người khác. Mình là hình ảnh đại diện cho tất cả những gì Christopher căm thù nhất. Christopher và mình vẫn thường xuyên cười nhạo những người như Nikki Howard. Làm sao mình có thể làm bạn với cậu ấy khi mà mình là người mẫu cậu ấy ghét nhất?”.

“Chẳng có gì là vô vọng khi nói đến tình yêu chân chính hết” – Lulu nắm chặt lấy tay mình – “Hãy cho cậu ấy chút thời gian. Cậu ấy vừa phải trải qua một sự mất mát quá lớn. Trái tim cậu ấy đang tan vỡ làm đôi. Cần phải c tình yêu và sự kiên trì để chữa lành vết thương cho cậu ấy, đưa cậu ấy trở lại hoà nhập với thế giới... giống như mình đã dùng tình yêu và sự kiên trì để đưa cậu trở lại với mình... mặc dù giờ cậu nhiều lúc cư xử vẫn hơi kì quặc. Kỳ quặc nhưng dễ chịu hơn nhiều so với cậu trước đây”.

“Ôi mình cũng chẳng biết nữa, Lulu ạ... Mình muốn tin rằng cậu nói đúng lắm chứ nhưng... nếu giả thuyết của cậu là chính xác, quyền lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn, mình nghĩ cách tốt nhất là để cậu ấy yên.

Lulu nhào người nhìn sâu vào mắt mình: “Trái tim của cậu đang nói gì, Nikki?”.

Nước mắt của mình bắt đầu rơi. Mình nhớ lại những lời người đại diện của Stark Enterprises nói hôm trước trong phòng làm việc của bác sỹ Holcombe: “Một người được coi là sống dựa trên tiêu chuẩn gì? Là bộ não? Hay là trái tim và thân xác? Đúng là não của Nikki Howard không còn hoạt động nhưng trái tim của cô ấy vẫn tiếp tục đập”.

Mình nhớ hôm đó mình đã đưa tay lên cảm nhận trái tim đang đập thành thịch thịch trong lồng ngực của Nikki Howard. Có gì đó thật lạ lẫm và mình đã tự hỏi không biết rồi mình có làm quen được với trái tim đó không.

Nhưng giờ mình có cảm giác đây chính là trái tim của mình. Bởi nếu không nó đã không nhức nhối như thế này. Sự thật là...

... trái tim mình đang như vỡ ra thành trăm mảnh.

“Trái tim mình mách bảo rằng mình yêu Christopher” – mình đau khổ nói – “Nhưng vô ích thôi, Lulu ạ. Cơ hội để mình trở lại làm bạn với cậu ấy như trước đây gần như bằng không... chứ đừng nói là có gì đó xa hơn”.

Chuông cửa rung lên khiến cả hai đứa giật nảy mình.

“Để tôi” – tiếng chị Katerina vọng ra từ bếp.

“Nghe này, nếu mình khiến anh chàng giao hàng mời mình đi chơi được, thì cậu tin lời mình về cơ hội cậu với Christopher chứ?”.

Mình giơ tay lên quệt nước mắt nói: “Lulu, cậu đang khoác áo bông tắm, chân đi dép lê thế này... Làm sao có chuyện anh chàng giao hàng...”

“Anh ta sẽ đổ dưới tay mình thôi” – Lulu nháy mắt đứng dậy – “Mình nói cho cậu biết, mặc dù hiện giờ mình không hề hứng thú mấy chuyện hẹn hò cho lắm, bởi vì mình chỉ vừa mới chia tay với J và mình còn chưa có thời gian hỏi bà thầy bói xem người tiếp theo mình nên hẹn hò thuộc cung tuổi nào. Nhưng mình sẽ vẫn làm, để chứng minh cho cậu thấy. Cậu sẽ tin mình chứ?”.

“Được rồi” – mình phì cười đầu hàng – “Thử xem nào”.

Cửa thang máy bật mở, anh chàng giao hàng bước ra, trên tay là một cái túi ni-lông khá to.

“Tổng cộng là 11 đô 50 xu” – anh ta đưa túi đồ ăn cho chị Katerina,

“Tôi không trả tiền” – chị Katerina chỉ về phía Lulu – “Cô ấy là người trả”.

Lulu đứng dậy, thắt chặt cái đai áo khoác và tiến về phía cửa, mặt cười rõ tươi.

Chỉ có thể thôi cũng đủ khiến anh chàng giao hàng đứng thẳng người ngay ngắn nơi cửa ra vào.

“Chào anh” – giọng cô nàng ngọt như mía lùi – “Anh nói 11 đô 50 xu đúng không? Chờ em một lát nhé, để em lấy cái ví đây. Ô mà sao anh ướt hết thế kia? Ngoài trời mưa ă? Anh có cần mượn cái khăn lau qua đầu đi không? Đây, đợi em lấy cho anh mượn tạm một cái khăn. Trời càng lúc càng lạnh anh nhỉ? Nói thật em cũng không hề muốn bắt anh phải giao hàng trong thời tiết mưa gió thế này đâu nhưng chẳng còn cách nào khác. Ai bảo bọn em mê món kem này ở cửa hàng anh quá cơ. Đây, 20 đôla. Anh cứ giữ tiền thừa đi ă. Còn đây là cái khăn tắm mới tinh, anh cứ dùng tự nhiên đi. Mà anh tên là gì?”

“Roy” – anh chàng tội nghiệp nhận cái khăn từ tay Lulu, mặt đầy cảm kích.

“Roy ă? Tên anh hay thế. Anh là người Hungary đúng không?”.

“Tôi cũng không rõ nữa” – giọng anh ta bắt đầu hơi lạc đi rồi – “Tên em là gì?”.

“Lulu” – cô nàng nói đầy vẻ e dè – “Hai chữ L và hai chữ U”.

“Tên em đẹp thật” – anh chàng tên Roy gật gù – “Em có muốn đi chơi với anh hôm nào đó không?”

Mình há hốc mồm ra kinh ngạc.

“Thế thì còn gì tuyệt vời bằng!” – Lulu nói – “Em sẵn sàng thôi. Nhưng phải để em xin phép chồng em cái đã”.

“Chồng em á?” – mặt anh ta cắt không còn giọt má

“Nhanh lên anh ơi” – nhân viên trực thang máy bắt đầu sốt ruột – “Chúng ta đi thôi”.

“Tạm biệt anh, Roy” – Lulu giơ tay vẫy – “Cẩn thận đừng để bị cảm lạnh!”.

Cửa thang máy khép lại, nét mặt anh chàng Roy vẫn còn chưa hết sốc.

Ngay sau đó, Lulu chạy về phía mình đầy đắc thắng: “Đấy nhá! Mình đã nói rồi mà!”.

Mình chỉ biết lắc đầu không dám tin vào những gì mình được chứng kiến.

“Cậu giỏi thật đấy!” – mình trầm trồ thán phục – “Nhưng sau cậu làm được điều đó? Trong khi chỉ mặc một cái áo bông tắm kín mít, đơn giản như vậy!”

“Nhưng mình lại tỏ ra thân thiện với anh ta” – Lulu giải thích – “Ồ mình toát ra vẻ tự tin và quyến rũ. Đó là điều mình đang muốn nói cho cậu hiểu. Ai cũng có thể làm được hết. Điều quan trọng không phải ở việc cậu mặc gì hay trông cậu thế nào, mà là nội tâm của cậu có đẹp hay không” – Nói rồi cô nàng đi vào bếp nhảy lên ngồi vắt vẻo trên kệ bếp, chờ chị Katerina lấy kem ra.

“Chịu thôi” – mình đứng dậy đi theo cậu ấy – “Mình không tự tin được như cậu đâu”.

“Tất nhiên là cậu làm được, Nikki” – Lulu lấy thìa múc một muỗng kem to đùng cho vào miệng – “Cậu vẫn thường làm thế mà, trước khi xảy ra vụ hoán đổi linh hồn ỹ. Mặc dù nhiều lúc cậu làm thế chỉ để thoả mãn cái tôi kiêu kỳ của mình thôi. Nên mình lúc nào cũng phải nhắc đi nhắc lại chuyện “Quyền lực đi đôi với trách nhiệm” với cậu cũng là vì lẽ đó. Vấn đề với anh chàng Christopher kia dễ như trở bàn tay thôi. Cậu chỉ cần lấy lại tự tin là được. Hãy cứ làm như mình nói, trước tiên cứ thiết lập một mối quan hệ đi đã”.

“Thôi được rồi” – mình thở dài – “Mình sẽ thử xem sao”.

Lulu cười khúc khích vẩy một thìa kem về phía mình, nhưng mình đã nhanh mắt né được. Cosabella là người hưởng lợi từ miếng kem rớt trên sàn nhà.

“Ê!” – mình trợn mắt nhìn Lulu – “Cậu làm gì đấy?”.

“Hi hi, không thể tin được” – Lulu vẫn khúc khích cười – “Cậu lại đi yêu một anh chàng trung học”.

“Ừ” – mình nhắm thẳng thìa kem vào mặt Lulu – “Còn cậu là một đứa dỏ hơi chuyên tin vào mấy chuyện hoán đổi linh hồn” – nhưng rút cuộc lại bị chệch vào tường. Cosabella te tởn lao ngay ra đó để liếm bằng sạch.

“Chưa biết đứa nào dỏ hơi hơn đâu” – cô nàng nhặt ngay lấy quả sơ-ri trong cốc kem phi về phía mình nhưng chỉ trúng vào cánh cửa sổ đằng sau lưng mình. Cosabella sửa âm ỹ ra chiều thích thú với cuộc chiến kem vani, dâu tây, và chuối khô này của bọn mình... bởi vì nó là người được hưởng lợi nhiều nhất.

“Hai đứa có thôi đi không” – chị Katerina kêu lên thất thanh – “Chị vừa mới lau sạch trong này! Cứ thế này thì đừng có mát-xa mát-xiếc gì nữa nhá!”.

Và chị ấy bắt bọn mình phải tự dọn dẹp bãi chiến trường trong bếp cho đến khi nó bóng loáng trở lại mới thôi.

24. Chương 24

Sáng hôm sau, mình tìm thấy Christopher thơ thẩn ngồi một mình trong phòng máy tính.

Đáng ra mình có thể đợi tới giờ ăn trưa hẵng mang máy tính xuống nhờ cậu ấy nhưng mình đã không thể nhịn nổi. Bởi vì mình biết nếu còn kéo dài thời gian mình sẽ mất hết dũng khí và can đảm để làm điều đó.

“Chào cậu” – mình cố gắng không làm cho cậu ấy giật mình. Ôi, vẫn là cái trò bóng bầu dục Madden NFL.

Christopher quay lưng lại nhìn. Hôm nay là Lulu chọn quần áo cho mình, mặc dù gần đây mình đã biết cách ăn mặc hơn. Hôm nay mình mặc quần bó sát, giày búp bê bằng vải nhung, áo khoác nhung màu hạt dẻ và đeo kèm theo khá nhiều vòng cổ. Nịnh nọt mãi Lulu mới chịu đồng ý không bắt mình làm thêm quả mủ nồi đây.

“Chào” – cậu ấy gật đầu, mặt lạnh tanh. Hôm nay cậu ấy mặc áo sơ-mi Polo ngắn tay màu ghi. Tóc vẫn còn ướt sau buổi tắm sáng nay.

Trông cu ầy dễ thương không chịu được.

“Mình đã mang theo máy tính” – mình thò tay rút em máy tính trắng muốt từ trong cái túi Marc Jacobs ra – “Hôm qua cậu có nói sẽ giúp mình cài đặt tài khoản email mới... Mình không làm phiền cậu chứ?”

Christopher liếc nhìn lên cái đồng hồ trên tường, vẫn còn 15 phút nữa mới vào giờ Kỹ năng nói trước công chúng.

“Không sao” – cậu ấy chìa tay cầm lấy cái máy tính.

Sao mình không học được cách trò chuyện tự nhiên, duyên dáng như Lulu nhỉ?

Mình ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu ấy. Christopher lẳng lặng bật máy tính lên, không nói không rằng cắm cúi gõ vào bàn phím.

Mình cố gắng nhớ lại những điều Lulu đã dạy. Tự tin và... gì nhỉ? À, à, tạo dựng mối quan hệ.

Nhưng bằng cách nào? Christopher và Nikki Howard có điểm chung gì với nhau? Không gì hết! Trừ việc cả hai cùng theo học ở trung học Tribeca Alternative.

À... và trò Journeyquest nữa. Đúng rồi!

“Thế số điểm cao nhất mà cậu đạt được là bao nhiêu?” – mình bắt chuyện – “Trò Journeyquest ý?”

“48” – Christopher không buồn ngẩng đầu lên.

“Cậu bốc phét” – mình buột miệng nói, không kịp suy nghĩ.

“Hử?” – Christopher giật mình ngược lên nhìn mình.

“Làm sao có chuyện cậu qua được bàn 46” – trong một lúc, mình quên bém mất chuyện mình không còn là Em Watts nữa – “Làm sao cậu qua được cửa Rồng Bay?” – trước giờ bọn mình toàn bị chết ở cửa này, nên không làm sao lên được bàn 46. Thậm chí hai đứa còn lên mạng tìm mẹo để vượt qua bàn này mà vẫn chưa xong.

Christopher vẫn ngồi ngây ra nhìn mình. Lần đầu tiên từ khi gặp mặt mới thấy cậu ấy nhìn mình chăm chú đến thế.

“Mình dùng bản khắc của người Al-Cragen” – mãi sau cậu ấy mới chịu nói tiếp.

Giờ thì đến lượt mình trở mắt nhìn cậu ấy. “Bản khắc ý hả? Thật à? Ôi Chúa ơi, không thể tin được là mình không hề nghĩ ra cái đó. Tức là cậu chỉ cần ném bản khắc đó vào bọn rồng đó và...”

“Đám rồng đó hoàn toàn bị vô hiệu quả khi ở trong hang” – Christopher giải thích – “Tên nhân vật của cậu là gì? Tên game Journeyquest ý? Biết đâu chừng mình đã từng thấy cậu trên mạng rồi”.

Tiêu rồi, không thể nói cho cậu ấy biết tên nhân vật của mình, bởi vì như thế có khác nào lay ông con ở bụi này. Cậu ấy sẽ đoán ra ngay mình là Em.

Cũng không thể bịa đại ra một cái tên bởi vì Christopher có thể dễ dàng kiểm tra được.

“À” – mình cười xoà – “Lâu lắm rồi mình không còn lên mạng nữa. Mình nghĩ cậu không gặp được mình đâu bởi vì giờ lên mạng của mình khác với mọi người lắm. Hơn nữa thú thực mình cũng chẳng nhớ đã lấy tên gì nữa” – mình giơ tay gõ gõ lên đầu – “Cậu biết đấy, mình bị mất trí nhớ mà”.

Christopher nhìn mình đầy nghi hoặc, sau đó quay trở lại với màn hình máy tính: “À... ừ”.

Rồi đột nhiên cậu ấy quay phắt ra hỏi một câu khiến mình chết sững người: “Nhưng sao cậu vẫn nhớ là đã từng chơi?”.

Ồi đúng là tự mình đào huyệt chôn mình mà!

“Ồ... ừm... mất trí nhớ là kỳ quặc như thế đấy” – mình ngập ngừng – “Tức là mình vẫn có thể nhớ vài việc nhưng lại quên sạch những việc khác...”.

Và cũng ngay khi đó mình bỗng chợt hiểu tại sao Stark Enterprises lại cài phần mềm theo dõi vào máy tính của Lulu và Nikki, tại sao họ lại rộng rãi tặng cả gia đình mình mỗi người một cái di động. Tất cả để đảm bảo rằng người nhà mình không đem chuyện phẫu thuật của mình đi kể linh tinh với người ngoài.

Nhưng giờ mình đang ở trường, và mình cũng không hề dùng máy tính hay điện thoại của hãng Stark, nên mình có thể thoải mái nói ra điều mà mình sắp nói sau đây...

“Mình vẫn nhớ cậu” – mình nói, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chẳng phải Lulu đã nói phải tìm cách thiết lập quan hệ bạn bè với Christopher hay sao? Đây chính là cơ hội của mình – “Hôm khai trường trung tâm thương mại Stark”.

Không có chuyện gì xảy ra hết. Mình nín thở chờ đợi. Không có nhân viên mặc đồng phục đen nào xô cửa xông vào. Không có ai cầm súng nhảy xuống từ trên trần nhà.

Bọn mình vẫn được an toàn.

Christopher giương đôi mắt xanh thăm nhìn mình đầy kinh ngạc.

Không thể trách cậu ấy được, đến mình còn không hiểu bản thân đang làm gì nữa là.

Im ngay, Em! Mình nghe thấy bộ não mình đang gào thét. Hai triệu đô la! Hai triệu đô la!

Nhưng đã quá muộn, cậu ấy đã nghe thấy những gì mình vừa nói.

“Cậu nhớ được chuyện gì ngày hôm đó?” – Christopher hỏi.

Mình cúi gằm xuống, không dám ngước lên nhìn cậu ấy.

“Mình nhớ được cậu” – mình lí nhí – “Mình nhớ cậu đến đó cùng với cô bạn. Người đã... chết trong tai nạn xảy ra hôm ấy”.

Ngay khi mình nói đến từ chết, Christopher lập tức quay ngoắt mặt đi, bàn tay cậu ấy khựng lại trên bàn phím.

Mình không thể quay lại được nữa rồi, đã ném lao phải theo lao thôi.

“Chuyện đó hẳn rất khủng khiếp đối với cậu” – tim mình thấy nhói đau thay cho chính Christopher – “Chắc cậu không muốn nhớ lại chuyện đó... xin lỗi vì đã gợi lại vết thương đó của cậu... Chỉ là mình muốn nói với cậu rằng mình rất tiếc”.

Có thể Frida đã sai khi cho rằng Christopher dành tình cảm đặc biệt trên mức tình cảm với mình. Mình cũng không biết nữa, bởi vì cậu ấy mất vẫn cứ dán chặt vào màn hình, lưng quay về phía mình.

“Mình không biết phải nói sao về chuyện đã xảy ra với bạn cậu... ngoài hai chữ xin lỗi. Cậu chắc hẳn đã nhớ bạn ấy lắm nhỉ”.

Mình nín thở đợi câu trả lời của Christopher.

“Ồ” – vừa nói cậu ấy vừa tiếp tục lách cách gõ lên bàn phím.

Khoảng một phút sau, cậu ấy tắt máy đưa trả lại cho mình: “Xong rồi. Cậu có thể bắt đầu sử dụng ngay”.
Hết.

Mình không sao ngăn được dòng nước mắt cứ chực trào ra bất cứ lúc nào. Lulu đã sai. Làm sao mình có thể ngây thơ tin vào cái lý thuyết viễn vông đó của Lulu được cơ chứ? Có lẽ chỉ đúng với Lulu mà thôi. Không thể có chuyện Christopher để mắt tới mình

Chúa ơi, mình đúng là ngu ngốc mà!

Mình quay lưng lại cất máy tính vào túi xách, dùng tay áo quệt nước mắt không để cho cậu ấy biết là mình đang khóc.

“Cảm ơn cậu” – mình nói – “Gặp lại ở lớp Kỹ năng nói trước công chúng sau nhé”.

Lúc mình chuẩn bị bước ra tới cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng Christopher khẽ gọi: “Nikki này”.

Mình đứng sững lại. Mình không dám quay đầu lại bởi vì như thế cậu ấy sẽ thấy khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

“Hử?”

“Cô ấy là bạn thân nhất của mình” – Christopher buồn bã nói.

Nghe thấy câu đó mình không sao cầm nổi nước mắt nữa, nước mắt cứ rơi lã chã trên khuôn mặt đẹp đẽ của Nikki Howard. Mình muốn nói hết cho cậu ấy biết mọi chuyện. Mình muốn chạy tới ôm chầm lấy cậu ấy và nói: “Christopher ơi, là mình đây! Mình chưa chết! Mình vẫn còn sống!”.

Nhưng mình không thể. Hai triệu đô la!

Thay vào đó, mình quay lại bước tới chỗ Christopher, không cần biết cậu ấy có nhận ra là mình đang khóc không và làm một việc mà mình biết đáng ra mình không được phép làm. Đáng ra mình đã rời khỏi đây, chấp nhận bỏ cuộc, nếu cậu ấy không nói ra 8 chữ vừa rồi.

Mình mở túi xách rút ra bảng đề can in hình khủng long phát-sáng-trong-bóng-tối và bước tới đặt mạnh nó lên bàn máy tính trước mặt Christopher... sau đó quay lưng chạy thật nhanh ra khỏi phòng.

25. Chương 25

“Ê, đợi đã...” – Lulu cúi xồng tháo vòng cổ cho Cosabella – “Tại sao bọn mình lại mua pizza tối cho mấy người đó?”.

“Bởi vì...” – mình nhìn chằm chằm vào cái màn hình điện tử trong thang máy – “Mình muốn cậu gặp họ”.

“Gia cảnh họ nghèo khó hay

“Không” – mình phá lên cười. Thang máy đã dừng lại – “Mình nghĩ nên mua chút gì đó tối ăn tối cùng họ”.

“Ồ, thế mà mình cứ tưởng là đi làm từ thiện chứ” – Lulu đi theo mình dọc theo cái hành lang dài hun hút, một tay dắt Cosabella, một tay bê hộp pizza.

“Không” – mình không muốn nói với Lulu rằng mình thấy tội nghiệp cho cậu ấy vì có bố mẹ mà cũng như không... Chỉ có chị Katerina, nhưng đầu sao vẫn là người giúp việc.

Mình cũng cảm thấy có lỗi với bố mẹ vì mấy hôm nay chẳng đoái hoài gì tới họ. Có th bữa pizza và chuyến viếng thăm này không thể đền bù cho ba ngày lơ đãng bốn phận làm con của mình nhưng cứ coi đây là một sự khởi đầu. Mình cũng mang theo ba cái điện thoại di động mới, không phải của Stark, tặng bố mẹ và Frida để tiện liên lạc.

Ngoài ra mình cũng muốn để mẹ nghe thử mấy giả thuyết lạ lùng của Lulu xem sao. Biết đâu đứng trên quan điểm của một giáo sư nghiên cứu về phụ nữ như mẹ, không biết chừng mẹ lại thấy lỗi suy nghĩ như thế là thú vị ý chứ.

“Mình thấy đôi khi thay đổi không khí một chút cũng hay, chứ cứ ăn ở nhà mãi cũng chán” – mình nói tiếp.

“Ồ” – Lulu rút hộp phấn trong ví ra soi – “Hiểu rồi. Mà này, chuyện giữa cậu với anh bạn cùng lớp sao rồi?”

Mình mỉm cười.

Christopher vẫn chưa hỏi mình một lời nào về vụ đề can.

Nhưng ít ra cậu ấy đã chịu nhìn mình. Đúng vậy, nhìn mình thực sự.

“Mình nghĩ mình đã thiết lập được bước đầu” – mình nhún vai nói – “Cậu ấy vẫn khá bối rối nhưng... nói chung cứ để xem”.

“Bọn họ lúc nào chẳng bối rối” – Lulu thở dài ra chiều hiểu biết – “À quên, sao chiều nay mình về thấy một tay lạ hoắc trong nhà mình thế?”.

“Mình gọi người tới lắp wifi đây” – mình dừng lại trước căn nhà số 14L – “Không dùng modem nữa có khi sẽ giải quyết được vụ phần mềm gián điệp. Sao? Anh ta lại mời cậu đi chơi à?”.

“Tất nhiên rồi” – Lulu nháy mắt dí dỏm nói – “Nhưng thầy bói nói mình nên hẹn h người ở cung Libra cơ, anh ta lại thuộc cung Capricorn vì thế chắc sẽ không có kết quả đâu”.

“Sẵn sàng chưa?” – mình giơ tay nhấn chuông.

“Rồi” – Lulu cất vội hộp phấn vào trong ví – “Nhưng cậu chắc là không muốn tới quán Nobu ăn thật đấy à? Lần nào ăn pizza cậu cũng bị đau bụng mà. Sau đó bọn mình còn có thể tới vũ trường Cave nữa”.

“Không sao, có thuốc rồi mà”.

“Để con mở cho” – mình nghe thấy tiếng Frida kêu ầm lên từ trong nhà. Một giây sau, cánh cửa nhà cũ của mình bật mở. Frida, trong bộ đồ thể thao ở nhà, mặt vẫn đang đeo mặt nạ dưỡng da.

“Ồi, Chúa ơi” – con nhóc hết quay qua nhìn Lulu lại quay sang nhìn mình – “là... là... là...”.

“Chào Frida” – mình cười – “Chị đây. Vào nói với mẹ là chị đến rồi. Chị mua cả pizza nữa... và đây là bạn của chị, chị Lulu”.

“Em... em... em...” – Frida luống cuống đóng sầm cửa lại, từ bên ngoài mình nghe thấy tiếng nó la thất thanh – “Mẹ... Mẹ oiiii! Mẹ có biết ai đến không?”

Lulu trở mắt quay sang nhìn mình đầy tò mò. “Nikki? Sao cậu quen mấy người này?”.

“Lulu” – mình nói – “Mình cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-chinh-minh>